

aktüel
kırmızı

Anabilim Eğitim Kurumları ücretsiz yayındır.

NİSAN 2016

SERKAN KILIÇ:

DAHA İYİSİ VARKEN
İYİYLE YETİNMEK
BANA GÖRE DEĞİL

TÜLİN KAHVECİOĞLU:

POZİTİF DEĞİŞİMİN
YÜCELTİLMESİ GEREKİYOR

OZAN DOĞULU:

KONUŞMAYI ÖĞRENMEDEN,
NOTALARI ÖĞRENDİM

BERKSAN:

İÇİMDEKİ MÜZİĞİ
UYUTAMIYORUM

JEFF HAKKO:

BAŞARI İÇİN HEDEFLERİNİZE
TUTKUYLE BAĞLANIN

SEARCH & RESCUE ASSOCIATION **20.yıl**
AKUT DERNEĞİ
ARAMA KURTARMA

TEŞEKKÜRLER!

Zorda kalanlar çaresiz kalmasin, insanlarımızın canı yanmasin diyerek, tamamen gönüllü ve karşılıksız olarak çıktığımız bu onurlu yolda, 20 yıldır bize destek veren, yanımızda olan kişi ve kurumlara tüm kalbimizle teşekkür ederiz.

İYİ Kİ VARSINIZ!

SUNUŞ

Hedefimiz sektörde yapıları yapmak değil

Hayata dair tüm renkleri bünyesinde barındıran Kırmızı Aktüel, bu sayısında da sizler için farklı dünyaların kapılarını aralayacak.

Anabilim Eğitim Kurumları olarak, sektörde birbirinin benzeri olan kurumların yaptıklarından hep farklı ve yeni kurgular oluşturmak için ekip olarak sürekli çaba sarf ettik ve sarf etmeye de devam edeceğiz. Oluşturduğu özel ve farklı programlarıyla model alınan bir eğitim kurumu olmak, bizi ayrıca gururlandırıyor. Bu haklı gururumuzu pekiştiren, Avrupa'da dahi muadili olmayan Üstün Yetenekliler ile ilgili özel bir müfredatın hazırlanarak, Talim Terbiye Kurulu'na sunulması oldu.

İnovatif çalışmaların karşılık bulduğu bir önemli gösterge de, 2011'den beri standart ölçümlerle üstün yetenekli olarak tanımlanmış öğrencilere farklılaştırılmış ve zenginleştirilmiş eğitim ve rehberlik hizmeti sunan Üstün Yetenekliler Eğitimi Programı (ÜYEP) European Talent Points'e (Avrupa Üstün Yetenek Noktası) kabulü oldu.

30 yıldır ilkelerinden ve yenilikçi yapısından ödün vermeden sektörde emin adımlarla büyüyen Anabilim, bu büyüme zincirine bir anaokulu halkası daha ekliyor. Geleceğin büyükleri, Anabilimli miniklere hizmet verecek olan Esişehir Anaokulu'nun Mayıs 2016'da açılacağına bilgisini vermek isterim. 30'uncu yaşını kutlayacağı yılda Anabilim, geleneksel mimarinin ve öğrenme ortamlarının çok dışında olacak olan bir konseptte sahip yeni tematik kampüsünü eğitim dünyasına sunarak eminim ki bir adım daha öne geçecek.

Başarımızın mimari olan akademik kadromuzdan öğrencisine, yönetim kadromuzdan görevlisine kadar Anabilim Ailesi'ni oluşturan herkes yenilikçi vizyonuyla başarılı bir gelecek için özveri gösteriyor ve bu başarıyı fazlasıyla hak ediyor. Anabilim Eğitim Kurumları olarak yarınlarımızın teminatı çocuklarımıza yatırımı öncelik kabul ederek; akademik, sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif alanlarda hayat boyu başarıyı elde edecekleri eğitim anlayışıyla, kurum olarak değerlerimizden taviz vermeden ilkleri başarmayı hedefleyen yapımızla çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Anabilim Eğitim Kurumları'nın aynası olan Kırmızı Aktüel, her zamanki gibi bu sayıda da kaliteli içeriği, dikkat çeken konu başlıkları ve röportajlarıyla karşımıza çıkıyor. Başarı, güven ve yenilikçi anlayışın yansıması olan Kırmızı Aktüel aslında bizi bize anlatıyor.

Peki, Kırmızı Aktüel'in bu sayısında sizleri neler bekliyor? Bu sayımızda da birbirinden önemli ve renkli isimleri ağırlyoruz. Sancaktepe Belediye Başkanı Sayın İsmail Erdem ile gençler için yürütülen çalışmaları, Bahçebiz Gelişim Akademisi Kurucusu Tülin Kahvecioğlu ile iş ve özel yaşamda pozitif değişimin önemini, ünlü Şef Deniz Orhun ile mesleğin gençlere sunduğu geleceği konuştuk. Ayrıca velilerimizin, akademik kadromuzun ve yöneticilerimizin farklı yönlerini sayfalarımıza taşıdık. Dergimizi keyifle okumanız dileğiyle...

Saygılarımızla,

Serkan Kılıç
İcra Kurulu Başkanı
Anabilim Eğitim Kurumları

6

10

22

24

28

30

32

36

REHBER 6
Jeff Hakko: "Başarı için hedeflerinize tutkuyla bağlanın"

VİZYON 10
Serkan Kılıç: "Daha iyisi varken iyiyle yetinmek bana göre değil"

BÜYÜTEÇ 18
Sancaktepe Belediyesi, gençleri gelecekle buluşturuyor

KEYİFLİ BULUŞMALAR 22
Ozan Doğulu: "Konuşmayı öğrenmeden, notaları öğrendim"

REHBER 24
Tülin Kahvecioğlu: "Pozitif değişimin yüceltilmesi gerekiyor"

HOŞ SOHBET 28
Berkhan: "İçimdeki müziği uyutamıyorum"

KARİYERİM 30
Anabilim'le aile boyu mutluluk

İÇİMİZDEN BİRİ 32
Selnur Aysever: "Aydınlandığım için yazmaya başladım, yazdıkça daha da aydınlandım"

MERAKLISINA 36
Görenleri hayran bırakan binalar

LEZZET DURAĞI 40
Deniz Orhun: "Aşçılar olmadan, uzay yolculuğu mümkün değil"

MERCEK 44
Hatice Köroğlu Çam: "Yaşamın güzelliklerini kızım ile birlikte keşfediyorum"

DEĞERLERİMİZ 48
Bir ölümsüz bilge: Barış Manço

SAĞLIKLI GÜNLER 50
Çocukların diş sağlığıyla ilgili ailelerin doğru bildiği yanlışlar

SÜRÜŞ KEYFİ 54
Oyuncak arabayla oynamak kız çocuklarının da hakkı

HOBİ 58
Doğada olmak bana huzurlu bir hayat sağlıyor

ŞEHRİN MEKÂNLARI 62
Hayata keyifli bir mola; Dila Atlı Spor Kulübü

BİLİM&TEKNOLOJİ 64

KÜLTÜR SANAT 66

40

50

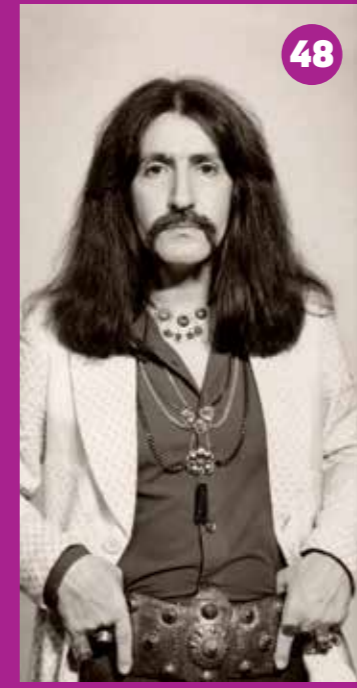
54

62

44

48

58

aktuel
kırmızı

İmtiyaz Sahibi
Anabilim Eğitim Kurumları

Yazı İşleri Müdürü (sorumlu)
Serkan Kılıç

Yayın Kurulu
Seda Zeynep Aytaçlı
Muhabbet Oğuzcan
Dr. Özgür Şimşek

Yönetim yeri:
Şenol Güneş Bulvarı, İkbâl Cad.
Kahraman Sok. No:1 Çamlık
K. Ataşehir/ İstanbul
Tel: 0216 415 0000
E-Posta: anabilim@anabilim.k12.tr

YAPIM

Özde *Yayınçılık*

Özde Yayıncılık ve Tasarım Hizmetleri
Tel: 0212 270 96 34
www.ozdeyayincilik.com

Genel Yayın Yönetmeni
Özden Kılıç
ozdenkilig@ozdeyayincilik.com

Editör
Erdem Çağlayan
erdem@ozdeyayincilik.com

Tasarım
Ahmet Akgül

Muhabir
Umut Ergün

Katkıda Bulunanlar
Gökçe Baştüran, Hülya Deryahan

Baskı
Güven Roprodüksiyon
0212 612 94 07-08

Yayın türü: Yaygın süreli, altı aylık

JEFF HAKKO:

BAŞARI İÇİN HEDEFLERİNİZE TUTKUYLA BAĞLANIN

İŞ DÜNYASINDAN KESİTLER SUNMAK VE BAŞARININ NASIL ŞEKİLLENDİĞİNİ ANLAMAK İÇİN BAŞLADIĞIMIZ YOLCULUĞUN BU DURAĞINDA VAKKO YÖNETİM KURULU BAŞKAN YARDIMCISI JEFF HAKKO'YU ZİYARET EDİYORUZ. TÜRKİYE'DEN DÜNYAYA BÜYÜK ADIMLAR ATMAYI BAŞARABİLMİŞ BİR ŞİRKETİN YÖNETİCİSİ OLMAKLA YETİNMEYİP, HAYATININ HER ANINI MAVİNİN TONLARIYLA DEĞERLİ KILABİLMİŞ BİR İSİM JEFF HAKKO.

Jeff Hakko'nun denize olan tutkusunu fark etmek için sözcüklere ihtiyaç yok; Vakko'nun modern merkezindeki odasına adım atar atmaz anlıyoruz karşımızda deniz karakterli bir insan olduğunu. Hakko'ya göre iş dünyasının kendine has kurallarıyla deniz arasında bir fark yok aslında; "Her ikisine de her daim saygı göstermeli ve asla kirlenmemelisiniz."

Çocukluk yıllarından başlayalım; Jeff Hakko nasıl bir çocuktuk? O yıllarda hayalleriniz nelerdi?

Araştırmacı bir çocuktum. Merak ettiğim her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştırmaya çalışırdım. Bugün en sevdiğim uğraşlarımdan biri olan koleksiyonerlik de o yıllardan yadigar. Çocukluğum Büyükada'da denizle iç içe geçti. Daha o zamanlardan deniz kabukları toplardım, yengeç ayakları biriktirirdim. Denizle olan bağım çok kuvvetliydi. Şimdiki gibi değil, gerçekten tertemiz, yaşam dolu bir deniz vardı çocukluğumda... Saatlerce tekneyle birlikte ya denizin üstünde ya da içinde kalırdım. Seyretmekten büyük keyif alırdım.

Eğitim hayatınız nasıl şekillendi?

Eğitim hayatıma Şişli Terakki Lisesi'nde başladım. Orta ve lise öğrenimimi İngiltere'deki Carmel Collage'da tamamladım. Londra'da işletme eğitimi aldıktan sonra, 1980'de aynı dalda Brighton University'den lisansüstü diplomasıyla mezun oldum. 1980'de Londra'da iş yaşamına adım attım. 1990 yılında Türkiye'de döndüm ve hâlâ Vakko Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı olarak görevimi devam ettiriyorum.

Türkiye'ye döndükten sonra Vakko'da görev aldınız; süreç nasıl devam etti?

Evet, ancak her şey kademe kademe oldu. Yurtdışında kazandığım deneyimlerden dolayı ithalat ve ihracat bölümünde senelerce çalıştım. Bunun dışında ek görevlerim de vardı; çünkü yürütme ve yönetim kurulundaydım. Şirketin daha fazla hukuki işleriyle yani patent ve tescil işleriyle ilgileniyordum.

Vakko'nun emekleme dönemi ve bugün bir dünya markası olması arasında geçen süreci de özetler misiniz? Çünkü bizim gibi ülkelerde uluslararası bir marka yaratmak ve bu markaların sürdürülebilirliğini sağlamak çok önemli...

1934 yılına dönersek; Vakko'nun temelleri amcamın ve babamın kur-

duğu Şen Şapka mağazasıyla atılmış. Bugün 72 seneyi devirdik ve bir dünya markası olduk. "Bu nasıl başarıldı?" diye sorarsanız; Vakko her şeyden önce perfeksyonist bir yapıya sahip. Çalışanlarına verdiği değeri, bir misyon üstlenerek kalite ve hizmetle bütünleştirdi ve dünyaya açıldı. Bugün tüketicilerimizle yaptığımız her mülakatta, servis kalitesi ve fiyat aralığının tamamen benimsendiğini görüyoruz. Özellikle 90'lı yıllardan itibaren yabancı şirketlerin Türkiye'ye girmesiyle birlikte gördük ki, biz onlardan birkaç adım daha öndeyiz. Rekabet ettiğimiz firmalardan iyi olmak özgüvenimizi daha da artırdı.

BAŞARI VE KARIYER ANLAMINDA REHBER OLAN JEFF HAKKO, GENÇLERE ŞU MESAJI VERİYOR: "İYİ BİR EĞİTİM VE BUNUNLA BİRLİKTE MUTLAKA BİR HOBİ EDİNME LİLER. VE BU HOBİLERİNE TUTKU YLA BAĞLANMALILAR. ÇÜNKÜ SONRASINDA HAYATLARINDA ÇOK ETKİLİ VE FAYDALI OLACAKTIR."

Peki, hedefleriniz nelerdir?

Türkiye büyüdükçe ulaşacağımız daha çok nokta var. Şu an her yerde değiliz. Yurt dışı atılımlarımız devam ediyor. Hâlihazırda altı ülkede ürünlerimiz satışta. Unutmayın ki bizim yalnızca bir markamız yok; Vakko Holding bünyesinde birkaç markamız bulunuyor. Hedefimiz Ortadoğu'dan Uzakdoğu'ya kadar ulaşmak. Büyük bir yabancı müşteri kitlemiz var. Biz de bundan memnuniyet duyuyoruz.

Vakko gibi bir kurum bünyesinde çalışmak gençlerin kariyer planlarında ilk sırada yer alıyor. Bu anlamda insan kaynağını seçerken nasıl bir yaklaşımla hareket ediyorsunuz?

Seçim süreci adayların istihdam edileceği alana göre farklılık gösteriyor. Ancak eğitim kadar deneyim de önemli. Tabii kişisel mülakatlar da belirleyici oluyor. Katı kurallarımız yok bu anlamda. Kişiyi göre değerlendiriyoruz ama mutlaka bir altyapı olmalı. Bu altyapının ya eğitimle, ya da deneyimle sağlanmış olması gerekiyor. Bugüne ulaşmamızda başarılı insan kaynağımızın rolü çok büyük. Çalışanlarımız da burada çalışmaktan memnun; çünkü burası bir ekol. İyi bir referans olduğumuzu düşünüyorum.

Hedeflere ulaşmak için insanı geleceğe taşıyan değerler nelerdir diye sorsak?

Öncelikle iyi bir eğitim şart. Unutmayın ki, artık eğitim herkesin ulaşabileceği bir durumda. Ancak gençlerin önemli bir kısmının istemedikleri bölümlerde okuduğunu görüyoruz. Bu çok üzücü ve çok büyük bir kayıp. Ellerinden geldiği kadar odaklanmaları yani ne yapmak istediklerini, kendilerini neyin mutlu edeceğini bilmeleri gerekiyor. İstediklerinizi yapmıyorsanız mutlu hissedemez, dolayısıyla verimli de olamazsınız. Artık üniversite bitirmek yetmiyor, kendinizi farklılaştırmanız şart. Bu anlamda Anabilim Eğitim Kurumları gençlerin çok farklı özelliklerini ortaya çıkarabilen, hedefe taşıyan önemli bir misyona sahip.

Kişilerin farklı alanlara ilgi duymaları, kariyerlerine de olumlu yansıyor mu?

Kesinlikle. Tutkulu insanlar genellikle disiplinli olur; zamanı iyi kullanmasını bilir; stratejik düşünebilirler. Çünkü siz o tutkuyu devam ettirmek istiyorsanız ona göre bir planlama yapmanız gerekir.

Deniz, neredeyse soyadınız gibi ve tutkunun ötesinde onun için çok şey yapıyorsunuz.

Deniz bir yaşam felsefesidir. Çocukluk aşkı-

dır. Sonradan edinilemez. Denizin sesi, üstündeki ve altındaki yaşam vazgeçilmez. Ben 10 yaşında denizin altına ilgi duymaya başladım. Saatlerce şnorkelle denizin altını izlerdim. Son 30 yıldır aletli dalış yapıyorum. Scuba kullanıyorum. Bulduğum her fırsatta suyun altındayım. Maalesef üç tarafı engin maviyle çevrili ülkemizde deniz aşkı, çevre duyarlılığı çok gelişmiş değil. Sadece onu yaşamak için değil, geleceğe taşımak için de elimden geldiğince çaba gösteriyorum. Bu işin Türkiye'deki en önemli merkezi TURMEPA. Dernek üyesi olarak geleceğimize çevre bilincini aktarmak adına aktif bir şekilde çalışıyorum. Dediğim gibi üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkeyiz ama halkımızın yarısından fazlası yüzmeyi bilmiyor.

Çocukken başladığınız koleksiyonerlik merakı bugün ünü Türkiye sınırlarını çoktan aşan bir boyuta taşınmış durumda. Biraz da bu yönünüzden bahsedebilir misiniz?

Dalışın tarihçesini araştırırken, süngercilerle ve standart malzemelerle dalan insanlarla karşılaştım. Bu durum beni daha çok araştırmaya yönlendirdi. Araştırdıkça büyüdüm. Zaten bir koleksiyonerlik ruhu vardı bende; daha önce söylediğim gibi kabuk ve kısaç biriktiriyordum çocukluğumda.

Sonra bu koleksiyonu oluşturmaya karar verdim. 1989 yılında başladım. Ağır bronz ve pirinç başlıklar, hantal kurşun ayakba-bılar, elle çevrilen kompresörler, elbiseler, kocaman bıçaklar ve daha neler neler var koleksiyonumda. Bu bende bir tarih bilinci de yarattı. Çok okudum, kütüphanelerde saatlerce kaldım ve bu işi yapan hatta koleksiyonu olan kişilerle tanıştım. Çok emek verdim kısacası.

Uzun yıllara dayanan bir dalış tecrübeniz var; başımıza gelen ilginç bir olay var mı?

Öncelikle denizle şaka olmaz. Çünkü inanılmaz bir güç olduğu için alır da verir de. Bu nedenle riske girmeyeceksiniz. Emniyetli dalış çok önemlidir. Yanınızda mutlaka biri olmalıdır. En iyi malzemeyi kullanacaksınız ve iyi bir eğitim alacaksınız. Başıma bir kere sıkıntılı bir olay geldi. Kendi malzememi kullanmıyordum. Fransa'nın güneyinde bir dalış okuluyla birlikte dalarken malzemem belli bir derinlikte beni yüzüstü bıraktı. Hava alamamaya başladım. Ama ekip olarak yüzdüğümüz için sinyali verdim ve su üstüne çıktık. Malzeme hatalıydı. O gün bugündür başkasının malzemesiyle dalmıyorum.

Bir yandan deniz altındaki kültür mirasının gün ışığına kavuşması için de yoğun çabanız var değil mi?

Türkiye Sualtı Arkeoloji Vakfı Yönetim Kurulu'ndayım. Amerika ve İngiltere'deki Historical Diving Society üyesi olmakla beraber, Institute of Nautical Archaeology (INA)'da direktörüm. Bodrum'da bir merkezimiz var. Bugüne kadar yaklaşık 8-9 tane batık araştırmasında ve kazısında bulundum. Türkiye, sualtı arkeolojisinde bir numara. Dünyanın hiçbir ülkesinde bu kadar zenginlik yok. Biz de bunu su yüzüne çıkarıp daha geniş kitlelerle paylaşmak için çalışıyoruz. Nitekim bugün Bodrum'da bulunan Sualtı Arkeoloji Müzesi'nin bünyesinde bulunan batıkların birçoğunu biz çıkardık. Zamanında bunu yapabilecek kalifiye elaman olmadığı için ilk gelenler Prof. Dr. George Bass'ın ekibiydi. Mesela Uluburun Batığı Türkiye'nin literatürüne geçmiş en önemli batıklarındandır. İlerleyen zamanda bir fiil görev alacağım alan sualtı arkeolojisidir, batık araştırması ve çıkarmasıdır. Dolayısıyla ben emekliliğimde ne yapacağımı 10 yaşında belirlemiş biriyim. Bu beni inanılmaz mutlu ediyor.

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI İCRA KURULU BAŞKANI SERKAN KILIÇ, ÜLKEMİZDE FARK YARATMAYI BAŞARAN GENÇ YÖNETİCİ KUŞAĞIN EN ÖNEMLİ TEMSİLCİLERİNDEN. KÜÇÜK YAŞLARDAN İTİBAREN ÇALIŞMANIN ERDEMİ İŞİĞİNDE KARIYERİNİ ŞEKİLLENDİREN KILIÇ, SPORDAN SANATA BİRÇOK ZENGİNLİĞİ YAŞAMINA KATARAKEN, "NE YAPARSAN YAP, EN İYİSİNİ YAP" FELSEFESİNİ İŞ YAŞAMINA VE ÖZEL YAŞAMINA UYARLAYABİLMİŞ. BU YAKLAŞIMINI "HEM SEVDİĞİM İŞİ YAPIYORUM HEM DE SEVDİĞİM İŞLE ÖRTÜŞÜYORUM" SÖZLERİYE ÖZETLEYEN SERKAN KILIÇ, BABA NİYAZI KILIÇ'IN YAŞAM SERÜVENİNİN KENDİSİ İÇİN ÇOK ÖNEMLİ BİR İLHAM KAYNAĞI OLDUĞUNU DİLE GETİRİYOR.

"DAHA İYİSİ VARKEN

**İYİYLE
YETİNMEK
BANA GÖRE DEĞİL"**

Editörün notu: Serkan Kılıç'ın ve Anabilim Eğitim Kurumları'nın birbirine paralel seyreden hikâyesi birçok zenginliği bir arada barındırıyor. Bu nedenle Serkan Bey'in itirazına rağmen röportajımıza olabildiğince geniş kapsamda yer vermek istedik. Sayfa sayısı konusunda zor olsa da ikna ettiğimiz Serkan Bey'e teşekkürler. Keyifli okumalar...

İş yaşamının kendine has kuralları var ancak özellikle eğitim söz konusu olduğunda bunlar değiştirilemez değil. Nitelikli insan kaynağı, inovasyona duyulan isteğin yüceltilmesi ve bunlarla birlikte kökenlerini deneyimlerden alan zengin bir yönetim anlayışı bulduğunda ortaya Anabilim Eğitim Kurumları gibi rasyonel hareket edebilen bir yapı ortaya çıkabiliyor. Eğitim alanında sıradanlaşan bakış açılarını değiştirerek kendi modelini üreten Anabilim Eğitim Kurumları'nın söz konusu atılımında, İcra Kurulu Başkanı Serkan Kılıç'ın son derece önemli bir payı var. Kalıplaşmaya karşı tahammülsüz bir profil sergileyen Kılıç, kişisel yaşamındaki dinamizmi iş yaşamına da yansıtarak, kurumun vizyonunda belirleyici rol oynuyor. Kırmızı Aktüel Dergisi olarak üstlendiği sorumluluklara karşın çok renkli bir kişiliğe sahip olan Serkan Kılıç'ın kişisel yaşamına bir pencere açıyor ve kendisini motive eden değerleri daha yakından tanıyoruz.

İnsanın bugünkü karakterinde çocukluk ve gençlik yıllarında aldığı eğitim, edindiği deneyimler önemli yere sahip. Konuya sizin pencere-nizden bakarsak, o yıllara dönüp yetiştiğiniz ortamı paylaşır mısınız? 1981 yılında, İstanbul'un Suadiye semtinde dünyaya geldim. Aslen Rizeli bir ailenin iki evladından biriyim. Bir de ablam var. Geriye dönüp baktığımda çocukluğumun çok güzel geçtiğini söyleyebilirim. Ancak bugünkünden farklı olarak, her an her istediğimize ulaşabildiğimiz bir hayatımız yoktu. Bir şeyleri elde edebilmek için çaba sarf etmek gerektiğini, çalışmanın erdemini daha o yıllardan itibaren edinmeye başlamıştık. Sabah kalktığımızda yatağımızı kendimiz toplar, işlerimizi yardım almadan halletmeye çalışırdık. İstanbul, tıpkı bugün olduğu gibi o yıllarda da büyük, karmaşık bir şehirdi. Buna rağmen okula yürüyerek giderdik. Evin anahtarı boynumuzda asılıydı. Eve dönüp acıktığımızda, o zaman çok sevdiğimiz salçalı ekmeği kendimiz hazırlayıp yerdik. Kısacası bugün çokça alışık olduğumuz, çocuklara her şeyin önlerine hazır sunulduğu ortam yoktu.

Ablanız Seda Hanım'la nasıl bir ilişkiniz vardı?

Aramızda sadece bir yaş fark var. Sıkıntının kendisi de burada başlıyor zaten (gülüyor). Ablamla birbirimizi çok severdik. Aradaki yaş farkının az olması nedeniyle arkadaş gibiydik; fakat bu durum ilişkimizin süt liman olduğu anlamına gelmiyor. Hani "Tok evin aç kedisi" diye bir tabir vardır, o sanırım bizim için söylenmiş. Eğer ortada bir gofret varsa cetvelle ölçer, tam ortasından ikiye bölüp eşit olarak paylaşırdık. Bir diğerinin payına birkaç santim fazla düşmesi kabul edilemezdi. Ya da ortada iki litrelik kola şişesi dahi olsa, bardaklar mutlaka eşit seviyede doldurulmalıydı, aksi takdirde kavga sebebiydi. Bu tatlı çekişmeler neredeyse lise yıllarına kadar devam etti. Bunların dışında her zaman birbirimize destek olmayı sürdürdük.

Niyazi Bey'in size yaklaşımı nasıldı? Baba-oğul olarak aranızdaki iletişimden bahsedebilir misiniz?

Karakterimde, yaptığım işlerde en büyük etkiye sahip olan kişi babamdır. Başta da belirttiğim gibi bir şeye ulaşmak için çaba göstermek gerektiğini erken yaşlardan itibaren öğrendik. Klasik baba-oğul ilişkisinde olduğu gibi pazar günleri parka gidip birlikte vakit geçirmeye veya istediğim zaman birlikte top oynamaya fırsatımız olmadı. Hayatım boyunca babamla sadece üç kez tatile gidebildik. Demek ki bugünkü refah seviyesine ulaşmamız için babamın üç tatil yapacak kadar zamanı varmış; geri kalan dönemlerde çalışması gerekliliği. Bu durum birçok insana göre dezavantaj sayılabilir. Ama hayatta her kazanımın bir karşılığı var. Hiçbir zaman "Babamla şunları da yapseydim"

diye üzülmedim. Tabii ki yapmış olsam "anı kumbaramda" bir zenginlik olurdu. Asla hayıflanmadım çünkü babam, babasını henüz 13 yaşında kaybediyor ve eğitimini yarım bırakıp dört kardeşin en büyüğü olarak ailesinin tüm sorumluluğunu üstleniyor. Her şeyi turnaklarıyla ve gerçekten hakkıyla, hiçbir şekilde insanların hakkını gasp etmeden, yalnızca düşünmeden başarıyor. Kendisi bakkal çırağından başlayan bir yaşam serüveninin başkahramanı olmuş. Böyle bir hayatı üstlenmiş bir babaya, "benimle neden şunu yapmadın" demem mümkün değil. Ak-sine çizdiği yaşam yolunun nedenlerini irdelediğimde ortaya koyduğu zenginliğin farkına varıyorum. Kendisinin çalışma azmi ve yetiştirme şeklimiz inisiyatif alan bireyler olmamızı sağladı.

"EN İYİSİNE ODAKLANIRSANIZ KURDUĞUNUZ YAPI, EN BÜYÜK SARSINTILARDA BİLE AYAKTA KALIR"

Babam, bugün faaliyet gösterdiğimiz inşaat, sanayi ve eğitim gibi alanlarda şirketlerin gelişimi için çaba gösterirken, doğal olarak tüm enerjisini çalışma hayatına aktardı. Türkiye'de 30 yıl önce ilk metal çöp konteynerlarını üretti ve bu iş Kurtköy'de hâlâ devam ediyor. Müteşebbis gerçekten sonradan olunmuyor, bunun doğuştan gelen bir yönü var. Akademik anlamda gerek yöneticilikte, gerekse işletmede bir sürü teori ve yöntem var. Ancak kişisel kanaatime göre girişimcilik söz konusu olduğunda akademik bilgi en fazla yüzde 20'lik bir paya sahip. Geri kalan yüzde 80 tamamen kişinin kendisinde bitiyor. Ve ben babamda bunu gördüm. Kendisi eğitimini yarım bırakmasına rağmen metal sektöründe ve inşaat sektöründe önemli işlere imza attı, bunu eğitimle devam ettirdi. İş yaşamında hep en iyisini ortaya koydu. Kendisinin 1964 yılında Adapazarı'nda yaptığı 5 bloktan oluşan konutlar, 1999 depreminde siva çatlağı ve cam kırılmaları dışında hiç hasar görmedi. Depremden bir hafta sonra orada ikamet eden insanlardan teşekkür telefonları aldı. Bu demek oluyor ki, eğitim evet önemli ama yaptığımız işte en iyiyi hedeflemek asıl faktör. Kendisinin bu yaklaşımı, benim yaşamımın da öz değerlerini oluşturdu. 35-40 yaşında şirketlerimiz var ve bu zamana kadar hiçbirine itibar kaybettirecek maddi ya da manevi bir soruna karşı karşıya kalmadık.

Eğitim hayatınızda başarılı bir öğrenci miydiniz? Geleceğinizi şekillendiren kararları alırken, özgür hareket edebildiniz mi?

Tüm eğitim hayatım boyunca iyi bir öğrenciydim. Özellikle lise yıllarında spora olan ilgimin artması, başarıyı da olumlu yönde etkiledi. Karar alma konusuna gelirsek; iyi bir aileden, doğru edinimlerden ve doğru bir mücadeleden geldiğiniz zaman doğru kararları da verebiliyorsunuz. Ancak elbette ailenin fikri de çok önemli. Lisede okuduğum yıllarda Anabilim, konservatif bir yapıya sahipti. Niyazi Kılıç, en iyi eğitimcileri ve çalışanları bir eğitim kurumu içerisinde buluşturup, Anabilim'i en iyi eğitimi nasıl verebileceği üzerine kur-gulaşmıştı. Bunun doğurduğu olumlu sonuçları gördük. Bir Anabilim öğrencisi olarak sporla tanıştıktan sonra ciddi bir değişim yaşadım. Anabilim'de öğrenciyken Türkiye Snowboard ve Türkiye Kayak Şampiyonası birinciliğini okula ilk kez ben kazandırdım. Yine başka bir yıl snowboard yarışlarında Türkiye 4'üncüsü oldum ve çeşitli ödüller aldım. Burada belki biraz da genetik mirasın verdiği avantajla, yapabildiğim en iyisini yapma gayretimin meyvelerini topladığıma inanıyorum. O yüzden yaşamımın devamında da Snowboard, board, Thai Box, Squash, Fitness, binicilik, motosiklet gibi alanlarda profesyonel olmaya çalıştım. Her farklı alan, kendimi geliştireceğim ve sahip olduğum kültürel birikimi ilerleteceğim bir fırsattı benim için. Her tuğlanın üzerine bir yenisini ekleyerek ilerlemek ve sürekli yeniliğe açık olmak gerektiğine inanıyorum. Aksi takdirde bireysel ve kurumsal anlamda gelişimi yakalayabilmek pek mümkün değil. Bugün çalışanlardan, yöneticilerden beklenen şey, inisiyatif alabilmeleri ve yetkiyi doğru şekilde kullanmalarıdır. Eğer sorumluluk alarak büyümezseniz ileride

inisiyatif alabilen bir insan olmanız pek mümkün değildir. Diğer türlü hep birilerinin aldığı kararlara bağımlı, onlara uyan olmak zorundasınız. O zaman da diyoruz ki, "Biz niye yönetiliyoruz, niye güdümlüüz?" Bunu her yere uyarlayabilirsiniz. Eğitim, ailede başlıyor. 2 ila 6 yaş arası insan zekasının yüzde 75'inin oluştuğunu düşünürseniz; siz o zekânın gelişimine ne kadar serbestlik, özgürlük tanırırsanız, o kadar başarılı bir kimlik haline geliyor. Ben bu açıdan çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

Üniversiteye geçiş süreci ve o yıllarda kariyerinizi desteklemek için yaptığınız çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

Lisedeyken en yakın arkadaşım eğitimi için Almanya'ya gitti. Ben de onun gibi Almanya'ya gidecektim, planımız o şekildeydi. Ama babam "Liseyi bitir, üniversiteye yurtdışına gidersin" deyince ben de "peki" dedim. Bağımsız kararlar alabiliyordum ama sonuçta bu aileyle verilen bir karardı. Çok ısrarcı olmadım çünkü yabancı bir ülkeye gitmeye biraz çekiniyordum. O yüzden benim için de mantıklıydı babamın bu yaklaşımı.

Liseyi bitirdim. Üniversite zamanı geldi. Üniversiteyi yurtdışında okuyabilmek için baraj puanımı geçmemiz yeterliydi. Bu şekilde Amerika'da üniversiteye devam etmeyi düşünüyordum. O nedenle üniversite sınavlarına çok yoğun bir hazırlık yapmadım, çalışmam gerektiği kadar çalıştım. Üniversite sınavlarına iki ay kala, babam bu defa üniversiteyi de Türkiye'de okuyup, yurtdışına master için gitme önerisini getirdi. Baktım bu konuda ikna edemeyeceğim, bu sefer insanların iki yılda harıl harıl çalıştığı sınava ben iki ay kala ağırlık verdim. Tabii, bu süreçte babamla pazarlık masasına oturduk tekrar; devlet üniversitesinde okur-

sam, mükafatı uzun süreden beri istediğim bir otomobil olacaktı. Genç bir erkek olarak otomobil fikri çok cazip geldi tabii (gülüyor). Neticede sınavda iyi bir puan aldım ve Kocaeli Üniversitesi İngilizce İşletme Bölümü'nü kazandım. Üniversite yaşamı benim için çok güzel bir deneyim oldu. Farklı bir ortamla tanıştım. Akademik koşullar iyiydi. Sınavı kazanınca babamla konuştuğumuz üzere istediğim otomobil markasının bayilerini dolaşmaya başladım. Galerilere gidip model beğenmeye çalışıyordum. Ben markayı ve modeli seçtim, babam da o markadan alacağını söyledi. Sonra bir baktım istediğim markayı almış ama araba 7 yaşında 110 bin kilometrede. O araba piyasaya sürüldükten sonra üstüne iki versiyon değişmiş. Baktığımızda araba alındı mı, alındı. Markası istediğim marka mı, evet istediğim marka ama model tutmuyor (gülüyor). Tabii bu benim için iyi tecrübe oldu. Ashında ticaretin yuvarlak taraflarını bana o zamandan öğretmeye başladı. İyi bir dersti benim adıma. Ama bu sefer istediğim arabaya ulaşabilmek için, babamın aldığı arabayı modifiye edip, aldığımız rakamın üzerinde bir bedelle sattım. Sonra bu alım satım işi biraz daha devam etti. Hasarlı arabaları alıp, tamir ettirerek satmaya başladım. Arada fena olmayan bir kâr bırakıyordu. Sanayide herkes beni tanımaya başladı. Sevmişlerdi de, bu nedenle destek oluyorlardı. Üniversitede ortalamam yüksek olduğu için harç ödemişiyordum. Ödemediğim o harç miktarı araç satış işlemlerinde ödenen noter masraflarına denk geliyordu.

Dolayısıyla derslerimin iyi olması da benim süreci yönetebilmem için gerekiyordu. Ayrıca babam okul bitmeden çalışmamı istemiyordu. Ben de ticaret yapacağım diye ek bir kaynak istemiyordum.

Aldığım araçların tamir masrafları için yedek parçacılarla ilişkilerim gelişti. Sağ olsunlar babamı bildikleri için açık hesap çalışıyorduk. Aracı aldıktan sonra tamir edip, satışını gerçekleştirinceye kadar beni idare ediyorlardı. Böylelikle o süreçte 20 kadar otomobil alıp sattım. Hem ilk arabaya yaptığım yatırım çalışmaya başladı hem de istediğim otomobili kendi imkânlarımla alabildim. Ayrıca üniversite bittiğinde o dönem için fena olmayan bir miktarda para biriktirmiştim. Çok şey öğrendim. Hem devlet üniversitesine gidip o ortamı gördüm, hem ticaret yapış kimi zaman dolandırılırsam da kendi param

"BİZ KALIPLARIN BASKISINDAN ARINMIŞ BİR NESİL YETİŞTİRMEK VE BÖYLE VELİLERE SAHİP OLMAK İSTEDİK. SPOR KONUSUNA AĞIRLIK VERMEMİZİN NEDENLERİNDEN BİRİ DE BU. SPOR, KALIPLARA TAKILMANIZI ENGELLER, ONLARI AŞMAK İÇİN SİZE YOL GÖSTERİR. SPORLA, SANATLA İÇ İÇE OLMAYAN NESİLLERİN BAŞARILI OLACAĞINA İNANMIYORUM."

kazanmanın önemini anladım. İyi bir öğrencilik dönemi geçirecek fakülteyi dereceyle bitirdim. Kendi paramı kendin kazanmaya başlayınca elbette ekonomik özgürlük o ölçüde artmaya başlıyor. Özgüveniniz de artıyor. Ben 18 yaşında başladım buna ve benim dönemime göre çok erken bir yaşta. O zaman farkında değildim ama edindiğim birçok tecrübe sonradan fazlasıyla işime yaradı.

Üniversite hayatı sağladığı sosyal ortam bakımından kişisel ilgi alanlarının çeşitlenmesine de katkı sağlıyor. Siz stajlar ve otomobil serüveni dışında neler yaptınız?

Lisedeyken Anabilim'de yılsonu partileri düzenlenirdi. O partileri düzenleyen grubun içindeydim. Bir süre sonra başına geçtim. İşte o dönemde müzikle ilgili bir merakım oluşmaya başladı. Üniversite döneminde ise bu ilgi ilerledi. O yüzden üniversite döneminde nasıl araç alıp sattıysam ya da staj yaparak işleyişi çözmeye çalıştıysam, DJ'lik de benim için bilgi sahibi olmam gereken bir alandı. Yaz aylarında DJ'lerin yanında Junior DJ olarak bir şeyler öğrenmeye başladım. Aletlerin çalışma sistemlerini kavradım.

Bu işle uğraşan insanlarla iletişimim gelişti. Böyle böyle birkaç organizasyonda DJ'lik yapmaya başladım. Sonra ses sistemlerini kuran kişilerle tanıştım, onların organizasyonlarına yardımcı oldum. Hem harçlığımı kazanıyordum hem de Antalya'da bir kulüpte bir hafta çalışıp, tatilimi yapıp, üstüne para alıp geri dönüyordum. Yabancılarla tanıştım, insanların nasıl eğlendirileceğini öğrendim. Bunlar yaşamımdaki boşlukları dolduran yeni taşlardı. Yani hep beyaz taşları koymak yeterli olmuyor yaşama. Bazen renkli taşları koyuyorsun ve bu senin kişiliğini renklendiriyor. Peki, bu işe nasıl yansıyor? Bugün birçok özel okulda halen düğün salonlarında kullanılan ses sistemleri var. İşte bu hayatıma kattığım renkli taşların işime olan yansımasıdır. Bir işi yapıyorsun doğrusunu yapmak zorundasın. Sporla bu kadar iç içe olmam, motor yarışlarına, otomobil yarışlarına gidiyor olmam, binicilikle ilgilenmem, snowboard yapmam Anabilim'e de yansıyor. Anabilim'in bütün tesislerinde yarı olimpik havuz standarttır mesela. Bugün Anabilim'in fiziksel alanlarının önemli bir kısmı sosyal alanlardan oluşuyor. Bu geçmişte edindiğimiz deneyimleri ve imkânları Anabilim'in vizyonu çerçevesinde öğrencilere sunma arzumuzdan kaynaklanıyor. Bu tecrübeler tüm öğrencilerimizin sahip olmasını istiyoruz ve bunun için altyapıyı sağlıyoruz. Sporla, sanatla iç içe olmayan nesillerin başarılı olacağına inanmıyorum. Çünkü bunlar insana bir disiplin, bir bakış açısı ve kazanma arzusu kazandıran şeyler. Ayrıca kötü alışkanlıklardan da uzak tutan şeyler. O yüzden Anabilim'de mekânları tasarlar-ken "Buraya ne kadar öğrenci sığdırabiliriz" gözüyle yaklaşmıyoruz. Buradaki sosyal mekânlar kaç öğrenciye yeterli gelir, ona bakıyor ve ona göre öğrenci alıyoruz. Bu denklem bizim için çok önemli ve öğrencilerimizin başarısında da etkin rol oynuyor.

Peki, aile şirketlerinde ne zaman görev almaya başladınız?
Üniversite son sınıfta okuduğum bölümden dolayı artık yavaş yavaş muhasebe işleriyle ilgilenmeye başladım. Muha-

sebede evrakların iletilmesi, bankaya gidip-gelme gibi şeyleri yapmaya başladım. Bir anlamda ofis boyruk olarak tanımlayabilirim bunları. Yine üniversite bitmeden Marshall, Polisan, Dekon gibi şirketlerde staj yaptım. Hedefim dünyayı tanımak, işleyişi anlamaktı. Gözlem ve adaptasyon konusunda iyi olduğumu düşünüyorum. Bu nedenle farklı yerlerde olabildiğince yer almaya çalıştım ve genel işleyiş hakkında bilgi edindim. Söz konusu tecrübelerin ana hedefi bunları aile şirketlerinde uygulamak değildi. Hedefim kendimi geliştirmek ve bir vizyona sahip olabilmektir. Genç kuşak olarak 2003 yılında aile şirketlerine dâhil olduk. Ben daha çok eğitim ve inşaat sektörlerini sevdim. Babamın yurtdışına gitmemi istemeyişinin nedenini de o dönem daha iyi anladım. Çünkü kendine ait bir yorgunluğu vardı ve bizim artık sorumluluğun bir kısmını alıp, onu rahatlatmamızı istiyordu.

"ANABILİM, MODEL ALINAN BİR EĞİTİM KURUMU HALİNE GELDİ"

Anabilim'de babamın kurduğu yapıyı, yine ondan esinlenerek daha kurumsal bir ölçekte devam ettirmeyi hedefledik. Yapılabilecek dokümanları uzun bir araştırma sürecinden sonra uygulamaya sokarak, Anabilim'in var olan güçlü pozisyonunu daha ileriye taşımaya amaçladık. Ataşehir'deki yerleşke ve eğitime getirdiğimiz inovasyonla bu yönde önemli adımlar attık. Biz işe dâhil olduğumuzda Anabilim'in 80 çalışanı vardı. Bugün yaklaşık 500 çalışanı ve 2000'e yakın öğrencisi olan bir kurum haline geldik. Burada sayılardan da önemli olan konu şu: 2000'li yılların başında biz iyi kurumlar neler yapıyor diye gözlemlerken, bugün iyiymiş gibi görünen ama esasında şişman olan pek çok kurum Anabilim'in adımlarını takip ediyor.

Anabilim'le herhangi bir sebeple yolları ayrılan her çalışan, bu kurumlarda orta veya üst düzey bir pozisyona yerleştiriliyor. Bu kadar hızlı bir şekilde geliştik ve farklılaştık. Esas önemli olan

KİŞİSEL HEDEFLERİNİZDEN VE ANABILİM'İN HEDEFLERİNDEN BAHSEDER MİSİNİZ?

Bugüne kadar koyduğum tüm hedefleri yerine getirdim ve yeni hedefler koydum. Yakın zamandaki hedefim Alaska taraflarına gidebilmek. Anabilim Eğitim Kurumları olarak hedefimiz ise sektörde yapıları yapmak değil, eğitim sektöründe bir taşı daha yerine koyabilmek amacı taşıyoruz. Anabilim olarak çocukların düşünsel düzeyinde etkiler yaratmaya çalışıyor, farklı olabilmelerini sağlıyoruz. Anabilim özel ve farklı programlarıyla sektörde önemli işler yapıyor. Bu kapsamda Üstün Yetenekliler Okulu'nu Anabilim'in 30'uncu yaşında ülkeye kazandırmak istiyoruz. Türkiye'nin artık yolu açılabilir diye özel bir müfredat hazırlayıp Talim Terbiye Kurulu'na sunduk. Projemizin altyapısını sağlam oluşturduk, tıkanacak ya da çocukları olumsuz etkileyecek hiçbir unsur barındırmıyor içinde. İşimizdeki öncelikli hedefimiz maksimum verim. 12 yıllık, teması ve bütünlüğü olan bir program bu. Avrupa'da daha muadili yok. Bittiğinde herkesin süper bir okul diyeceğine eminim. Eğitim çitami böylelikle çok yükseğe koymuş olacağım. Babamdan aldığım bu kurumu, doğru işler yaparak daha da ileriye taşıyacağım. Anabilim olarak arkamızda faydalı ve doğru işler bırakıyorsak ve böyle anılacaksa en değerli şeye sahip olacağız demektir. Benim kişisel hedefim de bıraktıklarımı anılabilmek.

nokta bizim için budur. Sektörümüzde otorite olma yolunda ilerliyoruz. Mantar gibi büyüme yaklaşımına sahip değiliz. Uyguladığımız her tema kendi içerisinde bir başarı öyküsü barındırıyor. Üstün Yetenekliler Sınıfı, Spor Kulübü, Kariyer Akademisi hatta Kırmızı Aktüel Dergisi bile vizyonun önemli birer parçası.

En sevdiğiniz spor hangisi? Spor hayatınızda başınıza gelen ilginç bir şey var mı?

Şu anda yaptığım sporların zorluk dereceleri geçmiş dönemlerdekine göre çok daha yüksek. Mesela kış sporları dışında şu sıralar gündemimde olan iki alan kiteboard ve binicilik. Kiteboard'ta deniz üstünde yalnızsınız. Binicilik ise bir canlıyla yapabildiğiniz tek spor dalı. Onunla en iyi şekilde iletişim kurmanız gerekiyor ve bu mükemmel bir his. Elbette bu sporlarla ilgilenirken, çok fazla şey yaşadım. Bir keresinde snowboard yaparken sol kolum kırıldı. Uludağ'dan Yalova'ya kolum kırık bir şekilde tek başıma taksile geldim. Oradan deniz otobüsüyle İstanbul'a ve yine taksile Çapa'ya gittim. Burada 6 saatlik operasyon geçirdim.

Koluma 21 tane platin takıldı. Bu kadar ciddi bir operasyon geçirmeme rağmen doktora sorduğum ilk soru, "Tekrar spor yapabilecek miyim?" oldu. Bunun dışında direkt sporun kendisiyle ilgili olmasa da toplumun ona bakışıyla ilgili bir motosiklet hikâyesi daha var, paylaşmak istediğim. Allah'a şükür motosikletle bir kaza yaşamadım ama tatilde olduğum bir dönemde unuttuğum bir şeyi almak için okula gitmem gerekti. Üzerimde şort ve kaskla okula gidip veli girişinden odama çıktım. Bunu gören bazı veliler sonraki günlerde "Bu adamın yönettiği okulda mı çocuklarımız okuyacak" diye tepki göstermişler. Hâlbuki gelişmiş ülkelerde motosiklet normal bir ulaşım aracıdır. 2008 yılında yaşadığım bu olay benim için aslında yeni bir ufuk açtı. Bundan sonra Anabilim'in öğrencisiyle, çalışanıyla, velisiyle, yöneticisiyle sosyal bir kulüp niteliğinde devam etmesi gerektiğini fark ettim ve böyle bir uygulamayla devam ettik. Farklılıklara açık insanların bulunduğu bir okul olması için gayret gösterdik. Çünkü biraz önce bahsettiğim örnek sağlıklı bir bakış açısının sonucu değildi. İnsanların kalıplara oturttuğu dünyanın varacağı bir nokta yok. Bu kalıpla-

ra sıkışan nesillerin de varabileceği bir düzey yok. Biz kendi imkânlarımızla bu kalıplardan sıyrılan öğrenciler ve velilerle yola devam etmek istedik. Spor konusuna ağırlık vermemizin nedenlerinden biri budur. Spor, kalıplara takılmamızı engeller, onları aşmak için çaba gösterirsiniz.

Bir dönüm noktası var mı hayatınızda?

Bir olaydan ziyade sürekli gözlemlediğim bir takım yaklaşımlar hayatımda dönüm noktası olmuştur. Anabilim Eğitim Kurumları olarak artık köklü bir kurumuz ve sunduğumuz imkânlardan, eğitim yaklaşımımıza kadar her şey edindiğimiz deneyimlerin inovatif bir bakışla hayata geçmiş halidir. Ancak insanlar başkalarından duydukları kulaktan dolma bilgilerle, başkalarından gördükleri yöntemlerle çocuklarının eğitimi için aslında geçerliliği olmayan taleplerde bulunabiliyor. Aile bir çocuğa sahipse, biz burada binlerce çocuğa sahibiz. Dolayısıyla çizdiğimiz doğrulardan taviz vermiyoruz. Türk toplumunun gerçekleriyle, eğitimde olması gereken profesyonel yönetim anlayışı arasında birtakım uyumsuzluklar var.

"SEYAHATLERİMDE
ÖZELLİKLE
UZAK YERLERİ
KEŞFETMEK
İSTİYORUM. ÇÜNKÜ
NE KADAR ÇOK
UZAKLAŞIRSAK
KÜLTÜR O KADAR
FARKLI LAŞIYOR.
FARKLI KÜLTÜRLER
VE YENİ İNSANLAR
BENİ ÇOK BESLİYOR,
BAKIŞ AÇIMI
ZENGİNLEŞTİRİYOR."

Bu benim için gerçek anlamda bir kırılma noktasıdır. Amacımız aradaki dengeyi sağlamak. Anabilim'deki doğrularımızın altını çize çize insanlara anlatıyoruz. Sonuçta elde ettiğimiz başarılarla yönetim anlayışımızın ne kadar doğru olduğunu görüyor olmak benim için çok güzel ve ufuk açan bir durum.

Seyahatlerinizden bahseder misiniz? Bulmaktan keyif aldığınız yer neresidir? Neden? Seyahatlerimde özellikle uzak yerleri keşfetmek istiyorum. Çünkü ne kadar çok uzaklaşırsak kültür o kadar farklılaşıyor. Böylesi uzak yerler ve farklı kültürler beni çok besliyor; bakış açımı zenginleştiriyor. Pek çok ülkeye gitme şansım oldu; Vietnam'dan Kamboçya'ya Filipinler'den Havaii'ye Meksika'ya kadar... Sonrasında gördüm ki yaşayabileceğim ve

bana uygun en güzel yer Kaliforniya ve özellikle birkaç bölgesi. Bu eyaletin bazı bölgeleri Amerika'dan çok farklı, sanki başka bir ülke. İspanya ve Meksika kültürünü hissettiğiniz, sistemin ve devletin çok güçlü olduğu bir yer. Bu nedenle bu eyaleti seviyorum çünkü kuralları seven biriyim. Ne kadar özgürlükten yana olsam da sistemselsel bir gücün olması ve herkesin buna saygı göstermesi gerektiğini düşünüyorum. Aslında böyle bir güç olduğunda kendinizi daha özgür hissedebilirsiniz. İşte bu güç insanların güven çemberini oluşturuyor. İnsanlar burada her şeyi net olarak biliyor ve bu nedenle keyifleri yerinde. Bir de Kamboçya'yı çok sevmiştim. Orası da çok enteresan bir ülke. İnsanlar az paralara çok çalışıyorlar ama çok mutlular. Seyahatimiz sırasında birini tanıdım; yaşadığı sıkıntılara

rağmen benden daha çok gülümsediğini fark ettiğimde çok şaşırılmışım. Bu gibi farklı kültürleri görünce, insanlara temas edince hayata bakış açımız çok değişiyor.

Bu seyahatlerin, farklı kültürleri tanımanın yansımalarını iş hayatınızda görüyor musunuz?

Yokluğun içinde bambaşka dünyalar yaratıyorsunuz bu kültürlerle ve tanıştığımız insanlarla. Tabii doğru gözlemler yapıyorsanız eğer. İşte bu seyahatlerin de yaptığımız işe, üretime ciddi katkısı bulunuyor. Mesela Kamboçya el sanatlarında çok ileride olan bir ülke. Gelirken bavulum aşıptan yapılmış akıl oyunları ile doluydu; çocuklarımızın atölyeleri için getirdik. Kısacası her gittiğim ülkenin farklılıklarını da yanımda getiriyorum. Hatta

Anadolu yakasında 20 dönümlük arazi alımını yaptığımız ve şu an projesini hazırladığımız yeni okulda bu yansımaları görebileceksiniz. Bu okul dünya standartlarının ötesinde olacak; Anabilim'in ve akademisyenlerimizin 30 yıllık birikimi aktarılacak.

İşinizle yaşıyorsunuz desek yanlış olmaz değil mi?

Evet, her zaman, her yerde işime yeni neler katabilirim diye düşünüyorum. Bu anlamda iletişim kanallarım hep açık. Araştırıyorum, gözlemliyorum. Farklı arayışlarım Anabilim'e hep ilkleri getirdi. Dediğiniz gibi işi işte bırakmıyorum, benimle hep... İşte bu nedenle kişiliğimle Anabilim'in özellikleri aynı. Güçlü yanlarımız, ilgi duyduğumuz alanlar hep aynı. Kısacası hem sevdiğim işi yapıyorum hem de sevdiğim işle örtüşüyorum.

Anabilim'in insan kaynağı alanında yetkin ve kurum hedeflerini benimseyen isimlerden oluşuyor. Bu çerçevede kendileriyle nasıl bir iletişim içerisindesiniz?

Her sürecin doğru işleyebilmesi adına tüm kararlar, alanında üst düzey yetkinliğe sahip isimlerden oluşan İcra Kurulumuz tarafından alınıyor. Yönetmelikte çok doğru kararlar alabiliyor olabilirim ama insan kaynağıyla bunu paylaşma konusunda çok sabırlı olduğumu söyleyemem. Bu süreçte Seda Hanım benim en büyük destekçim. Seda Hanım, kararların teması ve uygulanması konusunda çok başarılı. Uygulama sabır gerektiren bir iş, ben de hız alamadığım bir süreçte olmamaya özen gösteriyorum. Seda Hanım'ın sabrına ve insanlarla olan iletişimine hayranım. Bu yeni jenerasyonun arasındaki uyuma en güzel örnektir. Bu dayanışma Anabilim için sağlıklı bir modeldir. Biz Seda Hanım'la birbirimizin çok güçlü yanlarını biliyoruz ve bu anlamda birbirimize saygı duyuyoruz. Bu süreç hiç de kolay oturmadı tabii ki. Aramızda Malazgirt Savaşı, Mohaç Meydan Muharebesi yaşanmadı değil (kalkaha atıyor). Çünkü ilgilendiğim çok fazla alan var ve buna iletişim de eklenince kimi zaman taşınmaz bir yük olabiliyor. Biz bu durumu Seda Hanım'la çok güzel çözümledik. Çocukluğumuzda olduğu gibi ama artık sorumluluklar üzerinden gofreti tam olarak ikiye bölüyoruz (gülüyor).

Ailenizle nasıl bir iletişim halindedesiniz?

Babam, başıma buyruk olmamdan ve kontrol edilemediğimden şikâyetçi ama eminim ki içten içe benimle gurur duyuyor. Çünkü kontrol edilebilir biri olsaydım bu farklılığı yaratamazdım. Her şey babamın kurduğu haliyle kahrıldı. Bana hak veriyor çünkü ben ona benziyorum. Eğer kendisi de kontrol edilebilir biri olsaydı bu işleri yapamaz, bu başarıya ulaşamazdı. Bunun dışında ailede genelde alışılmışın dışında hareket ettiğim söylenir. Ki, doğrudur. Çünkü ben bugüne kadar öyle gelmiş ve benimsenmiş diye içimden gelmeyen klişeleri yerine getirmekten keyif almıyorum. İçimden geldiğinde ve samimi olduğumda yapıyorum. Neyse ki büyük aile içerisinde beni çok iyi tanıyanlar böyle durumlarda beni savunuyor, kötü niyetle yapmadığımı söylüyor artık. Tabii bunu kabul ettirebilmek 34 yılımı aldı, doğduğum andan itibaren yani (gülüyor). İşin özü alışılmışın dışında hareketler sergilediğim için ailenin "çıkıntısı" kabul ediliyor.

SANCAKTEPE BELEDİYESİ, GENÇLERİ GELECEKLE BULUŞTURUYOR

ANABİLİM SANCAKTEPE KAMPÜSÜ ÖĞRENCİLERİMİZDEN TUNA ÖZÜDOĞRU, BATIN ÇAĞLAYAN, SİMAY TEKKEŞİN, SEVGİ KIRMIZIBEKMEZ, HANDE KAHRAMAN, MELEK OPAK VE TÜRKÇE ÖĞRETMENİMİZ AYBEN TATLICI İLE SANCAKTEPE BELEDİYE BAŞKANI İSMAİL ERDEM'LE BİR ARAYA GELDİK. ÖĞRENCİLERİMİZİN SORULARINI YANITLAYAN BAŞKAN İSMAİL ERDEM, BELEDİYENİN ÇALIŞMALARINDAN BAHSETTİ. "AYDINLIK YARINLAR İÇİN BİLGİ EVLERİ" SLOGANIYLA EĞİTİM VE ÖĞRETİM KONUSUNDA ÇOK ÖNEMLİ HİZMETLER SUNDUKLARINI, "GENÇ GELECEK" PROJESİYLE GENÇLERİ KUCAKLADIKLARINI VURGULAYAN İSMAİL ERDEM, ÖĞRENCİLERİMİZE "İNSANLARIN EN İYİSİ, İNSANLARA FAYDALI OLANDIR" MESAJINI VERDİ.

Sancaktepe'nin ikinci kez seçilen başkanı İsmail Erdem'i kısaca tanıyabilir miyiz?

1959 yılında Sivas'ta dünyaya geldim. İstanbul'a geldikten sonra çalışma hayatımla beraber uzun yıllar aktif siyasetin içinde oldum. Değişik dönemlerde ilçe başkanlıkları, il başkan yardımcılığı olmak üzere birçok alanda görev yaptım. 2005 yılından itibaren İBB Meclis üyeliği ve encümen üyeliği görevlerinde bulundum. Son yerel seçimlerde ikinci kez Sancaktepe'de başkan olarak seçildim.

Üç beldenin birleşmesiyle oluşan Sancaktepe, farklı siyasi görüşleri bünyesinde barındıran bir yerleşim yeri olarak biliniyor. Yerel seçimler sonrası Sancaktepe'de seçimi ikinci kez oy oranını artırarak kazanmanız kamuoyunda bir başarı olarak yorumlandı. Seçimin başarısını neye bağlıyorsunuz?

Seçim faaliyetlerinde "işimiz hizmet, gücümüz millet" sloganıyla, toplumun büyük bir kısmının desteğini alan çalışmalarımızın özeti görmek mümkündür. Halk çalışmanı ve samimiyetine güvendiği kimseleri seçer.

Halkla bütünleşip onların sorunlarını ve ihtiyaçlarını kendi sorun ve ihtiyaçlarımız olarak görüyor ve ona göre gayret sarf ediyorsanız, halk bunu mutlaka görür. Ayrıca seçimler yerel olması münasebeti ile halkla iç içe, iyi bir ekip çalışmasını gerektiriyor. Biz burada çok yoğun ve dayanışma içinde arkadaşlarımızla çalıştık. Bu yeni ilçemizi önce İstanbul'umuzun Anadolu yakasındaki hızla kentlilik bilinciyle gelişen seçkin yerleşim alanlarından biri haline getirmeyi hedefliyoruz.

Okul çağındaki öğrencilerin eğitim ve öğretimi konusunda çok önemli hizmetleriniz var?

Göreve gelir gelmez bu konudaki çalışmalarımızı başlattık ve "aydınlık yarınlar için bilgi merkezleri" anlayışıyla bilgi evlerimizi açmaya başladık. Şimdi ise sayısı 16 olan bilgi evleri, Sancaktepeli gençleri geleceğe hazırlayan birer eğitim yuvaları oldu. Sancaktepe Belediyesi Bilgi Evleri, farklı branşta, alanında uzman öğretmen kadrosuyla, fonksiyonel binalarıyla yeni eğitim sezonuna hazır du-

rumda bulunuyor. Yaklaşık 42.000 öğrenci bu bilgi merkezlerinden yararlanıyor. Bilgi evlerinde derslikler, internet odası ve çok amaçlı orta büyüklükte bir de salon bulunuyor. Tamamen ücretsiz olarak ilköğretim öğrencilerine hizmet sunan Bilgi Merkezi'nde her sınıf 25 kişiden oluşuyor.

Sınıflarda akıllı tahta ve projeksiyon cihazı bulunuyor. Merkezde Türkçe, Matematik gibi temel derslerin yanında İngilizce branşında da öğretmenler tarafından eğitim veriliyor. Bilgi Evleri'nde çocuklar, müzik, satranç, folklor, tiyatro gibi etkinliklere katılabiliyor. Sancaktepeli öğrenciler, yaz döneminde gitar, bağlama, tiyatro, halk oyunları, bilgisayar, kültür ve davranış dersleri alıyor. Öğrenciler, hem sosyalleşiyor hem de dolu dolu bir yaz geçiriyor.

Belediyecilik deyince, sosyal belediyecilik kavramı öne çıkmaya başladı. Nedir sizce sosyal belediyecilik ve sosyal belediyecilik adına neler yapıyorsunuz?

Belediyelerin sosyal fonksiyonlarını arttıran ve sosyal yaşam içinde

aktif hale gelmesini sağlayan bir anlayıştır sosyal belediyecilik. Gelişmiş ülkelerde bunlar gönüllü ve özel teşebbüslere bırakılmıştır. Tarihi geleceğimizde ise vakıflar bu işi yürüten bugünkü anlamıyla sivil toplum örgütleridir. Bu bilgiler ışığında ilçemizde yaptığımız sosyal çalışmalardan bazısını sizlere belirtmek isterim. Yaz şenlikleri kapsamında, Sancaktepe'liyi hem eğlendirdik, hem kültürel anlamda bilgilendirdik. Aynı şekilde, ramazan şenliklerini her mahallede, 30 gün boyunca gerçekleştirdik. Yapılan kültür gezileri kapsamında; Çanakkale, Konya ve başarılı öğrencilerimizi Bingöl'e götürdük.

İstanbul içi kültür gezileri düzenliyoruz. Kırkpınar'ın rövanşını olarak görünen Sancaktepe Geleneksel Yağlı Güreşleri'ni er meydanında 600'e yakın güreşçinin katılımıyla gerçekleştirdik. Toplu nikâhta, her yıl çiftlerimizi görkemli bir törenle evlendirdik. Aynı şekilde sünnet çağına gelmiş çocuklarımızın sünnet merasimlerini gerçekleştirdik. Şehit ve gazilerimize yönelik gezimizi, engellilere yönelik pikniğimizi, sosyal belediyecilik kapsamında yaptığımız çalışmalar olarak belirtmekte fayda olacaktır.

Türkiye birinciliği kazandıran “Genç Gelecek” projesi var; bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Genç Gelecek projesi dâhilinde gençlerimize; kent yaşamı, edebiyat, sanat, spor, bilişim, psikoloji, yabancı dil gibi konularda eğitimler veriliyor. Aynı zamanda gerçekleştirdiğimiz mekân gezileri, konserler, konferanslar, paneller, söyleşilerle verilen teorik dersler pratiğe dökülüyor. Projemiz içerisinde yer alan 22 kulüp ile gençlerimizin ilgi alanlarına göre tercih yapıp, kendilerini o yönde geliştirmeleri için çalışıyoruz. Aynı zamanda Genç Gelecek içerisinde yer alan sosyal sorumluk projeleri ile ihtiyacı olan bireylere ulaşıyoruz. Hayatı hayatı ve mutluluğu paylaşmayı, ihtiyacı olana kucak açmayı öğrenmeleri için “Oyun Kardeşliği”, “Uyuşturucu İle Mücadele” gibi aktiviteler yapıyoruz.

“Genç Sancaktepe Tarih Yazıyor” sloganı ile ilçeye büyük yatırımların gelmesini sağladınız. Bu bağlamda Üsküdar - Sancaktepe metro çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanımız Kadir Topbaş'ın büyük gayretlerle yürüttüğü ulaşım hizmetleri İstanbul'a yakışan bir şekilde sürdürülüyor. Metro İstanbul trafiği için çok önemli bir ulaşım vasıtası. 22 kilometre uzunluğunda ve 16 istasyonlu Üsküdar-Ümraniye-Çekmeköy-Sancaktepe Metro-su, depo sahası ve depoya bağlanan 2 bin 750 metre bağlantı tünellerinin de yer alacağı metro tamamlandıktan sonra Üsküdar-Sancaktepe arasında seyahat 24 dakikaya inecek. Saatte 55 bin yolcu taşınması planlanan hattın hizmete girmesiyle, Sancaktepe'den yolculuk süreleri Üsküdar'a 24, Kartal'a 59, Yenikapı'ya 36, Taksim'e 44, Hacıosman'a 68, Atatürk Havalimanı'na 68 ve Olimpiyat Stadı'na 78 dakika olacak.

Mustafa Öncel Kültür ve Spor Kompleksi'nin açılışı da yapıldı

Evet, ilçe dokusuna tatlı bir ahenk katacak kültür merkezimizin açılışı büyük heyecanla yapıldı. Mustafa Öncel Kültür ve Spor Kompleksi adını verdiğimiz merkezde kültürel etkinliklerin yanı sıra çeşitli eğitimler de veriliyor. Birçok sanat dalında faaliyetlerin yapılacağı komplekste kütüphane de yer alacak. Ayrıca spor salonumuzda kapalı mekânlarda yapılabilecek sporların her türlü için tam donanımlı sahamız var. Gayretimizin nedeni, gençlerimizin bir sanat dalının rehberliğinde yaşamlarını dizayn etmelerine zemin hazırlamaktır.

İstanbul'un Yeni Seyir Terası, Safa Tepesi Sosyal Tesis ve Mesire Alanı çok önemli yatırım. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Safa Tepesi Tesis ve Mesire Alanı, 100 dönümlük

“ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI'NA VE ÖĞRENCİLERİNE BAŞARILAR DİLİYORUM”

Hep daha iyiyi hedef alan bir anlayış, hem okul öğrencileri hem idarecileri için hedef olmalı. Gençlerimiz yarınları eğitim ve öğretim kalitesiyle en üst düzeyde olmalı. Hepinizin bu ülkeye faydalı bir birey, ailesine ise hayırlı evlat olma hedefi olmasını isterim. “İnsanların en iyisi insanlara faydalı olandır” ölçüsü ile bilimde, sosyal hayatta, ekonomik alanda hep en iyisi olmak adına çok çalışmalısınız. Sizin vesilenizle tüm Anabilim Eğitim Kurumları öğretmenlerine başarılar diliyorum, siz değerli öğrencilerimize sevgilerimi sunuyorum.

dev alanı, eşsiz İstanbul manzarası ve tabii güzellikleriyle İstanbulluların yeni gözde mekânı oldu. İBB yatırımı olarak ilçemize kazandırdığımız Safa Tepesi Sosyal Tesis ve Mesire Alanı; eğlence mekânlarıyla, piknik alanlarıyla, yeşilliğiyle güzel bir mekan. 360 derece manzarası ile İstanbul'u izlemek keyif verecek sizlere. Safa Tepesi Sosyal Tesis ve Mesire Alanı'na gelen aileler için barbekü karneler, piknik masaları, dekoratif amaçlı şelale ve köprü gibi dekoratif öğeler de bulunuyor. Mesire alanında vatandaşlar için oturma alanları ve çeşmeler de yer aldı. Kır düğünlerinin yapılabileceği 500 kişilik organizasyonlara uygun oluşturulacak alanda evliliğe atılan ilk adımda, dost ve akrabalarla değişik bir mekânda birlikte olunabiliyor. Sosyal Tesis ve Mesire Alanı, Üsküdar Şile yolu gibi önemli geçiş noktalarına yakınlığı ile kolay ulaşılabilen; günlük karmaşalara olan uzaklığıyla da, huzurlu bir keyfin aynı coğrafyada yaşandığı bir nokta niteliğini taşıyor.

Bütün bu yoğunluğunuzun arasında eşiniz ve çocuklarınıza yeterince zaman ayırabiliyor musunuz?

Sağlıklı bir aile ortamında yetişen ve topluma kazandırılmış bireyler, toplumu her yönüyle etkiler. Bu etkileme olumlu anlamda ya da olumsuz anlamda olur. Bu nedenle insanların sağlıklı bir aile ortamında yetiştirilmesi ve eğitilmesi önemlidir. Siyaset sizden 24 saatinizi ister. Tabii ki ailenizle paylaşarak çalışmalarınızı sürdürürsünüz. Uzun zamandır kademeli olarak siyasetin içinde bulunduğum için, eşim ve çocuklarım çalışmalarım bana yardımcı oluyor. Bilhassa eşimin bu konuda bana destekleri çok şeyin üstünde geliyor. Fırsat buldukça zamanımın bir kısmını tabii ki ailemle geçiriyorum.

ÖZEL
MEDİENT
Kulak • Burun • Boğaz

**KULAK
BURUN
BOĞAZ**

**24
saat**

SGK
KONUL GÜVENLİK KURUMU

Anlaşmamız vardır.

444 5 220

E-5 KOZYATAĞI KAVŞAĞI

OZAN DOĞULU, ÇIKARDIĞI ALBÜMLER VE DJ PERFORMANSLARIYLA MÜZİĞİN MUTFAĞINDA OLDUĞU KADAR SAHNEDE DE BAŞARISINI GÖSTERDİ. YOĞUN BİR TEMPOYA SAHİP OLAN DOĞULU, İHTİYAÇ DUYDUĞU ENERJİYİ İSE KIZLARINDAN ALIYOR.

“KONUŞMAYI ÖĞRENMEDEN,
NOTALARI ÖĞRENDİM”

Ozan Doğulu

Müziyen bir aileden geliyorsunuz, çok küçük yaşta bu sihirli dünyanın içine adım atmışsınız. O günlere dönersek neler hatırlıyorsunuz?

Aslında müziğe nasıl başladığımı hatırlamıyorum. Daha dört yaşındayken annem ve babam işbirliği yapıp, beni konservatuvar sınavına sokmuşlar. Piyano çalmaya başlamışım. Altı yaşındayken Lütfü Kırdar’da düzenlenen bir konserde yılın sanatçısı seçilmişim. İlkokula da özel bir sınavla o yıl girdim. Bir sene sonra da babamla çalmaya başladım. Sonrasında babamın açtığı sanat merkezinde piyano dersleri verdim. 14 yaşında ilk defa babamdan ayrı bir orkestrada çalmaya başladım. Gar Gazinosu’nda Erol Büyükburç’a eşlik ettim. Ondan sonra da devamı geldi, neredeyse eşlik etmediğim sanatçı kalmadı.

Babanız Yurdaer Doğulu Türk Pop Müziği’nin en değerli müzisyenlerinden biriydi. Nasıl bir baba-oğul ilişkiniz vardı?

Çok küçük yaşlarda müzikte başarılı olmamdaki en büyük etken babamdır. Beni müziğe o yönlendirdi. Kendisinden çok şey öğrendim, sayesinde sağlam bir altyapı oluşturdum. Daha doğru dürüst konuşmayı öğrenmeden, notaları öğrendim. Bu aslında olağan üstü bir durum. Babam çok iyi bir müzisyen olduğu için benim idolümdü.

Peki, sizin için dönüm noktası nedir? Kimlerle çalıştınız bu zamana kadar?

17 yaşındayken Edip Akbayram’ın orkestrasına girdim. İlk Avrupa turnesine onunla çıktım. O dönemde babamı kaybetmişim. Babam olmadan bir başıma müziğin peşinden gitmek büyük adımdı benim için. 1989 yılında da Zülfü Livaneli’yle çalışmaya başladım. En sevdiğim gitaristle, davulcuyla aynı orkestradaydım. Düşünün; şu sıralar aslında 35’inci sanat yılımlı kutluyorum. 1990 yılında aranjörlüğe başladım, ilk defa beste yaptım. Birçok sanatçıya şarkı verdim. O yıl Grup Gündoğarken’in, “Ankara’dan abim geldi” albümünü yaptım. Sonra Kenan Doğulu’nun albümü geldi. Yıldız Tilbe, Suat Suna, Çelik, Yonca Evcimik, Oya Bora gibi isimlerle çalıştım. 1995 yılında Sezen Aksu ile tanıştım. Sahneye çıkmak istemiyordum ama Sezen Aksu “hayır” denilebilecek bir isim değildi. Yaklaşık 7-8 sene aralıksız çalıştık. Sezen Aksu’dan çok şey öğrendim. Ardından Serap Erener’le beş yıl kadar çalıştım.

İmzanız olan her iş çok seviliyor. Albümlerinizi büyük ses getirdi. Bundan sonra neler yapacaksınız?

İlk albümüm “130 Bpm” de Sezen Aksu, Tar-

kan, Kenan Doğulu, Sıla, Ferhat Göçer, Ajda Pekkan, Mustafa Ceceli, Ziyet Sali gibi isimler eşlik etmişti. “130 Bpm Allegro” da çok başarılı oldu. Bu başarımın ardından 130 Bpm Quartet’le yola devam ettim. Bundan sonra DJ’lik var. Bununla ilgilendim, ciddiye aldım ve albüm yaptım. Şu an DJ performansı sergiliyorum. Milyonlarca kişiye çaldım. Bana ne iş yapıyorsun dediklerinde vereceğim çok cevap var; prodüktörüm, aranjörüm, DJ’im, piyanistim, orkestra şefiyim, besteciğim. Hepsi bir arada yürütüyorum. Allah sağlık verdiği sürece bu işi yapacağım...

Bestelerinizden hangisi sizin için en özel?

İlk albümümün ilk şarkısı; Alain Delon. Albümü kızım Arya’nın şansına yaptım ve çok güzel bir iş oldu. “Yaparım bilirsin” de çok özel, çünkü Kenan’ın ilk şarkısıdır. Çelik’in “Ateşteyim” şarkısı da ayrıdır benim için.

İki çocuğunuz var, nasıl bir babasınız?

Müziyen olunca çok düzenli bir hayatınız olmuyor. Kendi içimizde bir sistem oluşturduk. Onlarla arkadaş gibiyiz. Kızlarımla ilgili her konuda eşimin yönlendirmesi büyüktür. Sanırım gelecekte onlarda bir şekilde müziğin içinde olacaklar.

Çocuklarınızın eğitimiyle ilgili karar verirken nasıl bir yol izliyorsunuz?

Bu konuda eşim daha belirleyici. En temel beklentimiz eğitim göreceği okulun kızlarımızın kişisel beceri ve özelliklerinin ön plana çıkarılacağı, modern bir eğitim sistemini benimsemiş olması. Dediğim gibi eşim bu konuda ince eleyip sık dokuyor. Ben de elimden geldiğince takip etmeye çalışıyorum.

Anabilim Eğitim Kurumları’nda sanattan spora çok yetenekli çocuklar var. Okulun geliştirmiş olduğu bu alanlara yönelik programlar da var. Sizi bir rol model olarak gören öğrencilerimize neler önerirsiniz?

Müzik, dans, spor her ne yapacaklarsa çok çalışmaları ve çok araştırmaları gerekiyor. Yetenek elbette önemli ama sadece yetenek yetmiyor. Ne kadar yetenekli olursan ol, günde 8 saat piyano çalmazsan piyanist olmazsın. Yeteneğin altını doldurmak gerekiyor. Başarı için toplumun nabzını iyi tutmak gerekiyor. Günümüzde her şey çok çabuk tüketiliyor. Kalıcı başarı daha da zorlaştı. İstedığınız işe gönül vermeli ve peşini bırakmamalısınız.

Ozan Doğulu müzik konusunda üstün yetenekli midir?

Ben üstün yetenekliyim diye bir şey söyle-

miyorum. Ama şunu söyleyebilirim. Absolut kulak diye bir şey var. 4-5 yaşlarındayken ölçmüşler 14-15 yaşındaki çocuklarla aynı sınıfa girmişim. O zaman ona üstün yetenek gibi bir isim konmadı.

Çocuklarınızın eğitimiyle ilgili karar verirken nasıl bir yol izliyorsunuz?

Konservatuvar dışında ideal bir okul yaşamadım. Bu önemli işi eşime bırakmış durumdayım. Ben de eşimde aslında bu konuda diğer insanlar gibi nitelikli bilgi almakta zorluk çekiyoruz. Bu yüzden biz de birçok insan gibi standart kriterler üzerinden gittik. Çocuklarımdan Arya’da şimdiden farklılık gözlemliyoruz. Beş buçuk yaşında. Çok yetenekli bir çocuk. Beste yapıyor. Kardeşi Lila doğduğunda ona ninni besteledi. Ama bu konuda henüz özel bir çalışma yapmadık. Üstün zekâlılarla ilgili Prof. Dr. Uğur Bey’den ve Rehberlik Birimi’nden doğru bilgi almak ve okulunuzu ziyaret etmek isterim. Okul seçiminde en temel beklentimiz, eğitim göreceği okulun kızımızın kişisel beceri ve özelliklerinin ön plana çıkarılacağı, modern bir eğitim sistemini benimsemiş olması.

UZUN SÜREDİR KÜRESEL İŞ DÜNYASININ AYRILMAZ BİR PARÇASI HALİNE GELEN, BAKIŞ AÇILARINI DEĞİŞTİRİP, KRONİK SORUNLARIN ÜZERİNE GİDİLMESİYLE MEVCUDU ÇOK DAHA İLERİYE TAŞIMAYI HEDEFLEYEN KOÇLUK KAVRAMI, BAŞARILI UYGULAMALAR SAYESİNDE ÜLKEMİZDE DE DEĞERİ ANLAŞILMAYA BAŞLANAN BİR UZMANLIK ALANI. SÖZ KONUSU BAŞARILI UYGULAMALARDA ÖNEMLİ PAYA SAHİP OLAN TÜLİN KAHVECİOĞLU'YLA KOÇLUK KAVRAMININ KURUMSAL VE BİREYSEL DÜZLEMDE YAPTIĞI ETKİLERİ KONUŞTUK. YAPTIĞI İŞE TUTKUYLE BAĞLI OLAN KAHVECİOĞLU, DEĞİŞMENİN VE FARKINDALIĞA ULAŞMANIN SANILDIĞI KADAR ZOR OLMADIĞINI VURGULUYOR.

POZİTİF DEĞİŞİMİN YÜCELTİLMESİ GEREKİYOR

Değişim, yaşamın her noktasında olduğu gibi iş dünyasının da belirleyici unsurlarından biri. Zamanın ruhunu yakalamak, kişisel ve kurumsal duruşun bir parçası haline getirebilmek büyük önem taşıyor. Buna rağmen iyi bir yönetici dahi olsa çoğu insan hapsediği ama hapsediğini bilmediği görünmez duvarların gölgesinde yaşayabiliyor. Oysa insan o görünmez duvarlardan kurtuldukça hayalleri var edebiliyor. Pozitif değişime ve daha iyiye giden yol elbette çaba gerektiriyor ama işin sırrını keşfedince aşılacak engel de yok. Üstelik liderler ve yöneticiler bu yolda yalnız değil. Uzmanlığı, deneyimi ve zekâsıyla Tülin Kahvecioğlu gibi bir destekçileri var. Aynı zamanda Anabilim ailesinin bir parçası olan BAHÇEBİZ Gelişim Akademisi'nin kurucusu Tülin Kahvecioğlu, liderlere, üst düzey yöneticilere ve takımlarına koçluk desteği sunuyor. Global düzeydeki bilgi birikimini ülkemizdeki iş kültürüne uyarlayan Kahvecioğlu, bugüne kadar birçok yöneticinin yaşamına dokunmuş bir profesyonel. Böylesine uzmanlık gerektiren bir alan söz konusu olunca lafı çok uzatmıyor ve Kahvecioğlu'nun ufuk açan sohbetini sizlerle paylaşıyoruz.

Her insanın yaşam yolculuğunda, kariyerinde ve kişiliğinde köklerini aldığı çocukluk ve gençlik yıllarının büyük önemi var. Buradan hareketle o yıllara bir pencere açıp, sizi hayata hazırlayan o ortamı kısaca anlatır mısınız?

Ankara'da dünyaya geldim. Babamın hava astsubayı olması nedeniyle çocukluğumda Ankara'dan Diyarbakır'a taşındık ve beş yıl orada yaşadık. Sonra tekrar Ankara'ya döndük. Sık yer değiştirmemiz, eğitim hayatımı ve sosyal ilişkilerimi de etkiledi. Halen görüştüğüm yalnızca iki çocukluk arkadaşım var. Ama bu durum farklı ortamlara adapte olma konusunda avantaj sağladı. Keyifli bir çocukluk dönemi geçirdim; babam asker olmasına rağmen bize mutlaka bir özgürlük alanı bırakırdı; oyunlar oynayarak, doğaya temas ederek, kitap okuyarak yetiştik. Başlarda gerçekten başarılı bir öğrenciydim. Ankara'ya döndükten sonra aynı çizgiyi devam ettirdiğimi söyleyemem. Matematikten korkuyordum ama iletişime çok açtım. Bu özellik eğitim hayatımı dengelememi sağladı. O yıllarda, bugün de katkısı hissettiğim kitap okumayı çok seviyordum. Özellikle kişisel gelişim kitaplarına ilgi duyuyordum. Hiç unutmuyorum; bir gün babam elinde bir koli kitapla gelmişti eve, inanılmaz mutlu olmuştum. Dale Carnegie'nin Dost Kazanmak ve İnsanları Etkileme Sanatı kitabı bunlardan biriydi. Bu kitap yalnızca kişisel gelişim için değil değişik bakış açıları sunması bakımından da beni çok etkileyen, yer eden bir eserdi.

Üniversite tercihiniz nasıl şekillendi? Bir hedefiniz var mıydı o dönemde?

Ankara Üniversitesi, Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümü'nü kazandım. Öyle yüksek bir puanla gitmişim ki, "Niçin bu puanla buraya geldin" demişlerdi. Üniversite ortamında öğrenci olmak zevkliydi. Zaten hareketli biriydim. Üniversitenin ilk yılında Avustralyalı bir ailenin çocuğuna bakıcılık yaparak İngilizce mi ilerlettim. İkinci sınıfta ise Ankara Oteli'nin santralinde çalışmaya başladım. Bu kez iletişimin farklı bir yönünü tanıırken, otelin müşteri profili nedeniyle birçok önemli ismi de tanıdım.

Üniversitenin ardından iş yaşamında attığınız adımları paylaşır mısınız?

Üniversiteyi bitirince bir devlet kurumuna eğitim uzmanı olmak için başvurduğum. Hatta meclise gidip dönemin bazı önemli siyasetçileriyle bile görüşmüştüm ancak olmadı. Ben de oteldeki deneyimlerimden hareket ederek bir arkadaşımın birliğine catering şirketimi kurdum. Bir buçuk sene boyunca işlerimiz çok iyiydi ama bir süre sonra bana yorucu gelmeye başladı. O esnada Türk Hava Yolları'nın kabin memuru aradığını öğrendim ve başvurduğum. Üç yıl boyunca kabin memuru olarak çalıştıktan sonra yeniden bir kariyer planı arayışına girdim. 1996 yılında, internetin Türkiye'de yaygınlaştığı dönemde konuyla ilgili bir televizyon programının yapımında ve kamera önünde yer aldım. Böylece medyayla tanıştım. Medyadaki kariyerim Discovery Channel'in ülkemizdeki yapılmasında görev alarak devam etti. Medyayla ve çokuluslu bir şirketle temas etmiş olmak benim için güzel bir tecrübe oldu. Zamanla sektörel şartların zorlaşması nedeniyle buradaki görevimden ayrılarak İngiltere merkezli bir şirketten gelen teklifle internet çözümleri alanında pazarlama üst düzey yöneticisi unvanıyla çalışmaya başladım. Yakın tarihin en büyük ekonomik krizlerinden biri olan 2001 krizine kadar burada kariyerime devam ettim. Kısa süre sonra dijital pazarlama yapan bir şirketten teklif aldım ve yeniden satış ve pazarlama direktörü olarak yola devam ettim. Neredeyse Türkiye'deki tüm büyük şirketlere gittik ve proje gruplarıyla önemli projeler gerçekleştirdik. Şirketlerin insan kaynakları; pazarlama, satış gibi departmanlarını dolayısıyla kurum kültürü gibi bileşenlerini yakından tanıma fırsatım oldu. İlişkiyi kuran, kurumu anlatan kişi ben olduğum için çalıştığımız şirketlerdeki yönetim kadrolarıyla önemli bağlantılarım oldu. Söz konusu deneyimler bugünkü çalışma alanım için mükemmel bir altyapı sağladı diyebilirim.

Sizi koçluk kavramıyla tanıştran, iş dünyasına çok farklı bir pencereden bakmanızı sağlayan bilinç nasıl oluştu?

Birçok şirket gördüm, farklı alanlarda deneyim kazandım ama hiçbir zaman tam anlamıyla "Ben şurada çalışmak istiyorum, haya-

lini kurduğum yer burası” dediğim bir ortam olmadı. Tabii, hepsinin bana ayrı ayrı kattığı şeyler vardı. Burada şunu görmek önemli; özellikle 35-40 yaş aralığındaki yöneticilerin buldukları kariyer noktasında sabit kalmaları, o rahatlık alanına alışmaları tehlikeli bir şey. Ben henüz yapabileceğim yeni şeyler varken kendime farklı bir yol çizmek istedim. Bu düşüncelerin oluştuğu dönemde babam vefat etti. Babamın vefatıyla yaşama, ideallere ve geleceğe dair beklentilerimi sorguladığım bir sürecin içerisine girdim. Söz konusu süreç, sorduğunuz o bilincin oluşma şeklini tanımlıyor bir anlamda. Böyle bir düşünce ortamında ve kariyerimi yeniden yapılandırmayı arzula-dığım noktada tesadüfen koçluk eğitimiyle ilgili bir tanıtım gördüm. Hani bir “evreka” amı vardır ya, öyle bir heyecan hissettim. “Koçluğu bir meslek olarak yapabilir miyim” diye kendime sordum ve verdiğim yanıtla 2005 yılında uluslararası bir koçluk okulu olan Erickson College’ın eğitimlerine katıldım. Eğitimler devam ederken donanımımı ve kişiliğimi kullanabileceğim o özel alanın koçluk olduğunun iyice farkına vardım. İçinde büyüyebileceğim, beni büyüten bir işti koçluk. İnsanların beş senede kat ettiği yolu ben bir yılda tamamladım. Artık hayatımı tamamen koçluğa adanmış oldum. Aynı yıl Derin Koçluk Eğitim şirketini kurdum. 2007 yılında ise yine uluslararası ve çok deneyimli bir koçluk şirketi olan Inside Out’un lisans haklarını aldım. Bugün tamamladığım eğitimlerin yanında yurtdışı projelerde de görev olarak edindiğim koçluk deneyimini paylaşmayı mutlulukla sürdürüyorum.

Yıllardır kurumsal ve bireysel düzeyde yaptığınız başarılı dokümanları dikkate alarak somak gerekirse, koçluk kavramı neyi ifade ediyor? Somut yansımaları nasıl gözlemliyor?

Sorunuza öncelikle bir hikâyeyle yanıt vermek istiyorum. Turgut Özal’ın şehirden köye göçü desteklediği dönemde babam da kendi köyünden bir dönüm yer aldı. Merak edip girdince karşılaştığımız manzara dikenli, kayalık bir araziydi. Babam, insanların olumsuz yaklaşımlarına inat buranın çok güzel bir yer haline getirebileceğine inanmıştı. Gerçekten de oraya emek verdi, zaman harcadı; şimdi meyve ve zeytin ağaçlarının yükseldiği yemyeşil bir yer haline aldı. O zaman eleştirenler, şimdi gördüklerinde imreniyorlar. Şunu bilmeliyiz ki; aslında hepimizin böyle arazileri var hayatında; taşlık, dikenli, verimsiz... Önemli olan o bahçeyi güzelleştirmenin hayalini kurmaktır. İşte biz hem kurumsal

“USTALAŞMAK, ASLINDA GERİYE DOĞRU GİDİŞİN DE BAŞLADIĞI YERDİR. O YÜZDEN USTALAŞTIĞINIZ NOKTADA MUTLAKA YENİ ŞEYLERİ BÜNYENİZE KATMA GAYRETİNİ TAŞIMALISINIZ.”

hem de bireysel olarak müşterilerimizin bahçelerini verimli, dikensiz, insanların imrenecekleri bir yer haline getirmek için hizmet sunuyoruz. Burada hareket noktamız şirketlerin ya da bireylerin ihtiyaçlarına göre bir sistem kurmak. Koçluk bunun en önemli ayağı ve eğitim, psikolojik danışmanlık ve grup çalışması gibi disiplinlerden faydalanıyor. Her bir çözümün işaret ettiği bir ihtiyaç alanı ve işaret ettiği bir katma değer var. Yani biri diğerinin alternatifi değil.

ÖZEL YAŞAMLA, İŞ YAŞAMINDAKİ DAVRANIŞLAR ARASINDA KESKİN BİR ÇİZGİ YOK

Koçluk, yöneticinin ya da liderin iyiden daha iyiye gitmesiyle ilgilidir. Var olanın ileriye taşınmasını yavaşlatan, engel olan unsurları belirleyip, kaynağa odaklanıyor; kişisel, zihinsel, duygusal nedenlerden ileri gelen etmenleri ortaya çıkarıyor. İnsanların özel

yaşamlarındaki davranışlarıyla, iş yaşamlarındaki yaklaşımları arasında çok keskin bir çizgi yok aslında. Dışarıda ne yapıyorsanız, onun işe yansması da benzer düzlemde oluyor. İş dünyasında profesyonel duruş, tüm alanlarda esnek düşünme yeteneği, seçenek yaratma, kaynakların etkin kullanımı, otorite ve çevre için ilham verici olabilmek gibi özellikleri tanımlıyor. Aynı zamanda belli bir alanda yetkin olmak, çatışmaları yönetebilmek ve gerektiğinde dalgaları aşabilecek güçte olmak bu duruşun oluşması için gelişim, değişim ve dönüşüm ihtiyacı duyan profesyonellere ve kurumlara hizmet ediyoruz. Daha önce de belirttiğim gibi değişim, gelişim ve dönüşümün içten dışı doğru ve kalıcı olması için tamamen kişiye veya kuruma özel olarak hazırladığımız programlarla bu süreci destekliyoruz. Özellikle koçluk, psikolojik danışmanlık, eğitim ve

şirket de bunun farkına vardı” diye düşünüyorlardı. Oysa durum bunun tam tersi. Kurumlar, çok değer verdikleri ve bünyelerinde tutmak istedikleri yöneticilere bu tarz yatırımları yapıyorlar. Bizim yolculuğumuz gerçekten iyiden daha iyiye bir yolculuğu hedefliyor. Müşterilerim gerçekten müthiş insanlar. Onlar beni bahçelerine davet ediyorlar, birlikte bahçeyi geziyoruz ve daha güzel bir hale getiriyoruz.

Peki siz kişisel ve profesyonel değişiminizi nasıl sürekli kuşorsunuz?

Elbette ben de uzmanlığım gereği sürekli değişiyorum. Ustalaşmak, aslında geriye doğru gidişin de başladığı yerdir. O yüzden ustalaştığımız noktada mutlaka yeni şeyleri bünyenize katma gayretini taşımalısınız. Ben de öyle yapıyorum. Koçluğun farklı alanlarında da kendimi besliyorum, güç birliği yaptığım uluslararası şirketlerin dinamiklerinden istifade ediyorum. Örneğin yakın dönemde koçluğu Nöro Bilim ile birleştirmek ve liderlik çalışmalarımı bu seviyeye taşımak üzere NeuroLeadership Institute – Neuro Leadership Programı’nı

Peki, müşterilerinize nasıl ulaşıyorsunuz?

Kurumsal veya bireysel düzlemde iki temel iletişim kanalı söz konusu. İlk olarak biz hedef kitlemize kendimizi anlatmaya, koçluk sisteminin faydalarını göstermeye çalışıyoruz. Ayrıca tulinkahvecioglu.com ve bahcebiz.com web adreslerimizde hem konuyla ilgili makalelere yer veriyor hem de eğitimler hakkındaki detayları paylaşıyoruz. İkinci iletişim kanalımız ise ihtiyaçlarını hâlihazırda tespit etmiş olan kurum ya da kişilerin bize ulaşmalarıyla oluşuyor. Ülkemizde özellikle kurumsal şirketlerin koçluk sistemine olan yaklaşımları her geçen gün pozitif bir yönde geliyor. Gururla ifade etmek isterim ki, aradan geçen yıllar boyunca birçok şirketi ilk kez koçlukla tanıştırmamızın mutluluğunu yaşadım. Önyargılardan sıyrılmaya gelirken; başvuran yöneticilerin büyük kısmı zaten bir değişim gereksinimiyle bize ulaşıyorlar. Koçluğun, küresel boyutta ne denli önemli bir kavram olduğunun bilincindedir. Kurumlarınsa kendi iç denetim yöntemleri, performans değerlendirmeleri, insan kaynakları çalışmaları neticesinde beklentileri oluşuyor ve biz de kendilerine hizmet sunuyoruz. Bir de şu var; kurumsal şirketlerle çalışmaya başladığımızda önceleri üst düzey yöneticileri, “Ben hatalıyım, eksiklerim var ve

TÜLİN KAHVECİOĞLU’NUN KIZI ÇAĞLA, ANABİLİM İLKOKULU 2’NCİ SINIF ÖĞRENCİSİ. KURUMU ÇOK YAKINDAN TANIDIĞINI SÖYLEYEN KAHVECİOĞLU, BU SAYEDE ÇAĞLA’NIN EN İYİ EĞİTİMİ ALDIĞINDAN EMİN OLDUĞUNU DİLE GETİRİYOR.

tamamladım. Bu program, karar verme – problem çözme, baskı altında sakin kalabilme, işbirliğiyle yönetme gibi işin nörolojik boyutunu ön plana taşıyan bir yaklaşıma sahip. Bir süre Hindistan’da da bilinç üzerine çalışmalarda bulundum.

KADINLAR İŞ DÜNYASINDA ÖZNETLİKLERİNİ KAYBETMEMELİ

Ayrıca çok önemseydiğim “diversity” yani çeşitlilik kavramına da ağırlık veriyorum. Bu kapsamda kadının iş dünyasında nasıl daha yukarılara tırmanabileceğiyle ilgili çalışıyorum. Mesela araştırmalar gösteriyor ki, tepe yönetiminde kadınların bulunduğu şirketler daha fazla ciro yapıyor. Ama burada şu da var; dişil tarafını kaybetmiş, erkekleşmiş kadınları yükselttiğinizde yine değişen bir şey olmuyor. Yani kadının iş dünyası içerisinde o öznetliliklerini kaybetmemesi gerekiyor. “Dişil”den kastım dişil bilince ait özellikler; takımdaşlık, şefkat, esneklik gibi... Bunlar aynı zamanda iş hayatında da çok önemli noktaları temsil ediyor. Koçluğun doğası gereği durağan kalmak asla kabul edilemez. Farklı koşullara farklı açılımlar getirebilmek için bir yandan deneyimlerinizi ileriye taşıırken bir yandan da bilgi altyapınızı sürekli desteklemelisiniz. Bu benim çok keyif aldığım, hiç bitmeyen, kendini devamlı yenileyen bir yolculuk.

Yoğun bir iş temposu ve paralelinde sürekli yeniye ulaşma gayreti özel yaşamınıza nasıl yansıyor?

Özel yaşamımın merkezinde kızım Çağla var. Sekiz yaşında ve Anabilim öğrencisi. Başlarda da belirtmiştim; insanın iş ve özel yaşamı arasındaki davranışlarında katı bir çizgi yok. Bir anne olarak kızıma bir arkadaş gibi yaklaştığım durumlar oluyor ama anne kimliğini asla bir yana bırakmıyorum. Dengeyi kurmak çok önemli, bu nedenle “etkili anne olmak” üzerine bir eğitimi de almıştım daha önce. İnsanın yaşı ne olursa olsun konumunun ve ilişkilerinin net olmasının hayatı çok kolaylaştırdığını düşünüyorum.

Anabilim Ailesi’nin bir üyesi olarak, düşüncelerinizi ve kurumla iletişiminizi paylaşır mısınız?

Anabilim’le olan iletişimim Seda Hanım’la tanışmamla başladı. Çağla, üç buçuk yaşındayken Anabilim öğrencisi oldu ve aynı dönemde ben de öğretmenlere ve yöneticilere çeşitli eğitimler verdim. Dolayısıyla okulun yapısını, insanları çok yakından tanıyorum. Bakış açılarını, yaklaşımlarını tanıdığım için daha çok sevdim Anabilim’i. Kendimi sadece bir veli gibi görmüyorum, aynı zamanda bir aile üyesi gibi hissediyorum.

BERK SAN

“İÇİMDEKİ MÜZİĞİ UYUTAMIYORUM”

İLK ÇIKIŞ YAPTIĞI ŞARKI ‘ÇİLEK’LE MÜZİK SEVERLERİN DİKKATİNİ ÇEKEN BERKSAN, BİRÇOK ÜNLÜ İSME VERDİĞİ ŞARKILARIYLA DA ADINDAN SÖZ ETTİRİYOR. STÜDYOSUNDA BİR ARAYA GELDİĞİMİZ BERKSAN’LA ENERJİSİ YÜKSEK BİR SÖYLEŞİ GERÇEKLEŞTİREN ÖĞRENCİLERİMİZ STÜDYODAKİ MÜZİK CİHAZLARI HAKKINDA DA MERAK ETTİKLERİNİ SORMAYI İHMAL ETMEDİ. “HAYATIMDA SADECE MÜZİK VAR” DİYEN BERKSAN’LA SİZLERİ BAŞ BAŞA BIRAKIYORUZ.

İçinizdeki müzik tutkusunu tam olarak ne zaman keşfettiniz? Kariyerinizin başladığı dönemde karşılaştığınız güçlükleri aşarken sizi motive eden şeyler nelerdi?

Ankara’da doğup büyüdüm. Allah’a şükür; huzurlu bir aile ortamında yetiştim. Bir erkek kardeşim var Turaç Berkay Özer. O da müzikle ilgileniyor. Başarılı bir aranjör oldu. Müziğe olan ilgimizi keşfetmeden, babam çok genç yaşta beni bu konuda yönlendirdi. Kardeşim de benim yolumdan ilerledi. Birlikte büyük hit şarkılara imza atıyoruz. Bu benim için bir gurur kaynağı. Hayatın her aşamasında olduğu gibi müzik sektöründe de başlangıçta herkesin yaşadığı zorluklardan biz de nasibimizi aldık. Ama hayatta hangi dalda olursanız olun eğer sevdiğiniz, inandığınız işi yapıyorsanız hiçbir şey size engel olamayacaktır. Hayatımda, yoluma çıkan engeller değil, onların arkasında beni bekleyen başarılar esastır.

Yazmak, kelimeleri bir araya getirmek, üstüne üstlük bunları milyonlara sevdirebilmek çok az kişiye nasip olan bir yetenek. Bu süreç nasıl geliyor?

Yazmakla ilgili olan yeteneğimi anlatabileceğim doğru kelimeleri bulamıyorum. Evet, herkese nasip olmayacak bir duygu. Allah’ıma yazdıklarımı paylaşabilecek ve yenilerini yazabilecek duyguları bana yaşattığı için şükrediyorum.

Anabilim Sancaktepe Kampüsü öğrencilerimizden Tuana Deryahan, Ares Oktay, Tayanç Solak, Arhan Sonay, Alara Aker ve sanatçı Berksan ile keyifli bir güne imza attık...

Yaşamınızda dönüm noktası olarak niteleyebileceğiniz bir şey var mı? Rahmetli babamın beni ilköğretim 3’üncü sınıftayken TRT Ankara Radyo Evi Türk Sanat Müziği Çocuk Korosu Sınavlarına sokması benim için dönüm noktasıdır. Çocukluğumdan beri müzikle iç içeyim. Hayatımı tamamen oradan gelen mutluluklar üzerine inşa ediyorum.

Kalıcılığı yakalamak ciddi bir emek işi ama aynı ölçüde zamanın ruhunu da iyi okumayı gerektiriyor. Bu sürekliliği siz neye bağlıyorsunuz?

Sevdiğim işi yapıyorum yani “bir şeyler yapayım ve kalıcı olsun” gibi bir çabam olmadı. Müziğim seviliyor ve takdir görüyorsa bu, benim için büyük bir gururdur. Eğer bir formül söylemem gerekseydi, “samimiyet” derdim.

Elbette söylediğiniz ya da yazdığımız her eserin sizdeki karşılığı bambaşkadır. Ancak bunlar arasından sizde daha özel bir yere sahip olan eser hangisi? Nedenini öğrenebilir miyiz?

Bugüne kadar 190’ın üzerinde şarkıya imza atmışım. Hem kendi okuduğum hem de seslerinden severek dinlediğim, dinlemekten zevk aldığım sanatçı arkadaşlarımla paylaştığım şarkılar var. Tabii ki bazıları hikâyeleri diğerlerine göre ağır basıyor. Ama çoğu zaman ayırım yapmakta zorlanıyorum. Ama birini seçecek olsaydım, o “Unutamam” olurdu.

Teknolojinin ve sosyal medyanın müzik piyasası üzerindeki yansımalarından emek veren sanatçılar da direkt olarak etkileniyor. Bu bağlamda profesyonel olmak isteyen gençlere tavsiyeleriniz var mı?

Sosyal medya, elbette çok önemli ancak çok ciddi bir şekilde yanlış kullanıldığı zamanlar da var. İşim gereği sadece profesyonel paylaşımlarda bulunuyorum. Herkese tavsiyem sadece şudur: bu sosyal paylaşım ağları amacının ötesine çıktığı takdirde oraldan uzak dursunlar.

Geleceğe dair hayallerinizi paylaşır mısınız?

Şu an için hayatımda sadece müzik projeleri yer alıyor. Daha önce birkaç kez oyunculuk denemem olmasına rağmen, müziğin çok daha ağır bastığını söyleyebilirim. Çünkü oyunculuk tıpkı müzik gibi çok emek isteyen bir sektör. İkisinden birisini tercih edip diğeri uzun bir süre uyutmanız gerekiyor. Ve ben içimdeki müziği uyutamiyorum. O yüzden şuanda ileriye dönük projelerim için sadece “müzik, müzik, müzik” diyebilirim.

LİSE YILLARINDA ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARINDA TANIŞAN, ÜNİVERSİTEDEN MEZUN OLUNCA YAŞAMLARINI BİRLEŞTİREN NECLA ALPER DEMİRUTKU ÇİFTİ, ŞİMDİ KIZLARI BİRCE VE ECENİN EĞİTİMİ İÇİN DE ANABİLİME GÜVENİYOR. KARİYERLERİNDEN, KARAKTERLERİNE KADAR ANABİLİMİN YAŞAMLARINDA ÇOK ÖNEMLİ BİR YERE SAHİP OLDUĞUNU DİLE GETİREN DEMİRUTKU ÇİFTİ, BU ÖZEL YAŞAM HİKÂYESİNE DAİR SORULARIMIZI YANITLADI.

ANABİLİM'LE

aile boyu mutluluk

Öncelikle kısaca kendinizden bahseder misiniz? Nerede büyüdünüz?

ALPER DEMİRUTKU: Aralık 1977'de İstanbul'da dünyaya geldim. İlkokulu Kadıköy'de okudum. Ardından ortaokulda Anabilim'le tanıştım. Anabilim'den mezun olduktan sonra ise İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi'ni kazandım. Fakülteyi tamamlayınca 2001 yılında Cerrahi Anabilim Dalı'na asistan olarak girdim. Halen İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi Cerrahi Anabilim Dalı'nda Öğretim Üyesi olarak çalışıyorum.

NECLA DEMİRUTKU: 1977 yılında İstanbul'da doğdum. Ortaokul son sınıfa kadar İstanbul Avrupa yakasında başka bir okulda devam ettikten sonra Özel Anabilim Lisesi'nde lise öğrenimimi tamamladım. Ardından İstanbul Veteriner Fakültesi'nden mezun oldum.

Anabilimli olmak nasıl bir duygu? Size neler kazandırdı?

ALPER DEMİRUTKU: 1988 yılında Özel Okullar Sınavı'nda Özel Anabilim Lisesi'ni kazandım ve Kozyatağı'ndaki ilk binasına ortaokul hazırlık sınıfına kaydoldum. Anabilim'in bana kazandırdığı en önemli unsurlardan birisi İngilizce'dir. Hazırlık sınıfımı bitirdiğim yaz tatilinde turistler ile konuşabiliyordum. Anabilim'in özellikle yabancı dil eğitimi o zamanlar da çok iyiydi.

NECLA DEMİRUTKU: Anabilim'le tanışmam İstanbul Anadolu Yakası'na taşınmamız ile başladı. O zamanlar okulumuz Kozyatağı'nda küçük bir okuldu. Ancak sınıf mevcudiyetinin az olması birbirimizle kaynaşmamıza ve hatta kardeş gibi olmamıza neden olmuştu. Samimiyetle kurulan dostluklar yıllar boyunca devam ediyor. Pek çok arkadaşımızla görüş-

meve devam etmekten mutluluk duyuyorum. Tabii 25 yıl öncesine baktığımızda o günkü Anabilim ile bugünkü arasında çok fark olduğunu söylememiz gerekir. Anabilim'in kendisini inanılmaz geliştirdiğini ve eğitim kurumları içerisinde en önlere taşıdığını görüyoruz. Ebeveyn olarak Anabilim'i son derece profesyonel ve yaptığı işi bilen bir eğitim kurumu olarak görmek bizi eski Anabilim'liler olarak çok mutlu ediyor. Eskiden de olduğu gibi sadece eğitim-öğretim değil, kişilik değerlerinin de gelişmesine, hem bilimsel hem sosyal alanlarda donanımlı bireyler yetişmesine önemli katkılarda bulunuyor.

Anabilim Eğitim Kurumları'nın kariyerinize yansımaları nasıl oldu?

ALPER DEMİRUTKU: O zamanlar özel okullar şimdiki kadar çok değildi. Özel okulda okumak iyi bir çevre ve ortamda eğitim almak demektir. İleriki yaşantımda Anabilim'den aldığımız sadece eğitim değil görgü de bana çok güzel ilişkiler sağladı.

NECLA DEMİRUTKU: Kariyer anlamında ne istediğimi hep biliyordum. Hekim olmak çocukluk hayalimdi ve bunu gerçekleştirirken Anabilim'li olmak, o sıcak yuvadaki değerli öğretmenlerimizden destek görmek ve tavsiyeler almak bana çok şey kattı.

Ve en önemlisi tanışmanıza, aile kurmanıza vesile olmuş... O yıllardan bahseder misiniz? Tanışmanız ve sonrasında bir araya gelmeniz nasıl oldu?

ALPER DEMİRUTKU: Ortaokul son sınıfta Anabilim'e gelen Necla'yla güzel bir arkadaşlık başlattık. Lise 2. sınıfa kadar muhtelif arkadaş gruplarının içindeydik ama hep iyi iki arkadaş olduk. Daha sonra kendimizi gruplardan sıyrarak birbirimize yakınlaştık ve aramızda çok özel bir arkadaşlık başladı. Bu özel arkadaşlık 2004 yılından itibaren evlilikle devam ediyor. Bu evlilik bize iki güzel kız çocuk verdi.

Mesleklerinizden bahseder misiniz? İş ve özel hayatınızda kendinizi tanımlamanızı istersek neler söylererseniz? Hassasiyetleriniz nelerdir?

ALPER DEMİRUTKU: 2007 yılında doktor, 2015 yılında da doçent unvanını aldım. Halen İ.Ü. Veteriner Fakültesi Cerrahi Ana Bilim Dalı'nda öğretim üyesi olarak çalışmaya devam ediyorum. Duyguları ile hareket eden bir toplumda yaşıyoruz. Benim iş anlayışımın merkezinde birlikte çalıştığım kişilere karşı müsbet ya da menfi hislerime karşın bunu iş akışına yansıtmadan, pozisyonumun ve sorumluluklarımın gereğini yerine getirmek vardır. Başarı benim için mücadele etmek demektir. Mesleğimi daha iyi noktalara taşımak için attığım her adım başarıdır. İşleyen işini severek yapan, evdeyken ailesiyle birlikte olmaktan mutluluk duyan birisiyim. Günümü en verimli biçimde kullanıp ailemle birlikteyken de güçlü duygusal birliktelik yaşamaya çalışırım.

NECLA DEMİRUTKU: İlaç sektöründeki kariyerime büyük kızımın dünyaya gelmesinden bir süre öncesine kadar devam ettim. İş anlayışında hep işimi sahiplenme güdüsüyle çalıştım. Çalıştığım firmanın hedefleri her zaman benim hedeflerim olmuştur. Amacım bana verilen görevi layığıyla yapmak ve hep biraz daha fazlasını yapmaya, zorlanarak gelişmeye, geliştirmeye ve tabii ki takdir almaya yönelik olmuştur. Bana göre takdir alıyorsanız başarmışsınız demektir. Bunu da büyük ölçüde başarabildiğime inanıyorum. Hassas olduğum temel hayat görüşlerim vardır. Örneğin; dürüstlük, hakkaniyet, çalışkanlık, samimiyet gibi.

Kızlarınızla olan iletişiminizden bahseder misiniz? Çocuğunuzun yüzünüzde tebessüm bıraktığı bir anda ya da onlara hayran kaldığınızın bir özelliğinden bahseder misiniz?

İki kız çocuğumuz var. Bizi çok seven ve bunu her fırsatta dile getiren kızlarla birlikte yaşamak bizi çok mutlu ediyor. Kızlarımızla her zaman sevgi dolu, hassas, ilgili ve takipçiyizdir. Mutlaka her şeyi paylaşır ve eğleniriz. Her ebeveyn gibi sıkıntılı anlar da yaşıyoruz ancak çocuklarımız bizim onları ve birbirimizi sevdiğimizi bilirler. Beraber her şeyin üstesinden geleceğimizi bilir ve ona göre yol alırlar. Onlar büyürken deneyimlediklerini izlemekten büyük keyif alıyoruz. Hele ki bugünlerde öğrendikleri İngilizceyi kullanma ve okuma-yazma çabalarını hayranlıkla izliyoruz.

Sizi hayatın stresinden uzaklaştıran hobi ya da uğraşlarınız var mı? Neler yapmaktan keyif alırsınız?

ALPER DEMİRUTKU: 25 yıldır savaş sanatlarıyla uğraşıyorum. Bunun son 15 senesi Aikido ile uğraştım. Aikido, hobi ya da uğraştan öte, yaşamımın önemli bir parçası.

NECLA DEMİRUTKU: Görsel sanatlara her zaman ilgim olmuştur. Profesyonel bir bale eğitimi geçmişim var. Ayrıca yüzmekten keyif alıyorum.

Alper Bey ve Necla Hanım'ın Anabilim'li yıllarından...

AYDINLANDIĞIM İÇİN YAZMAYA BAŞLADIM, YAZDIKÇA DAHA DA AYDINLANDIM

EDİTÖR, SENARİST VE ANABİLİM SANCAKTEPE KAMPÜSÜ VELİMİZ SELNUR AYSEVER İLE "YAŞAM VE YAZMAK" ÜZERİNE KONUŞTUK... DÜŞLERİNİN PEŞİNDE KOŞMAKTAN HİÇ VAZGEÇMEDİĞİNİ SÖYLEYEN SELNUR AYSEVER, BUGÜNE KADAR HEP SEVDİĞİ İŞLERİ YAPTIĞINI VE BU ANLAMDA ÇOK ŞANSLI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. AYSEVER, "YAŞAMI SORGULADIKÇA DÜŞÜNCELERİMİ PAYLAŞMAK İÇİN DAHA ÇOK KİŞİYE ULAŞMAK İSTEDİM. ABİM ENVER AYSEVER'DEN DE DESTEK GÖRÜNCE, YAZMAK HAYATIMIN ÖNEMLİ BİR PARÇASI OLDU" DİYOR.

Öncelikle kısaca yaşam hikâyenizi ve hayata bakışınızı öğrenebilir miyiz?

1978, İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi İktisat Bölümü mezunuyum. 20 yaşından beri profesyonel iş yaşamının içindeyim. Finanstan vakfa, otomobil yedek parçadan eğlence sektörüne kadar birçok farklı sektörde, değişik pozisyonlarda görev aldım. Ödüllü kadın girişimci oldum. Kendi işimi de kurdum. Epey deneyim kazandım. Şu anda Yazılama Yayınevi'nde editör olarak çalışıyorum. Aynı zamanda Aykırı Akademi'de ve Remzi Kitap Gazetesi'nde yazılarım, röportajlarım yayınlanıyor. 20 yaşında başladığım iş hayatımda, beni mutlu edenin yazmak ve okumak olduğunu anladım. Şu anda, sevdi-

ğim şeyi yaparak para kazanıyorum. Bu maalesef ülkemizde pek de mümkün olmayan bir şey. Hayata bakışım oldukça basit: Vicdanımı ve adalet duygumu zedeleyen herhangi bir şeye izin vermemeye çalışmak. Şayet böyle bir şey yaşarsam da mutlaka ama mutlaka düzeltmeye uğraşırım. Eşitsizliğe, haksızlığa boyun eğmeyen; sözünü sakınmayan; mücadeleden kaçmayan biri olmak için çabalarım. Bunu bireysel olarak yapmanın yanı sıra toplumsal olarak da dert edinirim. Bu nedenle siyasi olarak da mücadele içerisinde varım. Kişisel ilişkilerimde sevmediğim ve yanında mutsuz olduğum insanlarla görüşmem. Sevdiklerimi sahiplenir ve korurum. İnsanlarla ilişkilerimde açık davranırım. Stratejim ol-

maz. Açık sözlü olmaya gayret ederim. Hesaplarla ve stratejilerle iletişim kurmam. O nedenle az ve öz dostla sahibim. Hepsi iyi ki yaşamımdalar.

Farklı sektörleri, uzmanlık alanlarını ve girişimciliği deneyimlemiş bir insan olarak kısaca eğitim ve kariyer yolculuğunuzu anlatır mısınız?

Türkiye'deki ilk çağrı merkezi –yanlış anımsamıyorsam– Yapı Kredi Bankası'nın Teletel'i idi. 444'lü numaraların ilk çıktığı günlerde ben başladım iş yaşamına. Öğrenciydim ve tam zamanlı çalışıyordum. İlk işim, ilk kurumsal deneyimimdi. Mail nasıl yazılır, hiyerarşik yapı nasıl olur gibi kavramları burada

öğrendim. Çağrı merkezi artık sektör haline geldi ve ben ilk çalışanlarımdandım. Eski Dışbank'ta takım liderliği tecrübem oldu. Ancak ekonomik krizde işsiz kaldım. Zaten her krizde işsiz kalmak gibi bir geleneğim var (gülüyor).

Sonrasında Mudo'da çalışmaya başladım. Müşteri ilişkileri için girip, basın ve halkla ilişkilerden de sorumlu oldum. Mustafa Taviloğlu'na bağlı çalışıyordum. Kendisinden çok şey öğrendim. Anmadan geçmek istemem. Mustafa Bey okul gibidir. "İşini iyi yapacaksın; ailen olacak; dostların olacak; dünyadan kopuk olmayacaksın; resim, sanat bileceksin, sosyal olacaksın" derdi çalışanlarına. Haklıydı da. Profesyonel yaşamda çok yönlü olmak önemlidir. Sonrasında otomotiv, yedek parça derken kendi işimi kurma sürecine kadar geldim. Yazılama'dan önce yine hayatımda önemli bir yere sahip olan Düşyeri'nden bahsetmek istiyorum. Pepee'nin yaratıcısı olan Düşyeri'nde Ayşe Şule Bilgiç ile çalıştım. Çizgi film senaryosu yazdım. Yazmam için beni yüreklendiren, cesaretlendiren kişi Ayşe Hanım oldu. Onunla tanışana kadar röportajlar yapardım ama bir çizgi film senaryosu yazacağımı hiç düşünmemiştim.

"Anneliğine güven" demişti ve çok haklıydı. Dostluğunu ve başarısını önemseydiğim eşsiz insanlardan biridir. Tabii eşi Kırac Bey'de... "Düşyeri değil işyeri" sloganı olan bir yerde çalışıyordum ve bu gerçekti. Biz orada düşlerimizin peşindeydik. Zaman zaman Kırac Bey'in birçok müzik aletiyle bize dinlettiği bestelerini söylemezsem eksik kalır Düşyeri... Ben çalıştığım her yerde, kendimi o işyerinin parçası olarak gördüm, sahiplendim. Evde boş yere yanan ışığı kapatırsınız ya ben de işyerlerinde böyle şeylere dikkat ettim. Bu kraldan çok kralcılık değildi. Çünkü ben duygusal biriyim. Profesyonel olamadım. Bana ne, diyemedim hiçbir zaman. Bu sebeple çalıştığım her yerde hep mutlu oldum. Olmadığım zaman ayrıldım. Şu an editör olarak

çalışıyorum yani sevdiğim işten, kitaptan/ yazmaktan para kazanıyorum. Bu bilince ulaşmak kolay olmadı ve görece bu lükse sahip olmak için çok emek verdim.

Ekobüs projenize ayrı bir başlık açmak gerekiyor; bu projeye nasıl dâhil oldunuz? Ekobüs fikrini ortaya koyarken sizi motive eden, "bu alanda bir şeyler yapılmalı" dedirten unsurlar nelerdi?

Bir gün, Ataşehir'de billboardda gördüm "Fikrim Artık İşim" projesini. TOBB / Coca Cola ve üç belediye bir araya gelip, kadın girişimciliğini destekliyor bu proje ile. Ben de başvurudum. Aslında anneliğimle başladığı süreç. Defne 6 aylıkken anne sütüyle birlikte gıdaya başlayacaktı ve ben kızımı zehirlemek istemedim. Zehirlenmekten kastım, hormonlu ve kimyasal karışmış sebze ve meyveler yedirmek istemedim. Her cumartesi - o zaman sadece Feriköy'de kurulan - organik pazara gittim. Kar kış demeden, Defne'yi de alırdım, giderdim pazara. Ataşehir - Feriköy böyle 6 aydan fazla sürdü organik ürün alışverişim. Kolay değildi ve eziyetli olmaya başladı ister istemez. O zaman, mobil organik pazar fikri düştü aklıma. Ekobüs, mobil pazar hizmeti veren aracın ismi oldu. Projemi yazdım, eğitimler aldım. 250 kadın başvurdu. Önce 60 sonra 10 kadına düştük. En sonunda 3 kadın girişimci ödül aldı. Ben de onlardan biri oldum. Hibe kazandım. İşimi kısa sürede kurdum. Kamyon pazarına gittim; kamyon aldım ve kendim kullandım. Tabii kamyonun bir kadın tarafından kullanılması alışılmış değil. Trafikte bir gören bir daha dönüp bakıyordu. Üreticilerden gidip kendim alıyordum satacağım ürünlerimi. Defne'ye yedirmedim hiçbir şeyi satmadım. İnsanlar da bunu gördüler, inandılar. Kısa zamanda Ataşehir'de

“ÇOK OKUYOR, ÇOK DÜŞÜNÜYORDUM. YAŞAMI, HAKSIZLIKLARI, DÜZENİ SORGULAMAYA BAŞLADIKÇA İTİRAZ ETMEK VE SESİMİ DAHA ÇOK İNSANA DUYURMAK İSTEDİM. ÖNCE KİTAP TANITIMLARI YAZDIM. SONRA RÖPORTAJLAR YAPMAYA BAŞLADIM VE BİRÇOK YERDE ÇALIŞTİM. AMA BİR GÜN KENDİ KİTABIMLA ULAŞMAK İSTERİM İNSANLARA.”

“ kabul ettirdim kendimi. Evlere servis hizmeti veriyordum ücretsiz. Kendim yapıyordum servisi. Bana inanan ve bu projeye dahil olurken bir tek kuruş para almayan

Ekobüs Projesi

Arzu Kurtcebe'yi de buradan anmazsam olmaz. İki kadın, canla başla çalıştık. Ancak Ekobüs'ün ömrü 7 aydan fazla olmadı. Çünkü şirketin öz sermayesi yoktu. O kadar dayanabildim. Ekobüs'ü kapatınca müşteriler çok aradılar ama yeniden açacak gücüm maalesef yoktu. Çok üzülüm tabii. Aracımı sattığımda, babama vekâlet verdim. Kendim satışını yapamadım.

"KIZIM ANABİLİM'LE ÖĞRENMEYİ SEVDİ, OKULA MUTLU GİDİYOR"

Anabilim'e gelmeden önce iki okul değiştirdik. Defne daha ilkokula başlamadan hem de! Benim için ilkokul demek, Defne'nin öğrenmeyi sevmesi ve okula mutlu gitmesi demekti. Bunu Anabilim başardı. Her ebeveynin okuldan beklentisi farklı. Ben, kızımın yeteneklerinin keşfedilmesini ve doğru şekilde yönlendirilmesini bekliyorum. Şu ana kadar beklentilerimi Anabilim karşıladı. Başta okul müdürümüz Tuba Aksoy ve sınıf öğretmenimiz Kamer Sağlam Demir olmak üzere tüm öğretmenlere ve yönetime teşekkür etmek isterim.

Selnur Aysever öğrencilerimizden Defne'nin annesi.

mızda ket vurduğumuz kavramlar maalesef. Annelik benim hayatımın dönüm noktası oldu. 30 yaşında Defne'yi aldım kucağıma. Öncesi sanki hiç olmamış gibi. Hamile kaldığımda kendime şu soruyu sordum: "Tek başına Defne'ye bakabilir misin?" Cevabım tereddütsüz evet olunca, doğurmaya karar verdim. O andan sonra beni hayatta hiçbir şey yenemez oldu. Hâlâ öyle. Eminim birçok anne böyledir. Bu çok güçlü bir duygu ve çok besleniyorum annelikten. Sahici yapıyor her şeyden önce. Samimi oluyorsun. Her şeyi düşünür hale geliyorsun. Benim yazma sürecime mutlaka katkısı oluyor tüm bu duyguların. Yazmam, kişisel aydınlanmamın sonucu başladı. Ne demek istiyorum "aydınlanmaktan"? Çok okuyor, çok düşünüyordum. Yaşamı, haksızlıkları, düzeni sorgulamaya başladıkça itiraz etmek istedim. Sesimi daha çok insana duyurmak,

düşüncelerimi paylaşmak ve insanlara ulaşarak onları etkilemek istedim. Önce kitap tanıtımları yazdım. Sonra röportajlar yapmaya başladım. Tüm bu süreçlerde ailemin ama en çok da abim Enver Aysever'in desteğini

gördüm. Bana inandı ve yönlendirdi. Desteğini almak beni daha çok motive etti her zaman. Ayşe Hanım'la yolum keşişti, çizgi film yazdım. Sonra Yazılama ile bir araya geldik. Şimdi başkalarının kitaplarıyla ilgileniyorum. Umarım bir gün kendi kitabımla ulaşacağım insanlara. Özetle yazmak yaşamımda herhangi bir yerde değil; yaşamımın en önemli parçası.

Kızımızla nasıl bir iletişiminiz var?

Defne'yle çok eğleniyoruz ama arkadaş değiliz. Ben bir anneyim. O bunu biliyor. Çünkü zaman zaman yönlendirilmeye, kurallara ve güven duyacağı birine ihtiyaç duyduğunda bu kişinin annesi olduğunu bilmesi gerektiğine inanıyorum. Defne ile her şeyi açık bir şekilde konuşuyorum. Her zaman fikrini alıyorum. Onun istemediği bir şeyi - mecbur değilsem - yapmıyorum. Bilmediğim bir şey varsa, rahatlıkla söylüyorum ve birlikte öğreniyoruz. Defne'ye "ben seni sevmek için doğurdum" diyorum. Sürekli öpüp, kokluyorum ve sınıksız sarılıyorum. Bundan çok hoşlanıyor. Hayatın gerçeklerinden uzak tutmuyorum. Gerçeğimiz ne ise onu yaşıyoruz. Bazen üzülüyoruz ama mutluluklarımızı doya doya yaşıyoruz. Kızım bir yana dünya bir yana derssem yanlış olmaz.

Çizgi filmlerin hem görsel hem de metin olarak çocuklar üzerindeki etkisi tartışılmaz. Hikâyeyi ortaya çıkarırken hem çocukların dikkatini çekebilmek hem de doğru mesajları iletebilmek arasındaki dengeyi nasıl kurdunuz?

Televizyon yalnız çocuklar için değil tüm izleyiciler için çok etkili bir araç. Bunu nasıl kullandığımız önemli. Topluları yönlendirmek için de vazgeçilmez bir iletişim aracı. Çizgi film ise tertemiz bir zihne, saflığa ve önyargısız olmayan bir çocuğa seslendiğinde çok daha dikkatli olmak gerekiyor. Düşyeri, "çocuk üzerinden değil çocuk için" ilkesiyle üretim yapıyorduk. Güçlü bir pedagojik kadroyu arkama almıştım zaten. Kendi kızımı düşündüm. Defne'ye neler öğrettiğimi, nasıl öğrettiğimi düşündüm. Onu izledim. Onun sorularını, tepkilerini gözlemlerdim. Ve kızımdan, anneliğimden esinlenerek yazdım. Ama eğlenerek. Didaktik olarak öğretmek için değil eğlendirmek için. Çizgi film senaryosu yazmak hakikaten çok zevkli bir işti benim için.

"Çocukça hayal edebilmeyi" nasıl başarıyorsunuz? Yaratıcılığınızda anneliğinizin etkisi var mı? Yazmanın kişisel dünyanızdaki önemini paylaşır mısınız?

Yaratıcılık ve düşlemek bizim çocukları-

GARANTİ DAİMA TÜRK BASKETBOLUNUN YANINDA!

 Garanti

Görenleri hayran bırakan binalar

GEÇMİŞTEN BUGÜNE HER BİRİ AYRI BİRER SİMGE HALİNE GELEN GÖRKEMLİ YAPILAR, İNSANOĞLUNUN YERYÜZÜNDEKİ EN BELİRGİN AYAK İZİNİ OLUŞTURUYOR. KİMİ İNŞA EDİLDİĞİ DÖNEMİN KOŞULLARINI, KİMİ İSE MODERN MÜHENDİSLİĞİN SINIRLARINI ZORLAMISŞ AMA EN NİHAYETİNDE SEYRİNE DOYUM OLMAYAN ŞAHESERLER ORTAYA ÇIKMIŞ. İŞTE TÜM ETKİLEYİCİLİĞİYLE İNSANOĞLUNU KENDİLERİNE HAYRAN BIRAKAN YAPILAR...

TAIPEI 101 (TAYVAN)

Ada ülkesi Tayvan'ın başkenti Taipei'de bulunan Taipei 101 binası, kısa süre öncesine kadar 509 metrelik yüksekliğiyle dünyanın en yüksek binası unvanını taşıyordu. 2010 yılında Burç Halife'nin tamamlanmasıyla bu unvanını kaybetse de halen dünyanın en çok ilgi gören yapılarından biri. Gerçek adı Taipei Finans Merkezi olan binaya Taipei 101 denmesinin nedeni tam 101 kattan oluşması. Yapımına 1999 yılında başlanan ve 2004 yılında tamamlanan Taipei 101'in çatıya kadar olan yüksekliği 460 metre. En uç kısmına kadar olan yükseklik ise 509 metre. 91. katta yer alan teras sayesinde Taipei manzarasını rahatça izlemek mümkün. Taipei 101 dünyanın en hızlı ikinci asansörüne sahip. Asansör çıkarken 16,8 metre/saniye yol yaparken, inerken ise 10 m/s yol alıyor. Şiddetli rüzgarlara karşı yapının merkezinde, uçlarında 6 tondan fazla ağırlık taşıyan 8 ayarlı kütle sönümleyici bulunuyor. Bu ayarlı kütle sönümleyiciler rüzgârın etkisini azaltacak şekilde ağırlığı ve dolayısıyla bütün yapıyı hareket ettiriyor.

OSCAR NIEMEYER MÜZESİ (CURITIBA, BREZİLYA)

Brezilya'nın başkenti Brasilia'nın mimarı olarak anılan Oscar Niemeyer'in Curitiba kentinde inşa ettiği müze, bütün sıradışı sanat eserleri gibi ya çok seviliyor ya da nefret ediliyor. Ama kimse bu göz şeklindeki egzantrik yapıya kayıtsız kalmıyor. Yapının şekli nedeniyle Göz Müzesi (Portekizce: Museu de Olho) olarak da nitelendiriliyor. Oscar Niemeyer'in 1967 yılında tasarladığı proje, orijinal tasarıma sadık kalınarak inşa edilmiş ve 8 Temmuz 2003 tarihinde resmen açılmış. Müzede çoğunlukla görsel sanatlar, mimarlık ve tasarım sergileri düzenleniyor. İki yapıdan oluşan müzenin 35 bin metre karelik alanında toplam 19 ayrı sergi salonu yer alıyor.

LA SAGRADA FAMILIA KİLİSESİ (BARCELONA, İSPANYA)

La Sagrada Familia Kilisesi İspanya'nın Barcelona şehrinde bulunan modern mimarinin öncülerinden sayılan Antoni Gaudi'nin 1883 yılında devraldığı fakat Antoni Gaudi'nin 1926 yılında bir tramvayın altında kalarak ölmesi sonucu yarım kalan bir yapı. Yapımı halen devam eden kilise halk arasında bitmeyen kilise olarak tanınıyor. 2026-2028 yılları arasında bitmesi tahmin edilen kilise yardımseverlerin katkılarıyla inşa ediliyor. Gaudi, bazilikadaki büyük kulelerden bir tanesinin bitimini görebilmiş. Kuleleri tasarladıktan sonra bu kulelerin Barcelona'ya gelecek olan gezginler için mükemmel bir karşılama olacağına inandığını belirten Gaudi, kulelerin tepesindeki süslemelerin cennet ile yeryüzü arasında bir bağlantı sağlamış gibi göründüğünü de ifade etmiş. Kilisenin iç yapısını ayakta tutan kolonlar dallanıp budaklanan ağaçlar şeklinde tasarlanmış. Yapının içine girildiğinde ziyaretçiler ormanda dolaşma hissi uyandığını dile getiriyor.

MERAKLISINA

MUHTEŞEM YAPILAR

BURJ AL ARAB (DUBAİ, BAE)

Yapımına 1994 yılında Basra Körfezi yakınlarında başlanan Burj Al Arab, 1 Aralık 1999 yılında kapılarını müşterilerine açtı. Otel deniz kıyısında önceden büyük kaya bloklarının denize indirilmesiyle oluşturulan bir adacık üzerine kurulmuş. Bina dünyanın ilk ve tek 7 yıldızlı oteli olmakla ün yaparken, gününbirlik kültür gezileri de düzenleniyor. Burj Al Arab, Arap Kulesi anlamına gelse de, mimari açıdan denizde yüzen bir yelkeni andırıldığı için Yelken Otel de deniliyor. Otelin dış yüzeyi hem mevcut ağırlığı azaltmak hem de sıcak havanın sirkülasyonunu sağlamak amacıyla büyük bez kumaşlardan yapılmış. Bu yönüyle de geceleri projektörlerle aydınlatılan dış yüzeyde değişik renk figürleri oluşuyor. Burj Al Arab'da sarı olan her nesne ya som altından ya da varak altın kaplamadan imal edilmiş.

PETRONAS İKİZ KULELERİ (KUALA LUMPUR, MALEZYA)

Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da bulunan Petronas Kuleleri, 1998 ve 2004 yılları arasında dünyanın en yüksek ikiz gökdeleni unvanını barındırıyordu. Aynı zamanda Petronas Petrol Holding'in yönetim binasının bulunduğu Petronas İkiz Kuleleri, 452 m yüksekliğe sahip. 170 metre yükseklikte, 41 ve 42. katlar arasında çelik köprü ile birbirine bağlı olan kuleler bölgenin de çekim merkezi konumunda bulunuyor. Köprü 2000 yılında kullanıma açılmış. Uzunluğu 58 m olan bu köprü 750 ton ağırlığındadır. Köprünün ziyareti için ücretsiz verilen 1700 bilet o günün sabahı 8.30'da dağıtılır ve genelde 2 saat içinde hepsi tükenir. Kulelerin en uç çatısı ziyarete açık değildir.

CARTON TOWER (GUANGZHOU, ÇİN)

Girdap gibi dönen biçimiyle Guangzhou TV ve Kent Seyir Kulesi 610 metre yüksekliğinde; içinde çok güzel restoranlar bulunuyor. Tüm kule yüksek şiddette bir rüzgar sırasında her iki yönde de yaklaşık bir buçuk metre zarar görmeden sallanabiliyor. Kıvrımlı bir tasarıma sahip olan kulenin niçin bu şekilde inşa edildiğini mimar Barbara Kuit şöyle açıklıyor: "Erkek figürlü en iyi gökdelenlerin özellikleri içine kapanık, güçlü, dümdüz ve dik açılı, kendini tekrar etme üzerine kurulu olmalarıdır. Biz, dışı olan, karmaşık, şeffaf, biçimli, cana yakın bir kule yaratmak istedik. Amacımız zengin ve insan kimlikli, serbest biçimli bir tasarım ortaya koymaktı. Sonuç olarak uzun, dal gibi, kadın figürüyle benzerlik gösterecek bir kule çıktı ortaya."

GUGGENHEIM MÜZESİ, (BİLBAO, İSPANYA)

ABD'li bir vakıf olan, Solomon R. Guggenheim Vakfı'nın beş müzesinden biri olan Guggenheim Müzesi, İspanya'nın Bilbao şehrinde bulunuyor ve modern sanat müzesi olarak hizmet veriyor. 11.000 m² alana yayılan müze, düzensiz eğrisel biçimlerin hâkim olduğu görünümüyle Nervión Nehri'nin kenarında bulunuyor. Pritzker Mimarlık Ödülü sahibi bir mimar olan Frank Gehry tarafından tasarlanan ve 1997 yılında tamamlanan binanın dört yıl süren inşaatı, planlanan bütçe sınırları ve takvimi içinde tamamlanmış. Açılışında yıllık 600.000 olarak beklenen ziyaretçi sayısı ise her yıl bu rakamın üstüne çıkmış. 2007 yılındaki onuncu yıldönümünde 10 milyonuncu ziyaretçisini ağırlayan müzenin yıllık konuk sayısı 1 milyon civarında.

KADIKÖYŞİFA

SAĞLIK GRUBU

30 SANİYELİK BİR İNCELEME,
YAŞAM BOYU
FARKLILIK YARATIR.

444 2 574
www.kadikoyşifa.com

AŞÇILAR OLMADAN, UZAY YOLCULUĞU MÜMKÜN DEĞİL

Amerika'ya gidip eğitim alan ve Türkiye'ye döndükten sonra "Klemantin Açık Mutfak"ı kuran Deniz Orhun, burada pastadan özgün tatlılara kadar birçok lezzeti müşterileri buluşturuyor. Aynı zamanda sunduğu televizyon programlarıyla mutfak sırlarını milyonlarla paylaşan Deniz Orhun, biryandan da bugünün ve geleceğin gözde mesleği olan aşçılık hakkında yeni nesle bildiklerini aktarıyor. Televizyon programının çekimleri esnasında ziyaret ettiğimiz Orhun'la mutfağın toplum üzerindeki etkisini ve aşçılık mesleğine ilgi duyan gençleri nelerin beklediğini konuştuk. Aşçılığın gittikçe daha fazla kariyer imkânı sunduğunu söyleyen Orhun, astronotların uzay görevleri için Nasa'nın aşçılardan danışmanlık aldığını dile getirdi.

ÇOĞU İNSAN İÇİN KARIYERİNİN HERHANGİ BİR NOKTASINDA MESLEK DEĞİŞTİRMEYE KARAR VERMEK KOLAY ATILABİLECEK BİR ADIM DEĞİL. OYSA GERÇEKTEN İMKÂNSIZ GİBİ GÖRÜNEN ŞEYLER BİLE MÜMKÜN HALE GELEBİLİYOR. ŞEF, SUNUCU, YAPIMCI DENİZ ORHUN, YAŞAMININ BİR NOKTASINDA BÖYLE CESUR BİR KARAR VERDİ VE ZİRAAT MÜHENDİSİ OLARAK BAŞLADIĞI KARIYER HİKÂYESİNE BUGÜN TÜRKİYE'NİN EN ÜNLÜ KADIN ŞEFLERİNDEN BİRİ OLARAK DEVAM EDİYOR.

Bir insanın kariyerini ve alıştığı yaşamı bırakıp, kendine bambaşka bir yol seçmesi herkesin cesaret edebileceği bir karar değil. Siz nasıl başardınız bunu?

İnsanın yaşamında aldığı büyük kararları tetikleyen bir unsur mutlaka vardır. Benimki işimden ayrılmamdı. Bir gün, birdenbire işim elimden alındı; kullandığım her şey şirkete aitti; bilgisayar, telefon, araba... Çok büyük bir boşluğa düşüyorsunuz ve bu boşluğun getirdiği çılgınlık daha da büyük oluyor. Aslında aşçılık zihnimin bir köşesinde aydınlanmayı bekleyen bir gölge gibiydi. Hayatımda yaşadığım keskin bir dönüş bu aydınlanmayı sağladı. Önce kendinizi, sonra etrafınızdaki insanları ikna etmeniz gerekiyor. Ebeveynleri tarafından avukat, doktor, mühendis olmaya zorlanan ama aslında aşçı olmak isteyen bir gencin ailesini ikna etmesi gerektiği gibi. Ben önce zihnimde yapmak isteğim şeyleri, kişisel planımı kurguladım ve eşimle paylaştım. Nasıl bir iş kuracağımdan, nasıl daha mutlu olacağımdan bahsettim. Tabii ki bu süreçte her şey tozpembe olmuyor. Zor günler geçiriyorsunuz ama eşimin desteği en büyük şansım oldu.

Bir girişimci olarak nasıl bir iş ortamı kurdunuz? Yönetim anlayışınızı paylaşır mısınız?

Bir patron olarak çalışanlarıma onların hayatlarını değil, 8 saatlik hizmetlerini satın aldığımı söylüyorum. Kimse acele bir iş beklemiyor; performansları doğrultusunda çalışıyorlar. Türkiye'de ister kamu, ister özel olsun işler tüm hayatınızı satın alıyor. Eve gidiyorsunuz, kafanızda hâlâ iş var. Daha sonra işsiz olduğunuzda hobinizin olmadığını fark ediyorsunuz. Büyük stres yaşıyorsunuz. İş başvurularında insanlara "Sen bana ne verebilirsin?" diye soruyorum. Böylelikle benim onlara ne vereceğimi kestirebiliyorum. "Ne iş verirsiniz onu yaparım" diyen biriyle çalışmam. Bazen askere, bazense komutana ihtiyacınız oluyor. İnsanlara, gençlere bu bakış açısını verebilmek gerekiyor.

"MUTFAĞIN TOPLUMSAL YANSIMALARI DÜŞÜNDÜĞÜMÜZDEN DAHA DERİN"

Her zaman şunu savunuyorum; yedikleriniz davranışlarınız olur. Çünkü yemeği düzgün bir şekilde sindirmeniz, doğru vitaminleri vücudunuza almanız, doğru hormonların sağlanması demektir. Bu da sizi mantıklı, toleranslı, sakin ve mutlu bir insan yapıyor. Ben yıllardır bu işteyim, bir aşçı olarak her zaman yemek yiyorum, ama sağlıklı besleniyor, ne yemem gerektiğini biliyorum, bu da davranışlarıma yansıyor. Mutfak bilginiz biraz fazla olduğu zaman, hayat yükünüz de biraz hafifliyor. Yeni evlenen insanların en çok yaşadığı problemlerden birisi akşam ne yeneceği konusudur. Eve gelince internetten ya da köşedeki kebabçıdan sipariş veriyorsunuz. Daha sonra "evlendim, kilo aldım" sorunları başlıyor ve kötü beslenmeden kaynaklı bu sorunlar ilişkinize de yansıyor. Yapılan bir araştırma, yemeği 30 dakika beklemenin sinir katsayısını arttırdığını gösteriyor. Yemeği getiren servis elemanına geç kaldığı için kızabiliyorsunuz. Ama kendiniz yemek yaparken, çorbayı yavaş karıştırdığınız için kendinize kızabilir misiniz? Kendi yemeğinizi yapmanız, toleransınızı, sabretme duygusunu ve eşler arasında paylaşımı artırır. İşte bu yüzden okullarda mutfak bilgisinin de verilmesi gerekir. Şimdiki gençler "ben mutfaktan anlamam, ama iyi yerim" diyor. İşte bu kendinize iyi bakmıyorsunuz demektir. Şu an zayıf olabilirsiniz ama 30 yaşından sonra metabolizmanız yavaşladığında kilo almaya başlayacaksınız. Gastronomi konusunda çok daha büyük kitlelere ulaşmayı istiyorum. Ben hayat koçu değilim ama deneyimlerimi aktarıyorum. Günümüzde özellikle lise çağındaki gençlerle iletişim kurmak biraz daha zor ama biz ulaşabiliyoruz.

Gençlerin kariyer seçiminde karşılaştıkları en büyük zorluklardan biri kendi istekleriyle, ebeveynlerinin ya da sektörel gerçeklerin uyuşmaması. Aşçılık üzerinden gidersek, bu konuya nasıl yaklaşıyorsunuz?

İnsanların, özellikle gençlerin doğru şekilde yönlendirilmesi gerekiyor. Sosyal medyada takipçilerimizin büyük kısmını genç insanlar oluşturuyor. Bu yüzden sektörel gençlere tüm yönleriyle tanıtmak istiyorum. Bana şimdiye kadar kimse bu sektörü anlatmadı, hep kendim öğrenmek zorunda kaldım. Ziraat fakültesi mezunuyum ama mutluluğu aşçılıkta buldum. Türkiye'de bunu başarmak biraz zor çünkü üniversite eğitimi çok erken alıyoruz. "Üniversiteye gitmiyorum; önce çalışacağım, kendime uygun bir meslek bakacağım" dediğiniz zaman insanlar size garip bakıyor. Sanki liseden mezun olur olmaz üniversiteye gitmek gibi bir zorunluluk varmış gibi. Hâlbuki yurtdışındaki örneklerin farklılaştığını görüyoruz. İnsanlar liseden mezun olduktan sonra para kazanmaya ve kendilerini bulmaya çalışıyorlar. Çalıştıktan sonra ne olmak istediklerine karar veriyorlar ki, yaşı getirdiği olgunlukla bu kararlar onları mutlu ediyor. Evet, aşçılık belli bir uzmanlığı ifade ediyor ama içinde bambaşka uzmanlıkları barındırıyor. Bunların her biri gelecek vaat eden farklı fırsatlarla dolu.

"AŞÇILIĞIN SUNDUĞU KARIYER İMKANLARI HER GEÇEN GÜN GELİŞİYOR"

Aşçı dediğimiz zaman, olaya sadece mutfakta iş yapan kişi olarak bakmamak lazım. Aşçılar da birbirleri arasında farklılaşıyorlar. Örneğin dünyada çok fazla sayıda başarılı fotoğrafçı var. Kaç tane yemek fotoğrafçısı vardır diye düşündüğümüzde belki on kişiyi bile geçmez. İşte biz diyoruz ki, yemek yazarı olabilirsiniz, yemek fotoğrafçısı olabilirsiniz ama bunun için aşçılık okumanız lazım. Çünkü malzemenin dilini anlayacaksınız ki o elektriği, o kimyayı insanlara yazınızla, fotoğraflarınızla verebilirsiniz. Mutfığa bakış profesyonelleştikçe işin içine bambaşka dinamikler giriyor. Özellikle araştırma-geliştirme dediğimiz alan yeni bakış açılarıyla yeni olanaklar sağlıyor. Bugün pek çok büyük firmanın Ar-Ge mutfığı var. Buralardaki çalışma olanakları her geçen gün gelişiyor ve profesyonellere ihtiyaç duyuyorlar. Aşçılık okuduğunuzda illa mutfakta olmanız gerekmiyor. Kendinize alan yaratabilirsiniz. Örneğin bir bisküvi fabrikasında çalışabilir, orayla ilgili teknoloji geliştirebilirsiniz. Bunun yanında bu işin bir de kimyası var. Önde gelen bilgisayar ve yazılım şirketlerinden biri mutfaktaki malzemelerin moleküler yapısını bilgisayara aktardı; burada çileğin yanında ne kullanılırsa çileğin tadını artıracığını bulmak için kimya biliminden yararlanılıyor. Bilgisayar mühendisine iki tane molekül verdiğinizde bununla ne yapacak? Sorup fikir alacağı birileri olması gerekiyor. Bunun için aşçı istihdam ediyorlar, danışmanlık alıyorlar.

İşte ben bu yüzden aşçılığın aslında mutfaktan ibaret olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Diyelim bir tohum firmasında çalışıyorsanız araştırma geliştirme muhakkak lazım. Lezzetin kaybedilmemesi, insan vücuduna zararlı olmayacak ürün elde etmek için. Dahası uzayda uygun ortamlarda tarım yapılmaya çalışılıyor. Bugün astronotlara bisküvi barı yapıyor; onları 8 saat tok tutsun diye. Sadece kimyacıların ya da gıda mühendislerinin olduğu bir alan değil bu, aşçılar da önemli rol üstleniyorlar.

Trileçe

MALZEMELER: 5 adet yumurta, 1 su bardağı sıvıyağ, ¾ su bardağı irmik, 1 su bardağı şeker, 2 su bardağı un, 1 paket vanilya, 1 paket kabartma tozu. **Sosu için:** 1 litre su, 2 yemek kaşığı şeker, 2 yemek kaşığı süt tozu, 2 su bardağı krema. **Frambuaz sos için:** 1,5 avuç frambuaz, 1 yemek kaşığı şeker, 1,5 yemek kaşığı nişasta.

SOSUN YAPILIŞI: Bir kâse alın, krema, süt tozu, şeker, süt koyun ve robotta çirpin, köpüklerini ayırın.

Bu karışımı buzdolabına koyun dinstensin.

KEKİN YAPILIŞI: Yumurtaları koyun, şekeri ekleyin ve el blendır ile orta kıvamda çirpin. Bir kâse alın kuruları koyun, un, vanilin, kabartma tozu, irmik koyun karıştırın. Buzdolabında dindirdiğiniz sıvıları, kuruların olduğu kâseye yavaş yavaş ekleyin. El blendır ile karıştırın ve tepsinize ince kat halinde serin, önceden ısıtılmış 180 derece fırında pişirin.

FRAMBUAZ SOSUN YAPILIŞI: Donuk frambuazınızı bir tencerede eritin ve ateşten alın, şeker ve nişastayı bir kâsede karıştırın ve bu karışımı frambuazın içine katın, tekrar ateşe alın ve topaklanmaması için karıştırın. Sosunuz hazır. Fırından çıkardığınız kekinizin üzerine sıcakken sosunu dökün, soğuduktan sonra frambuaz sosunu üzerine iyice yayın.

Hayalleri olan kadınlarımızla imkanı olan insanlarımız buluşuyor!

Türkcell ve Türkiye İsrarı Önleme Vakfı, Ekonomiye Kadın Gücü için bir araya geldi. Siz de ister internette ister cepten destek vererek girişimci kadınların hayallerine ortak olabilirsiniz. Çünkü hayat paylaşınca güzel.

Ayrıntılı bilgi için: www.ekonomiyekadingucu.com
FON yazın, 5886'ya göndererek 5 TL katkıda bulunun.

T.C.
Aile ve
Sosyal Politikalar
Bakanlığı

Türkiye İsrarı Önleme Vakfı

turkcell.com.tr

Müşteri Hizmetleri: 532

TURKCELL

Hayat paylaşınca güzel

YAŞAMIN GÜZELLİKLERİNİ KIZIMLA BİRLİKTE

KEŞFEDİYORUM

İZLEYİCİLERLE DOLU BİR SAHNEDE KIZINIZLA BİRLİKTE KEMAN ÇALDIĞINIZI HAYAL EDİN. İZLEYİCİLER NOTALARIN SİHRİNE KAPILIRKEN, SİZ KIZINIZLA BU ÖZEL ANI YAŞAMANIN GURURUNU VE MUTLULUĞUNU HİSSEDİYORSUNUZ. ELBETTE HERKES YAŞAMINDA BÖYLE BİR FIRSAT YAKALAYAMAYABİLİR. BU NEDENLE ANABİLİM SANCAKTEPE İLKOKULU 2. SINIF ÖĞRENCİSİ ELİF NUR NEVA ÇAM, ANNE HATİCE KÖROĞLU ÇAM VE BABA ERTUĞRUL ÇAM'I KONUK EDİYORUZ BU SAYIMIZA. ELİFİN MÜZİKLE BULUŞMASINI HATİCE HANIM'DAN DİNLERKEN, BİR ANNE KIZIN BİRBİRİNE PARALEL SEYREDEN YAŞAM HİKÂYESİNE DE KEYİFLE ŞAHİTLİK EDECEĞİZ.

Kısaca yetiştiğiniz ortamdan ve eğitim sürecinizden bahseder misiniz?

Çorum'un küçük bir Çerkez köyünde dünyaya geldim ve orada büyüdüm. Yetiştığım ortam doğayla iç içe olduğu için şimdilerle uzak kaldığımız o köy yaşamının tadını çıkarma fırsatım oldu. Bunun insana çok şey kattığını düşünüyorum. Babamı, kardeşim ve ben çok küçükken kaybettik. Ailemiz geniş olduğu için çevremdeki insanların babamın yokluğunu hissettirmemek adına çaba sarf ettiklerini hatırlıyorum.

O yıllarda en keyif aldığımız uğraş, çevreden bulduğumuz kırmızı toprağı çamur haline getirip, köy fırınında kendi küçük kaplarımızı yapmak. Hem hayal gücümüzü kullanıyorduk hem de sonuçta ortaya somut bir şey çıkıyordu. İlkokul çağına gelene dek köy ortamında, Çerkez kültürüyle ve adetleriyle yetiştirildim. İlkokul ve lise eğitimimi Çorum'da tamamladım. Ardından Erciyes Üniversitesi Tarih Bölümü'nü kazandım ancak kişisel nedenlerden ötürü devam etmedim.

Eğitim sürecinden sonra nasıl bir yol belirlediniz kendinize?

Lisedeki tarih öğretmenimin önerisiyle Çorum'da yayın yapan yerel bir radyoda çalışmaya başladım. 19 yaşındaydım ve bu alanda hiçbir tecrübeye sahip olmama rağmen çok keyif aldım radyoculuktan. Dört yıl boyunca Radyo Günlüğü ve Köstekli Saat adında iki ayrı program

yaptım. Köstekli Saat programında Türk Sanat Müziği ağırlıklı yayınlar yapıyordum. Radyo Günlüğü'nde ise insanları güne hazırlayan bir sabah programı akışı vardı. Dört yıl boyunca çok şey öğrendim. Teknik imkânlarımız üst düzeyde değildi. Dolayısıyla her şeyin birebir içinde olarak çalışmamızı sürdürüyorduk. Bu da insana daha fazla gelişim imkânı sağlıyor. İşin mutfağında yetiştim diyebilirim. Radyoda Türk Sanat Müziği programı yapmamın en önemli nedeni bu türü çok sevmemdi. Hatta ud öğrenmeye çalışmıştım ama sonunu getiremedim. İçimde bir uhde olarak kalmıştır bu.

Peki, Ertuğrul Bey'le yollarımız nasıl kesişti? Radyodaki kariyeriniz devam etti mi?

Ertuğrul, İstanbul'da yaşıyordu ama yazları Çorum'a geldiğinde radyoda çalışıyordu. Hatta kendisine mevsimlik radyocu diyorlardı. Biz de radyo ortamında tanıştık. Birlikte sabah programında Türkiye'den ve dünyadan haberler sunuyorduk. Tanışıklığımız böyle başladı. 2006 yılında evlendik. Ertuğrul'un işi nedeniyle Ankara'ya yerleştik. Ankara'da bir diksiyon kursuna gittim, ardından kurstaki hocamın yönlendirmesiyle ulusal bir televizyonda seslendirme yaptım. Bu sırada Elif dünyamıza girdi ve benim için başka bir süreç başladı. Çünkü onu ben yetiştirmek istiyordum, büyürken hep

yanında olmak istiyordum. Bu nedenle çalışmayı bıraktım.

Kariyerinizi noktalarla tüm enerjini Elif'e aktarmak istemeniz önemli bir karar. Nasıl bir yol izlediniz onu yetiştirirken?

Elif doğduktan sonra üst üste canlı yayın program teklifleri aldım ama kızımı yalnız bırakmak, bakıcıya vermek istemiyordum. Bu nedenle gelen iş tekliflerini kabul etmedim. Elif'in gelişiminin her anına şahitlik etmek çok önemliydi benim için. Sonradan doğru bir karar verdiğimi süreç içerisinde gördüm. Kızım henüz 10 aylık bir bebekten konuşmaya başladı. O dönemde dergileri, gazeteleri önüne koyup, sayfaları çevirerek nesnelere öğretmeye, sayfalarda anlatılanları aktarmaya çalışıyordum. Dolayısıyla bunlar Elif'in erken konuşmasına katkı sağladı diye düşünüyorum. Bir yandan da müthiş bir görsel zekâ oluştu böylelikle. Üç yaşına geldiğinde çok farklı kelimeleri rahatlıkla kullanabiliyordu. Mesela "sürç-i lisan etmek" deyimini öğretmiştim. O dönemde bir diksiyon kursuna devam ediyordum. Evdeyken babasına "Belki bir daha sürç-i lisan etmez, gitmeye devam etsin" diye bir cümle bile kurmuş. Hiç unutmuyorum bu olayı. Dinlediğimiz müziklerden Elif de etkileniyordu. Henüz iki yaşındayken duyduğu Türk Sanat Müziği parçalarını kendi kendine söylemeye başladı.

Ayrıca İngilizce şarkılar da söylüyordu. En sevdiği şarkı “Fly me to the moon” adlı parçaydı. Yine Rus yerel halk müziği şarkısı Kalinka’yı çok sevdi. Hatta gecenin saat üçünde Elif istediği için Kalinka’yı dinlettiğimizi biliyorum. Kalitesiz bir şey dinlemesine müsaade etmedik. Şimdi de mesela klasik batı müziği dinletiyorum. Son dört yıldır yalnızca klasik müzik dinleyerek uyuyor. Aslında derdimiz klasik müzik dinleyerek uyusun değildi. Elif, bir ara yalnız uyumaktan ve karanlıktan korkmaya başlamıştı. Biz de bunu müzikle aşmaya çalıştık ve başarılı da oldu.

Elif’in müzikle erken buluşması, sonrasında ilgi alanlarının çeşitlenmesini de sağlamış. Peki, keman, tiyatro, piyano ve resim nasıl girdi Elif’in hayatına?

Elif’in okuduğu ya da izlediği hikâyeleri hep birlikte evde canlandırıyorduk. Kendi isteğiyle mini ev tiyatromuzu oluşturup, babası, ben ve Elif farklı karakterler oluyorduk. Onun bu yaklaşımını görünce biz de tiyatro kursuna gönderdik. Yani bizi elimizden tutup çekti o yöne. Devlet Tiyatroları’nın bir projesi çerçevesinde Farelî Köyün Kavalcısı oyununda oynadı. Sonra Kırmızı Başlıklı Kız oyununda Kırmızı Başlıklı Kız’ı canlandırdı. Bir yandan da müzik Elif’in dünyasında çok özel bir yerdedi. 4,5 yaşında keman eğitimi almaya başladı. Ancak bu bizim yönlendirmemizle olmadı. Kemana kendi kendine bir ilgisi oluştu. Hep keman videoları izliyor, nesnelere kemana benzetiyordu. 2009 yılında Eurovision birincisi olan Alexandr Rybak’ın “Fairytale” parçasına bayılmıştı. Keman çalmaya başlaması Elif’in sosyalleşmesi için de çok faydalı oldu. Kursta aynı yaşta farklı çocuklarla iyi bir iletişim kuruyordu. Kızım aslında kemana ve piyanoya aynı anda merak sardı. Evde küçük bir piyanomuz vardı ancak biz kemanın oturması için piyanoyu erteleedik. Odağın dağılmaması için ilk etapta biryandan da piyano dersi almamam istemedim. Ama bir anneler gününde “ben piyano dersi almak istiyorum” dedi. Aldığım en güzel anneler günü hediyesiydi. Şu an eğitimi devam ediyor, oldukça da başarılı.

“ELİF’İN ODASINI DEVASA BİR RESİM KÂĞIDI HALİNE GETİRDİK”

Genelde iki - üç yaş döneminde çocukların duvarları kalemle çizdiği bir dönem olur. Biz Elif’in odasının duvarlarını resim kâğıdıyla

“ELİF ŞU ANDA İKİNCİ SINIFA GİDİYOR. ANABİLİM’E GİRDİKTEN SONRA HIZLI BİR ŞEKİLDE SOSYALLEŞTİ. ÖĞRETMENLERİMİZ ÇOCUKLARIN PSİKOLOJİSİNİ, GELİŞİMLERİNİ ÇOK İYİ TAKİP EDİYORLAR. HER KONUDA BİZİ BİLGİLENDİRİYORLAR. AYNI ZAMANDA ELİF’İN YETENEKLERİNİN DESTEKLENDİĞİ BİR ORTAM SUNULUYOR.”

ELİF: “MÜZİK VE RESİM BENİ EĞLENDİRİYOR”

Müzikle uğraşırken çok mutluyum. Keman, piyano ve resim beni eğlendiriyor. Annemle ve babamla ilişkilerim çok iyi. Ayrıca okulumu da arkadaşlarım da çok seviyorum. İleride hangi yöne ağırlık vereceğimi bilemiyorum ama ne olursa olsun sanat hep hayatımda olacak.

kapladık. Böylece istediği şekilde duvarlara resim yapabildi, kocaman bir sayfa oluşturduk. Hazır boyamalardan çok hoşlanmıyordu. Kompozisyonu kendi oluşturmayı seviyordu. Şimdi de resimle yakından ilgileniyor. İzlediği çizgi filmleri kare kare ayrıntılı bir şekilde kendi kendine çiziyor, yeni karakterler oluşturuyor.

Bir annenin kızıyla birlikte aynı sahneye çıkıp keman çalması mükemmel bir duygu olmalı. Bundan da bahseder misiniz?
Elif’in keman kursunda “Suzuki” metoduyla

eğitim veriliyordu. Yani çocuk evde kiminle çalışacaksa ona birkaç parça öğretiliyordu. Dolayısıyla kemanla bu sayede tanışmış oldum. O günden bu yana keman çalışıyorum. Keman maceram kızımınla birlikte başladı. Hayatta hep bir Puzzle’ın tamamlandığını düşünüyorum. Keman benim için böyle bir boşluğu doldurdu. İlk başlarda kendi kendime öğrenmeye çalıştım. Bir şeyler olacağına inandığım zaman ders almak istiyordum. Kemanla çıkardığım ilk şarkı “Twinkle twinkle” idi. Gerçek anlamda ilk çaldığımda çocuklar gibi çığlık attığımı hatırlıyorum.

ERTUĞRUL ÇAM:

“ÇOK ŞANSLI BİR EŞ VE BABA OLDUĞUMU BİLİYORUM”

Beni çok mutlu kılan bir eşe ve kıza sahibim. Her ikisi de hayatımın en kıymetli varlığı. Kızımın gelişimini izlemek, ilgi alanları doğrultusunda onu motive etmek mükemmel bir his. Müzik dinlemeyi çok seviyorum. Akşam işten eve geldiğimde keman sesiyle karşılaşmak tüm yorgunluğumu alıyor. Ailemizde enstrüman çalmaya meyli olmayan tek birey benim. Onlara iyi bir dinleyici olmaya çalışıyorum. Hem eşimi hem de kızımı desteklemeye çalışıyorum; imkânım oldukça, gücüm yettikçe desteklemeye devam edeceğim.

Sonra Elif’in hocasından ders almaya başladım. İkinci yıl kursun düzenlediği bir etkinlik çerçevesinde ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi Kemal Kurdaş Salonu’nda Elif’le birlikte bir konser verdik. Kızımınla birlikte aynı sahnede keman çalmak benim için gerçekten inanılmaz bir duyguydu. Hayatımın en mutlu anlarından biriydi. Tabii eşimin de bizi izliyor olması büyük bir heyecandı.

Peki, bir anne olarak yeniden üniversite okumaya nasıl karar verdiniz? Yıllar sonra üniversite sıralarına dönmek size neler hissettiriyor?

Ankara’da altı yıl yaşadık sonra eşimin görevi nedeniyle 2014 yılında İstanbul’a taşındık. O dönemde eşimin kardeşi de üniversiteye hazırlanıyordu. Onu motive etmek adına, her bulduğumuzda üniversite yaşamının kariyerine ve sosyal yaşamına getireceği avantajları anlatıyordum. Bir gün “Ben niye yeniden üniversite okumuyorum?” diye bir soru belirdi aklımda. Ertesi gün gidip üniversiteye hazırlık kitapları aldım ve sadece evden çalışarak İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümü’nü kazandım. Okurken zevk alabileceğim bir bölüm okumak istedim, bütün bölümlerin müfredatlarını inceledim, gazetecilik çok keyifli göründü. Hayatımda yeni bir adım olarak gördüm üniversiteyi. Evde ne kadar kitap okusanız da, bir şeyler araştırmanız da birinin sizi yönlendirmesi lazım; bir yöntem, bir yol gerekiyor. Okulda bunu daha iyi görmüş oldum. Bir yandan da okuldayken sahip olduğunuz kimlikleri bir kenara bırakıyorsunuz; o yaşların psikolojisine giriyorsunuz. Bir de fazla çalışkan bir öğrenciyim sanırım. Dersleri asla kaçırmak istemiyorum. Bu biraz geç kalmışlık duygusundan kaynaklanıyor belki de. Bundan sonraki hedefim kendi bölümümden yüksek lisans yapmak. Elif’in varlığı üniversite yaşamıma da katkı sağlıyor bir an-

ANABİLİM ÇOCUKLARIN GELİŞİMİ İÇİN MÜKEMMEL BİR ORTAM SUNUYOR

Elif, anaokulunu bitirince hem mutlu olacağı hem de iyi eğitim alacağı bir okul aramaya başladı. İnternette araştırma yaparken Anabilim’le ilgili veli yorumlarına denk geldim. Gerçekten de tek bir olumsuz yorum bile gözümde çarpmadı. Okulu görmeye gittim, öğretmenlerle tanıştım ve Anabilim’in en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Kızım şu anda ikinci sınıfa gidiyor. Anabilim’e girdikten sonra hızlı bir şekilde sosyalleşti. Öğretmenlerimiz çocukların psikolojisini, gelişimlerini çok iyi takip ediyorlar. Her konuda bizi bilgilendiriyorlar. Aynı zamanda Elif’in yeteneklerinin desteklendiği bir ortam sunuluyor. Her şeyden öte ilk başta Elif çok mutlu Anabilim öğrencisi olmaktan.

lamda. Bir ara okulda Thomas Moore’un “Ütopya” adlı eserini çalışıyorduk. Ben buna odaklanmışken Elif kalemi eline almış ve ütopya ile ilgili olarak “Sadece benim bildiğim bir dünya olması...” yazmış. Bu çok hoşuma gitti. Elif’le öğrenci olmak, dünyalarımızın kesişmesi çok hoş bir duygu.

Ebeveynler çocuklarını yetiştirirken elbette çok hassas ve özverili davranmak zorundalar. Bu noktada sizin hassasiyetleriniz neler?

Elif’le ilişkimizin farklı olmasının sebeplerinden biri aynı deneyimleri aynı anda yaşamış olmamız. Ben üniversite ikinci sınıftayım, Elif’se ilkokul ikiye gidiyor. İkimizde birlikte keman öğrendik ve evde beraber çalışıyoruz. Onu dünyaya getirdiğim andan itibaren her anına şahitlik ettim; her ebeveyn gibi biz de kendisine, ailesine ve yurduna faydalı bir birey olması için büyük özen gösteriyoruz. Ancak anne babaların bir yere kadar yönlendirmesi lazım diye düşünüyorum. Çünkü sürekli benim yönlendirdiğim bir birey olmasını istemiyorum. Biz elbette görüşlerimizi paylaşacağız. Evimizde televizyon yok. Televizyon yönetemediğiniz bir içerik sunuyorsanız size. Elif de bu kontrolsüz içerikten korunmuş oluyor. Amacımız Elif’in kavramları zamanı geldiğinde öğrenmesi. Aksi takdirde her gün televizyonlardan çocukların zihnine empoze edilen şeyleri düşünsenize... Bizim etki alanımız dışında Elif’in zihnini korumak için okulun çok önemi var. Anabilim bu anlamda çok iyi bir tercih oldu bizim için. Çünkü oradaki ortam çocukların gelişimi için mükemmel düşünülmüş. Diğer taraftan Elif’in mümkün olduğu kadar doğayla iç içe olmasını sağlamaya çalışıyoruz. Doğa yürüyüşlerini ailece çok seviyoruz. Şartlar müsait olduğu sürece her hafta sonu Polonezköy’e gidip, ailece stres atıyoruz.

BARIŞ MANÇO

BELKİ DE EN ÇOK ONUN ŞARKILARINDA HAYATIN GERÇEKLERİ BU DENLİ EĞLENCELİ, BU DENLİ İNCELİKLİ BİR ŞEKİLDE ALMIŞTIR YERİNİ. EN ÇOK ONUN ŞARKILARIYLA BULUŞMUŞTUR ÜLKEMİZİN YOKSULU, ZENGİNİ. EN ÇOK ONUN ŞARKILARIYLA BULMUŞTUR KENDİNİ MÜZİĞİN EVRENSEL DİLİ. TÜRKÇENİN AHENGİ, ZENGİNLİĞİ EN ÇOK ONUNLA ÇIKMIŞTIR ORTAYA...

Bir an gelir, bir şarkı takılır dilimize. Nereden, nasıl geldiğini bilemeyiz. Öyle bir şarkıdır ki, o an, içinde bulunduğumuz ruh durumunu en iyi o anlatabilir, yüreğimizi belki de yalnızca o şarkı ferahlatabilir. Özlediklerimiz vardır, bırakıp geldiğimiz topraklar vardır, büyük şehrin telaşı içinde ayakta kalma çabamız vardır, evimizde bekleyenler vardır, sevgilimiz vardır, çocukluğumuz vardır bir yerlerde duran. İzler vardır çocukluğumuzdan, gelir hepsi, gelir ve dilimize takılan o şarkıda can bulur yeniden... Derken bir yüz belirir gözlerimizin önünde şarkıyla beraber. Her çizgisine hayatın acısı, sevinci nakış nakış işlenmiş bir yüz.

Upuzun saçlar örter sonra o yüzü. Şarkı sürer gider içimizde. Mikrofon başındaki adam olacak çocuklara sevgiyle eğilmiş bir baba, pazar sabahları ikinci kahvaltılarını kendisiyle yapan dedelerimize, ninelerimize bir arkadaş gibi yaklaşan, adeta bir derviş kalbi taşıyan ve sanki hiç yok olmaya-cakmış gibi bütün zamanları kendinde toplayan, şarkılarını derin bir kültürün, kendine has bir duygu ikliminin içinden devşiren bir insandır o. Bir yaşama sevinci vardır, kimselere benzemeyen bir söz söyleme sanatı vardır onda. Görürüz, duyarız. Tarlasında, yaz sıcaklığının altında ter döken bir çiftçi için de yer vardır şarkılarında. Kışlasında tezkere bekleyen bir asker için de, büyük şehire büyük adam olmak üzere gitmiş Süleyman için de, köydeki sevgili eşini özlemiş hasretlik çeken bir gurbetçi için de, babaanelerimiz için de, sevip kavuşamayan sevgililer için de, ayrılıkları anlatan kol düğmeleri için de... Öyle geniştir ki dünyası, herkesi, her şeyi alır içine, bağrına basar. Şarkı, söyleyenine can bulur içimizde. Barış Manço'dur o şarkının sahibi... Bizimledir. Hiç gitmemiş gibi bizimledir. Her an bir yerlerde karşımıza çıkacakmış gibi bizimledir. Şarkıları bir efsane gibi almıştır yerini hayatımızda. Yüzyıllardan süzülmuş bir destan- dır notalarıyla aktardığı. Şarkılarında kendimizi buluruz. Yaşamının huzurunu, sırrını buluruz. Belki de en çok onun şarkılarında hayatın gerçekleri bu denli eğlenceli, bu denli incelikli bir şekilde almıştır yerini. En çok onun şarkılarıyla buluşmuştur ülkemizin yoksulu, zengini. En çok onun şarkılarıyla bulmuştur kendini müziğin evrensel dili. Türkçenin ahengi, zenginliği en çok onunla çıkmıştır ortaya... Bizim topraklarımıza has duyguların şarkısını yazmıştır her şeyden önce. Başka dillerden alınıp üzerine Türkçe sözler yazılarak ortaya konulan şarkılara bir tepki duyar başlarda. Yıllar içinde bu tepki, son derece güçlü bir halk edebiyatı etkisiyle süren disiplinli çalışmaların sonucunda apayrı bir biçim kazanarak sürdürür varlığını. Davul ile elektro gitarı, bağlama ile piyanoyu benzersiz bir uyumla yan yana getirmeyi bilir şarkılarında.

HAYATININ MERKEZİNDE HEP MÜZİK VARDI

Aileden gelen yetenekle iki yaşından itibaren müziğe ilgi duyan ve ortaokul ikinci sınıf öğrencisiyken de amatör olarak şarkı söylemeye başlayan Barış Manço, Galatasaray Lisesi yıllarında, arkadaşlarıyla ilk müzik grubunu kurar: Kafadarlar. Bir zaman sonra ikinci bir müzik grubuyla devam eder yola: Harmoniler... Önemli olmaktan çok değerli olmayı tercih ettiğini her fırsatta söyleyen Manço, yıllar içinde müziğine getirdiği yepyeni yaklaşımlarla Anadolu'nun ve büyük şehrin seslerini bir pota içinde eritmeyi başararak, hem önemli hem de değerli birbirinden güzel şarkılara imza atar. Müziğiyle olduğu kadar insani değerleriyle de kalbimizde yerini alır Barış Manço. Televizyon programları, konserler için gittiği hemen her ülkede kendini sevdirmesini bilir. Bir sıcaklık vardır onda. Herkeste kolay kolay rastlanmayan bir sıcaklık. Nere- deyse, bir anda bürünürverir oranın kültürüne. Yabancı- lık çekmez. Notaların gizemiyle başkalarına ulaş-

masını bilen Manço, konuşmanın güzelliğiyle de apayrı bir hayranlık uyandırır sevenlerinde. Çünkü o, insana inanır. İnsan emeğine inanır. İyiliğe ve doğruluğa inanır. Şarkılarında da bunları söyler zaten. Bir derviş gibi. Bir bilge gibi...

SANAT DÜNYAMIZIN BİLGESİYDİ

Unutulmaz dizeler vardır şarkılarında. Yol gösteren dizeler. Işık tutan dizeler. Kitaplardan, ama aynı zamanda hayatın bütünüyle içinde olmaktan edinilmiş bir bakış vardır her sözünde, her notasında. Atasözleri, deyimler, bize özgü bazı söyleyiş tarzları özünden hiçbir şey kaybetmeden alır yerini onun şarkılarında.

"Dört kitaptan başlayalım istersen gel söze

Orda öyle bir isim var ki

Kuldan öte, kuldan ziyade

O'nu düşün, o'na sığın

O senden öte, benden ziyade"

Yunus Emre'nin derin sesini andıran, varlığın ve yokluğun ötesini arayan bu sözlerde belki de onun bütün bir hayat felsefesini görmek mümkündür. İnsanların arasında olan, onların acı tatlı her anını paylaşan, şarkılarını da böylesi bir içtenliğin coşkusu-ndan getiren bir sanatçı olmuştur o.

Evet, her ölüm erken ölüm. Ama bazı ölümler öyle bir beklenmedik anda gelip buluyor ki bizleri, inanmak bile mümkün olmuyor kolay kolay. Tıpkı Barış Manço'nun ölümü gibi... Sabahın ilk saatle-riyle birlikte televizyondan geçen bir haberle bitiyor işte canımızdan bir parça olarak gördüğümüz sanatçının öyküsü... Oysa o saatlerde çocuklarla birlikte olması gerekirdi. Dünyanın dört bir yanından bize bambaşka insanların hayatını aktarıyor olması gerekirdi. Ölümü o hiç yakıştıramadık. Onsuz geçen yıllar içinde ise şarkılarını daha bir sever olduk. Onun özlemiyle birleşen bir hüznüle bazen gülümser gibi olsak da, yüreğimizin acıdığını hep duyduk. Deddiği gibiydi: dünya faniydi ve veren Allah almıştı onu da aramızdan. Bununla birlikte, değeri ölümünden sonra anlaşılan pek çok sanatçı- mız varken, o sevildiğini ve gönüllerde nasıl bir taht kurduğunu sağlığında görebilmiş ender isimlerden biri oldu. Ülkemizde ve yurtdışında verdiği konser-lerde uyandırdığı hayranlık bugün bile akıllarda. Gönüllü bir elçiydi o bizim için. Ülkemizin bütün güzelliklerini anlatmaya, aktarmaya çalıştı gittiği her yerde. Bizi bizim kültürümüzle tanıttı. Bizim kültürümüzü yüceltti, onunla yüceldi. Müziğin yalnızca müzik olmadığını biliyordu çünkü. Müzik adına benzersiz bir bütüne varmak için gerekeni okumak, halkı yakından tanımak, dünyaya bakılabilecek en geniş açılardan bakmak olduğunun farkındaydı. Bunun içindir ki, bugünün çabucak unutilan içi boş şarkılarına karşın, onun şarkıları yıllardır hayatımızın içinde. Daha nice yıllar boyunca da bizimle olacak.

ÖZLEM

Kadıköy, Moda, bugünün ve yarının adam olacak bütün çocukları, yediden yetmiş yediye herkes, özel bir ilgi duyduğu, üzerlerine titrediği antika arabaları, en güzel bestelerinde ona eşlik eden sevgili piyanosu, onun şarkılarıyla duygularını aktaran, onun şarkılarıyla yaşamının tadına daha bir varan bütün hayranları büyük bir özlemle anıyor, arıyor Barış Manço'yu... Acısını kalbine gömerek. Bir an gelir, bir şarkı takılır dilimize. Çocukça bir şeydir, ama takılır. Bir çocuk gözüyle bakıp, bir yetişkin kalbiyle yaşadığında anlamını bulacaktır dünya. Bütün şarkılarıyla bize sanki bunu söylemiştir Barış Manço...

Çocukların diş sağlığıyla ilgili AİLELERİN DOĞRU BİLDİĞİ YANLIŞLAR

ÇOCUKLARIMIZA, EĞLENCİLİ BİR DÜNYA İÇİNDE DİŞ SAĞLIĞI BİLİNCİNİ AŞILAMAK HEDEFİYLE DENTGROUP KIDS'I KURAN ÇOCUK DİŞ HEKİMİ NEŞVE KAYABAŞOĞLU İLE ÇOCUKLARIN AĞIZ VE DİŞ SAĞLIĞI ÜZERİNE KONUŞTUK. MEĞER DOĞRU ZANNETTİĞİMİZ NE KADAR DA ÇOK YANLIŞ VARMIŞ.

Anne sütüyle besliyorum, dişleri neden çürüsün ki?

Sütün çocuğunuzun gelişimi için son derece yararlı bir besin olduğu doğru. Bu noktada bilinmesi gereken, anne sütünün yüzde 8, normal inek sütünün ise yüzde 4 şeker içerdiği. İçeriklerindeki şekerden dolayı, dişler çıktıktan sonra gece uyku öncesinde veya sırasında verilen süt yaygın ve hızlı gelişen çürüklere sebep oluyor. Çünkü uyku sırasında tükürük akışı olmaz ve dişin yüzeyiyle neredeyse 12 saat boyunca temasta olan süt, dişleri çürütmeye başlar. Siz, siz olun 1 yaşından sonra gece yatarken bebeğinizin biberonuna süt koymayın. Çocuğunuz biberonla uyumaktan keyif alıyorsa biberonun içine su koyabilirsiniz.

Bebeğimin dişleri çıkmadı ki ağzını nasıl temizleyeyim?

Çoğu anne baba, dişleri çıkmadan bebeklerin diş ve ağız sağlığına önem vermeleri gerektiğini düşünmüyor. Dişleri çıkmamış dahi olsa, günde 2 kez diş etleri ıslak bir bezle temizlenmeli.

Bebeğimin dişlerini ne zaman fırçalamaya başlamalıyım?

Kural aslında çok açıktır; 'Diş çıkar fırçalama başlar'. Azı dişleri çıkana kadar diş temizliğini ılık suyla ıslatılmış gazlı bezlerle veya diş temizleme mendilleriyle yapabilirsiniz. Azı dişlerini temizlemek içinse mutlaka fırçaya ihtiyacınız olacaktır. Fırçalama ancak anne veya baba tarafından yapılırsa sonuca ulaşacaktır. Çocuklarınız dişlerini fırçaladıktan sonra mutlaka sizin de onların dişini fırçalamak zorunda olduğunuzu unutmayın.

Macun kullanımına ne zaman başlamalıyım?

Çocukların dişleri üç yaşına kadar sadece su ve fırça yardımıyla fırçalanabilir. Macunsuz fırçalama yapıldığında çocuğun ağızında hoş olmayan koku ve tat oluşabilir. Bu da çocuğunuzun bu işe motive olmasını önleyebilir. O yüzden 0-3 yaş arası bebeklerin yutmasında hiçbir sakınca olmadığı bebek macunlarının kullanımını öneriyoruz (içerisinde flor yok). Üç yaş sonrasında tükürmeyi başarabilen çocuklar dişlerini çocuk diş macunlarıyla fırçalayabilirler (içerisinde az miktarda flor var).

Bebeğim diş çıkartırken ona nasıl yardımcı olmalıyım?

Diş çıkarma sırasında yaşanan sıkıntıları azaltmak için yapılacak en iyi yöntem soğuk uygulamasıdır. Bebeğinizin içinde su olan diş kaşıyıcılarını buzlukta 5 dakika beklettikten sonra ona vermek veya buzlukta bir süre beklettiğiniz havucu kemirmesini sağlamak onu çok rahatlatacaktır. Annenin elini çok soğuk suyla yıkadıktan sonra parmaklarıyla damaklarına yapacağı masajda bebeğinizin büyük ölçüde rahatlamasını sağlayacaktır.

"Bir aydır uyku uyumuyorum bebeğim diş çıkartıyor"

Süt dişlerinin sürme süreci 6 ay ile 4 yaş arasında yaşanan bir süreçtir. Bu dönem içindeki neredeyse her ateş, ishal, huzursuzluk ve gece ağlamalarını diş bağlamak son derece yanlış. Maalesef bunlar annele- rin doğru bildiği yanlışların başında geliyor. Diş çıkma süresince yaşanan sıkıntılar bir haftayı geçmez o yüzden bebeğinizin bir haftayı geçen sıkıntıları varsa aslında çocuğunuzun başka bir sorununu atlıyorsunuz demektir. Diş çıkarma sırasında görülen ateş eğer 39 dereceyi geçiyorsa yine bebeğinizin başka bir sorunu olabileceğini unutmayın.

"EN DOĞRUSU, MEYVELERİ KÜÇÜK PARÇALARA BÖLEREK VERMEK"

Katı meyvelerin ısırılarak yenmesi çocukların diş ve ağız sağlığı açısından hayli önemli. Çoğu ebeveyn çocuklarının boğazına kaçabileceği endişesiyle meyveleri küçük parçalara ayırarak veriyor. Oysa katı meyvelerin ısırılarak yenmesi, çocukların çiğneme fonksiyonlarını geliştirmesi hem de diş yüzeylerini temizlemesi açısından büyük önem taşıyor. Bugün, üç yaşına gelmesine rağmen çiğnemeyi bilmeyen çocuklar var. Çocuklar besinleri çiğneyerek yemediğinde ağız içinde yeterince tükürük salgılanmıyor. Bu da çürük oluşumunu hızlandırıyor.

“BEBEĞİMİN DİŞLERİNDE BİR PROBLEM YOK KI DİŞ HEKİMİNE GÖTÜREYİM”

Aslında, bebeğinizin ağız ve diş sağlığı için yapabileceğiniz en doğru şey onu 1 yaşından itibaren düzenli pedodontist kontrollerine götürmektir. Erken yaşta başlayan bu muayeneler sayesinde bebeğinizin dişlerini çürütebilecek etkenlerden, doğru bilinen yanlışlardan ve koruyucu yöntemlerden daha sorunlar başlamadan bilgi sahibi olup; çocuğunuzu çürüklerden koruyabileceksiniz. Erken yaştan itibaren pedodontist kontrolüne giden çocuklar için ise tedaviler ve koruyucu uygulamalar keyifli seanslara dönüşecektir. Aksi takdirde ağrıyla birlikte pedodontistle tanışan çocuklarda tedavi hem pedodontist hem aile hem de çocuk için çok yorucu ve yıpratıcı olabiliyor.

“Biz çocuğumuza çikolata, şeker yedirmiyoruz, o yüzden dişleri çürümez”

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı. Maalesef, çikolata, şeker gibi gıdaları tüketmeyen çocuklarda da çürüğe rastlanıyor. Sanılanın aksine diş yüzeyine yapışan her şey çürük yapar. Çocuğunuzun dişlerini günde 2 kez 2 dakika fırçalatarak, ara öğünlerden sonra ağızlarını suyla çalkalamalarını sağlayarak çürüğü engelleme konusunda önemli adımlar atabilirsiniz. Üç yaş sonrasında pedodontistlerin yapacağı fissure örtücü ve flor uygulamarını da çürüklerin önüne geçmenizi sağlayacaktır.

“Bir öpücükten bakteri mi bulaşmış”

Anne ve babaların sıkça yaptığı bir hata da bebeklerini dudaklarından öpmek. Yetişkinlerin ağızlarındaki bir çürük başlangıcı veya ufak da olsa bir diş eti rahatsızlığı öpüşme sonrasında çocuklara bakteri geçmesine neden olabiliyor. Ayrıca annenin yere düşen emziği önce kendi ağızında temizleyip sonra çocuğuna vermesi veya mamanın sıcaklığını anlamak için önce kaşıkla kendi tadına bakması daha sonra da çocuğunu aynı kaşıkla beslemesidir.

“Antibiyotikler yüzünden çocuğumun dişleri sağlıklı”

Dişlerde renklenme ve yapısal bozukluklara sebep olan tetrasiklin grubu antibiyotiklerin bebeklerde ve hamilelerde kullanımı seneler önce yasaklanmasına rağmen efsanesi hâlâ devam ediyor. Bilinenin aksine, antibiyotikler diş çürüğü yapmazlar. Sağlıklı dişlerin sebebi aslen, antibiyotik kullanımına neden olan hastalıklardır. Örneğin, yüksek ateş kandaki kalsiyum ve fosfat düzeylerinde bozulmalara, bu da diş sağlığında ve gelişiminde bazı sıkıntılara yol açıyor.

DentGroup Kids, Türkiye'de 0-12 yaş çocukları kapsayan ilk özel diş kliniğidir. 'Mutlu dişler atölyesi' sloganıyla yola çıkan DentGroup Kids'te her şey ve herkes çok eğlenceli. Detaylı bilgi edinmek isterseniz, www.dentgroupkids.com adresini inceleyebilirsiniz.

Türkiye'de Şampiyonluğun Tek Adı: ANABİLİM

Türkiye Liselerarası Yüzme Şampiyonası'nda Erkeklerde Şampiyonluk, Kızlarda Üçüncülük elde ettik.

TRAFİKTE KADIN SÜRÜCÜLERE KARŞI ÇOĞU ERKEĞİN SAHİP OLDUĞU ÖNYARGIYI DERİNDEN DEĞİŞTİRECEK BİR SÜRÜŞ KEYFİYLE KARŞINIZDAYIZ. DİREKSİYON BAŞINDA ANABİLİM ATAŞEHİR ANAOKULU MÜDÜRÜ CANAN GÜRDALAR VAR. BİR AİLE GELENEĞİ OLARAK KÜÇÜK YAŞLARDAN İTİBAREN OTOMOBİLLERE İLGİ DUYMAYA BAŞLAYAN GÜRDALAR'A İSTANBUL TRAFİĞİNDE, KENDİ OTOMOBİLİNDE EŞLİK EDİYORUZ.

“OYUNCAK ARABAYLA OYNAMAK KIZ ÇOCUKLARININ DA HAKKI

Otomobilini kullanırken kuralları ön planda tutan ama aynı zamanda oldukça seri bir sürüş tarzına sahip olan Canan Gürdalar, bir yandan da sorularımızı yanıtladı. İlk otomobili 1969 model Anadol'dan bugüne otomobil kullanmaktan büyük keyif alan Gürdalar, eğitim seviyesi yükseldikçe trafikteki cinsiyetçi yaklaşımın ortadan kalkacağını dile getiriyor.

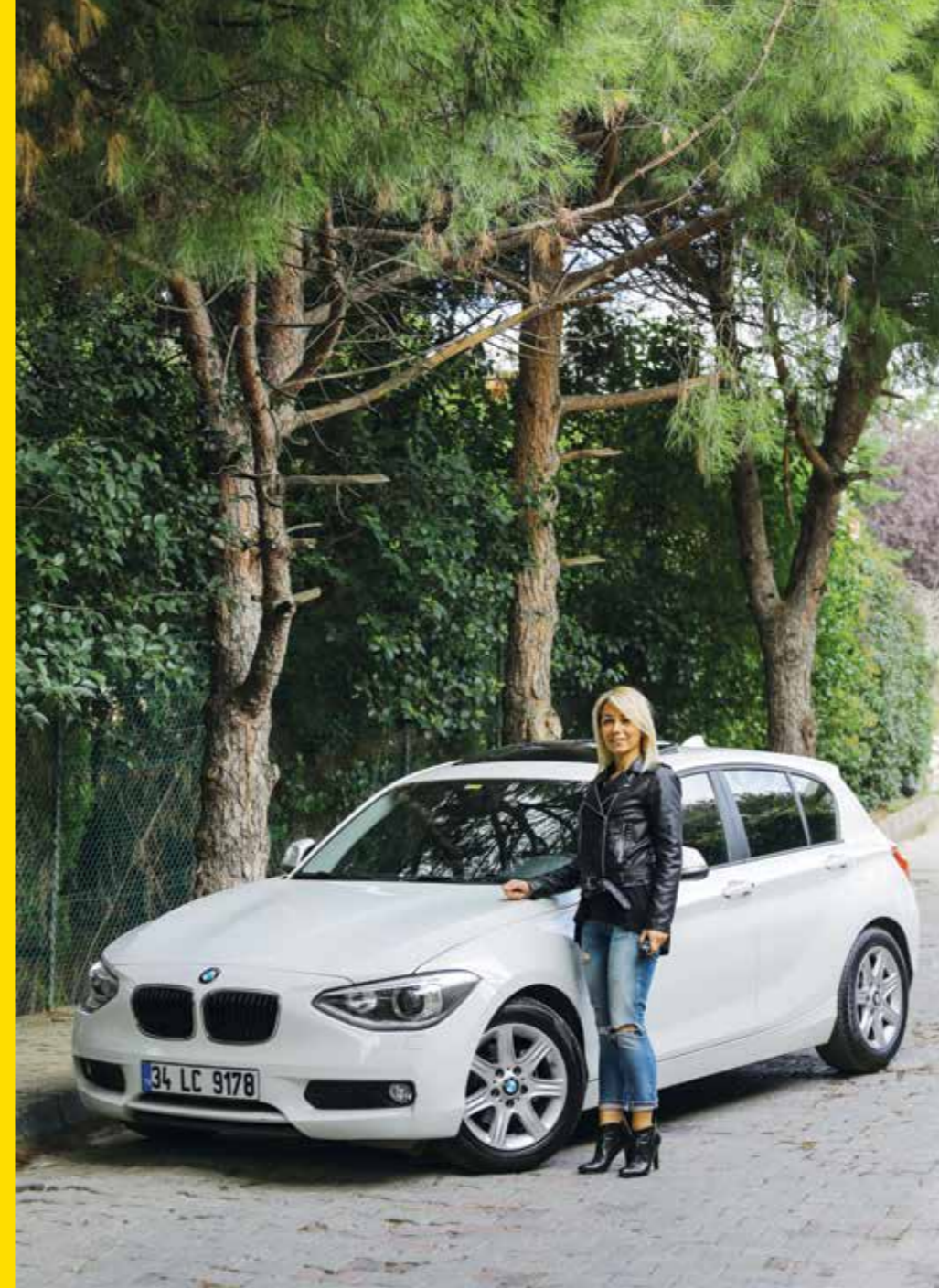
Başlangıç olarak kendinizi tanıtır mısınız? Nasıl bir ailede yetiştiniz? Eğitim hayatınızdan ve profesyonel kariyerinizin başlangıcından bahsedermisiniz?

Ailem beni her zaman kendimi iyi ve huzurlu hissettiğim yerde ve konumda olabilmem adına destekleyen bir aile oldu. İki kardeşiz; kız kardeşim konservatuar mezunu ve ailemiz bizi hiç karşılaştırmadan sadece destekleyerek büyüttü. Böyle bir ailede büyüdüğüm için kendimi hep çok şanslı hissettim. Hacettepe Üniversitesi Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Bölümü mezunuyum. Mezuniyetim sonrası insan kaynakları, eğitim danışmanlığı ve psikolojik danışmanlık alanlarında da aktif çalışma sürelerim oldu. Çalıştığım farklı alanlar bugün içinde bulunduğum görevimi besleyen geliştiren deneyimlerdi.

Anabilim Eğitim Kurumları'yla yolunuz nasıl kesişti? Buradaki görevinizi ve aynı zamanda bir Anabilim velisi olarak Anabilim'in bir parçası olmaktan dolayı hissettiklerinizi paylaşır mısınız?

Eğitim sektörünün içinde olduğunuz zaman eğitim kurumlarını birçok farklı yönleri ve gerçekleriyle tanıma fırsatınız oluyor. Hem çalışan hem de öğrencileri açısından sektörde yıllardır güvenilirliği, eğitim ahlakı ve duruşuyla inandığım güvendiğim bir kurum olarak önce kızım adına doğru bir kurum seçme kararıyla Anabilim ile yollarımız kesişti.

Anabilim, benim için büyük ve güvenli bir aile. Yönetim kadrosunda olmak bir okulun başarı ve başarısızlıklarında aktif rol almaktır. Anabilim bu anlamda kendimi hep gururlu hissettiğim bir eğitim kurumu oldu. Öğrenci odaklı, her yıl gelişen ve büyüyen bir ailenin parçası olmak, kızımı ve kendimi güvende hissedebilmek gerçekten çok değerli.

Otomobillere olan tutkunuz nasıl başladı? Direksiyona geçtiğinizde hissettiklerinizden bahseder misiniz?

Babam arabalara çok düşküdü. Birçok kız çocuğu arabaların markalarını bilmezken babamın her yıl araba değiştirmesi ve lüks arabalara olan düşkünlüğü beni çocukluk yıllarımdan bu yana bu tutkunun içine dâhil etti. Üniversitede okurken, babam okul bittiğinde ilk arabamı alacağını söylemişti. Ama ben bugün olduğu gibi o zaman da kendi başarılarını yaşamayı seven biri oldum hep. Mezun olduğumda kendi kendime bir söz verip altı ay içinde kendime araba alacak kadar para kazanabilmek için yola çıktım. Ancak altı ay sonra elimdeki parayla hayal ettiğim arabayı alabilmem mümkün değildi. Kendime verdiğim sözden yola çıkarak elimdeki parayla alabileceğim ilk arabamı aldım; 1969 model yeşil renkte bir ANADOL... Motor kapağı bile olmayan, geri vitese geçmeyen, frenleri bitik bir durum vardı ama nihayetinde benim arabamdı. Ailemin asla böyle bir arabaya binmeme müsaade etmeyeceklerini bildiğim için arabamı dört ay ailemden gizledim ve sonunda babama yakalandım. Aynı gün babam arabamı sattı. Benim için eşsiz ve çok güzel bir deneyim olarak kaldı. Sonrasında kazancım ile orantılı hayalimdeki arabaları almaya devam ettim.

Kendinizi nasıl bir sürücü olarak tanımlıyorsunuz? İzin verilen ölçülerde sürat yapar mısınız yoksa daha sakın bir sürüş stilini mi benimsiyorsunuz?

Saygılı, dikkatli, seri ve iyi bir sürücü olduğumu düşünüyorum. Zaman zaman hızlı araba kullanırım ancak başka bir sürücüyü ürkütcek ya da riske atacak herhangi bir sürüş şeklim olmaz. Ayrıca bir kadın sürücü olarak değerlendirildiğimde korkusuz ve atak bir sürücü olduğumu söyleyebilirim.

Biraz daha tekniğe inerse, otomobil tercihi yaparken sizin için öncelikli kriterler neler? Mevcut otomobilinizin teknolojik ve konfor özellikleri hakkında özet bilgi verir misiniz?

Ashında sürüş hâkimiyetim ve yeteneklerim arttıkça araba seçimlerim de zamanla değişti. Şu an seri kullanabileceğim konforlu ve teknik özellikleri açısından yönetebileceğim araçları seçiyorum. Ancak en önemli kriterim sağlam ve güvenilir bir araba olması. Arabamın beni karşılayabileceğim temel risklerden koruyabilecek bir araba olması benim için önemli. Kasa ağırlığı, kaportası, lastikleri, teknik donanımı

göz ardı edemeyeceğim beklentilerim arasında. Şu an kullandığım araç özellikle İstanbul trafiğinde bu ihtiyaçlarımın hepsini karşılayabildiğim bir araç.

Her ne kadar günden güne azalacağını umut etsek de ülkemizde sürücüler konusunda cinsiyetçi bir yaklaşım olduğunu söylemek yanlış olmaz sanırım. Buna toplum ve aile psikolojisi yönünden yaklaşırsak özellikle kız çocuklarının eğitiminde nelere dikkat edilmeli?

Ülkemizde kadınların kötü araba kullandığına dair yaygın bir kanaat var. Ashında bu, bir bakıma gerçekçi bir eleştiridir. Erken çocukluk döneminde psikomotor gelişimi destekleyen oyunlar, etkinlikler ülkemizde erkek çocuklarına ithaf edilmiştir. Kız çocukları ilerde iyi araba kullanmalarını destekleyebilecek hem düşünerek hem de fiziksel eylemle hareket edebileceği oyunlardan uzak kalmıştır.

Kaç kız çocuğu bir oyuncak arabayı sürüp hangi tekerinin hangi yöne gittiğinde nasıl hareket ettiğini deneyimlemiştir ki? Ya da kaç kız çocuğunun en önemli oyuncuğu bisikleti olmuştur. Ülkemizde kadınların birçoğu araba kullanmaya yönelik bilgi ve beceriyle çok ilerleyen yaşlarda tanışıyor. Bu nedenle sonradan edilen bu deneyimin oturması zaman alıyor. Ve ne yazık ki ülkemizde cinsiyetçi yaklaşımı her sürücü kadın yaşıyor. Bu sorunun eğitim seviyesi yükseldikçe düzeleceğine inanıyorum. Her alanda olduğu gibi eğitim seviyesi yükselen nesiller bu sorunları yaşamayacaklar.

"KAÇ KIZ ÇOCUĞU BİR OYUNCAK ARABAYI SÜRÜP HANGİ TEKERİNİN HANGİ YÖNE GİTTİĞİNDE NASIL HAREKET ETTİĞİNİ DENEYİMLEMİŞTİR Kİ? YA DA KAÇ KIZ ÇOCUĞUNUN EN ÖNEMLİ OYUNCAĞI BİSİKLETİ OLMUŞTUR? ÜLKEMİZDE KADINLARIN BİRÇOĞU ARABA KULLANMAYA YÖNELİK BİLGİ VE BECERİYLE İLERLEYEN YAŞLARDA TANIŞIYOR. BU NEDENLE SONRADAN EDİLEN BU DENEYİMİN OTURMASI ZAMAN ALIYOR."

Son olarak ailenizden ve çocuğunuzla olan iletişiminizden bahseder misiniz? Otomobiller dışında ailece yapmaktan keyif aldığınız başka uğraşlar var mı?

Aile olmak hayata dair yaşanan her anı paylaşımlarla anlamlandırmaktır. Kızım ile gerek eğitim hayatında gerekse sosyal hayatımızda ortak birçok noktamız var. Birlikte sinemaya gitmek, alışveriş yapmak, kız kızı sohbet etmek, yeni yerleri keşfetmek bize keyif veriyor. Her şeyi akışında dolu dolu yaşayan bir aileyiz.

"ANABİLİM, BENİM İÇİN BÜYÜK VE GÜVENLİ BİR AİLE. YÖNETİM KADROSUNDA OLMAK BİR OKULUN BAŞARI VE BAŞARISIZLIKLARINDA AKTİF ROL ALMAKTIR. BU ANLAMDA ANABİLİM KENDİMİ HEP GURURLU HİSSETTİĞİM BİR EĞİTİM KURUMU OLDU."

DOĞADA OLMAK BANA HUZURLU BİR HAYAT SAĞLIYOR

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI FEN BİLGİSİ ÖĞRETMENİ CANER DİLER, ANLATTIKLARIYLA, YAPTIKLARIYLA ÖĞRENCİLERİNİN DOĞA SEVGİSİNİ PEKİŞTİREN BİR ÖĞRETMEN. DOĞA SPORLARINA BAŞLAMAK YA DA BU SPORLARIN KATKILARINI GÖRMEK İSTEYENLERİN DOĞAYA DAİR HER ŞEYİ SEVMELERİ GEREKTİĞİNİ VURGULAYAN CANER DİLER, "DOĞAYLA İÇE İÇE OLMAK KENDİMİZİ DAHA İYİ TANIMAMIZI SAĞLIYOR. DAHA DİSİPLİNLİ VE PLANLI OLMAMIZA YARDIMCI OLUYOR. EN ÖNEMLİSİ DE RUHUMUZA İYİ GELİYOR. ÖRNEĞİN YILDIZLARA BAKARAK UYUMANIN KEYFİNİ, HEYACANINI KELİMELERLE ANLATMAM MÜMKÜN DEĞİL" DİYOR.

Doğaya âşık bir öğretmen olarak öncelikle çocukluğunuzu merak ediyoruz. Çocukken de doğayla bu kadar iç içe miydiniz?

Çocukluğum tamamen yemyeşil bir yer olan Zonguldak'ın Çaycuma ilçesinde geçti. Küçük bir ilçe ve tamamen doğayla iç içeydi. Hergün okuldan eve dönerken inek, tavuk ve at görmeniz çok doğaldı. Tabii ki bizim dönemimizdeki her çocuk gibi ben de sokakta büyüdüm, tüm oyunlarımız dışarıdaydı. Annelerimiz çok bağırıştır camdan, "oğlum, yeter artık" diye. Ortaokulda direkt izciliğe başladım doğal olarak. Üniversitede dağcılık kulübüyle devam etti.

Ve kutsal meslek öğretmenlik... Öğretmen olmaya nasıl karar verdiniz? Bu kapsamda iş anlayışınızdan ve öğrencilerinizle olan iletişiminizden bahsedebilir misiniz?

Ailemin çoğu öğretmen; büyükbabam, teyzelerim, eniştelere, kuzenler hepsi öğretmen. Ben de tabii ki onlardan etkilenecek, öğretmenliğin çok güzel bir meslek olduğunu, neleri ifade ettiğini öğrenerek bu mesleği seçtim. Öğrencilerimle yapmaya çalıştığım ilk şey güzel bir iletişim kurmak. Onlarla aynı dili konuşmak çok ama çok önemli. Onların bahsettiği konulardan (şarkı, film, oyun gibi) ben de bahsettiğimde çok şaşırırlar. Tabii ki kendilerini daha yakın hissediyorlar; ben de öyle. Birbirimize karşı saygılı, hoşgörülü ve ne kadar yakın hissederseniz o kadar daha rahat bir yıl geçiriyoruz. Bu da benim için en önemli şeylerden biri. Mesela yerde çöp görmeye, bir yere geç kalmaya dayanmam. Bunları öğrencilerim de bildiği için bu konulara onlar da dikkat ederler.

Anabilim Eğitim Kurumları'yla yolunu nasıl kesişti? Anabilimli olmak nasıl bir duygu?

2007 yılında mezun olduktan sonra ilk işim askere gitmek oldu. Döndüğümde dershanede öğretmenliğe başladım. Hayalim hep bir özel okulda çalışmaktı ve Anabilim de bana bu şans verdi. Dört yıldan beri de beraberiz. Anabilim öğrencilerini kendi ilkeleriyle donatan çok önemli ve güçlü bir kurum. Ben de bunun bir parçası olmaktan çok mutluyum. Öğrencileri; düşünen, ahlaklı, iletişim becerileri yüksek, geleceğin liderleri olarak yetiştirmek istiyor ve bunu her fırsatta dile getiriyoruz. Tabii ki en önemlilerinden biri de geleceği teslim edeceğimiz öğrencilerimizin doğayı koruyan, sahip çıkan gençler haline getirmek. Bunları

öğrencilerine aşlamayı hedef haline getirmiş bir okulun parçası olduğum içinde gurur duyuyorum.

Doğaya olan tutkunuza geri dönecek olursak aldığımız bilgiye göre kamp, dağcılık, tırmanış ve dağ yürüyüşü ilgi alanlarımızmış. Ne zaman başladınız?

İlk başta çocukluğumun geçtiği yerde başladı doğa sevgisi; profesyonel olarak ise üniversite yıllarımda. Marmara Üniversitesi Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübü'ne (Mudadosk) 2004 yılında kayıt oldum. En yakın arkadaşım beni teşvik etti. İlk önce kaya tırmanışıyla başladım. Arkasından da trekking ve dağcılık geldi. Birçok dağın zirvesine çıktım. Uludağ, Kaçkarlar ve en önemlisi Türkiye'nin Himalayası diye geçen Aladağlar. Birçok kaya tırmanışı için bölgesine de gittim; Antalya'daki Geyikbayırı ve Olimpos, Bilecik'deki Pelitözü, İzmir'deki Kaynaklar gibi. Başlarda annemi ikna etmek de zor oldu. Hep merak ediyordu. Çünkü telefon çekmiyor ve kimi zaman 10 gün haber alamıyor benden. Sonraları o da alıştı ve beni

desteklemeye başladı. Okulumuzda The Duke Of Edinburgh Award programı dâhilinde yürütülen organizasyonda lise öğrencilerimize kamp eğitimi vererek, yılsonunda öğretmen arkadaşlarımla onları kampa götürüyorum. Benim için en önemli olan kaya tırmanışı ve dağcılıktır. Onların verdiği heyecanı ve disiplini hiçbir yerde bulamadım. Kaya tırmanışı kısa sürede yapabileceğiniz, zorluk dereceleri olan ve asla güvenliği elden bırakamayacağınız bir spor; dağcılık ise daha uzun süren, psikolojik olarak da sizi zorlayan, doğayla iç içe olduğunuz bir spordur.

Bu sporların incelikleri nelerdir? Başlamak isteyenler öncelikle neler yapmalıdır?

Kesinlikle ilk önce doğayı sevmeliler. Ağacları, hayvanları, böcekleri, kaya bloklarını gördüklerinde içlerine bir mutluluk doğuyor olmalı. Bir doğa sporları kulübüne üye olarak oradaki insanlarla konuşup onlardan da fikir almalılar. Birkaç kısa süreli kamp yapmalı, trekkingle katılmalılar. Sevdikleri zaman işleri büyütüp kaya tırmanışı ve dağ-

cılığa da kesinlikle başlamalılar. Bazı kişiler sadece kaya tırmanışı tercih etmek isteyebilir. Onlarda yapay tırmanış duvarlarına gidip birkaç deneme yapmalılar. İstanbul'da birçok yerde artık tırmanma duvarı bulunabiliyor.

Üye olduğunuz bir yer ya da bir grubunuz var mı? Özellikle kamp yapmak herkesin tercih ettiği bir şey değil, kamp yapmaya karar verdiğinizde nasıl bir süreç yaşıyorsunuz; bize bir gününüzü anlatır mısınız?

Üniversite kulübümde (Mudadosk) tanıştığım arkadaşlarımla kamp yapmaya ve dağcılığa devam etmeye çalışıyorum. Bu sporun hangi dalını yaparsanız yapın, kesin bir kamp kurmak zorunda kalıyorsunuz. Kamp yapmanın zorluğu ve zevkli hali hazırlanma evresinde başlıyor. Yanınıza alacaklarınızın bir listesini yapmalısınız. Listeyi her seferinde kontrol etmelisiniz. Hayati önemi olan uyku tulumunu ya da bir o kadar önemli olan çatal kaşığını unutmamamız gerekiyor. Sırt çantanızı düzgün ve dengeli bir şekilde doldurmalısınız ki taşırken belinize ve sırtınıza zarar vermesin. Yanınıza çok fazla yük almamalısınız. Herşey yeteri kadar olmalı. Kamp yaptığımız bölgedeki koşullara ve hava şartlarına göre malzemeler değişiyor tabii ki. Hazırlık bittikten sonra kamp yapmak için yola çıktığımızda en güzeli otostop oluyor. Yıllarca kamp yaparken otostop ile yolculuk yaptım ve yeni insanları tanımak, başka hayatları görmek inanın çok faydalı. Ülkemiz o kadar kötü bir yer değil, birçok iyiliği ve dostluğu da içinde bulunduruyor emin olun.

İlk akşam çadırlar kurulduktan, yemekler hazırlanıp yendikten, ateş başında güzel sohbetler yapıldıktan sonra uyku tulumuna giriyorsunuz ve işte o zaman tamamen doğayla iç içesiniz, onun bir parçası olarak hissediyorsunuz. Böceklerle aranız iyi, hava güzel ve sıcak ise kesinlikle çadırın dışında uyumanızı tavsiye ederim. Ben Aladağlar'da dağcılık yaparken dışarıda kaldığımda ilk defa uyuyamamıştım. Böyle bir gökyüzü olamaz. Her yer ama her yer yıldız dolu, samanyolunu çok rahatlıkla görebiliyorsunuz ve dakika başı bir yıldız kayıyor. İşte o zaman anladım gerçekten bu sporu çok sevdiğimi ve asla bırakamayacağımı.

Elbette bir yandan spor yapıyorsunuz ama size ruhen kazandırdıkları nelerdir? İş ve özel hayatınızda nasıl etkiler bırakıyor?

Huzurlu bir hayat sağlıyor diyebilirim. Dağda kendinizle baş başanız, kendinizi daha iyi tanımanıza yardım ediyor. Disiplinli ve programlı olmanızı sağlıyor, çünkü hayat riskiniz ve sağlığınız tamamen buna bağlı. Doğa sevgisini de kat ve kat artırıyor. Ben Fen Bilgisi öğretmeniyim. Doğa anlamaya çalışarak, çevre sorunlarını öğrencilerime anlatıyorum. Yaşadığım tüm deneyimleri de onlara aktarıyorum. Onların çevreye bakışını artırmaya ve daha özenli davranmalarını sağlamaya çalışıyorum.

Tüm bunların dışında size iyi gelen başka uğraşlarınız var mı? İleriye yönelik iş ve özel yaşamınızda hedefleriniz (hayalleriniz) nelerdir?

Dağcılıkla başladığım bir diğer hobim ise fotoğraf çekmek. Fotoğraf çekmek için hiçbir fırsatı kaçırmamaya çalışıyorum. Bir de teknoloji düşkünlüğü diyelim. Teknolojik olan herşeye karşı fazla bir ilgim var. Okulda beni gördüklerinde çoğunlukla elimde tablet vardır, yoksa da "nerede tabletiniz" diye soruyorlar. Öğrenciler de bunun farkında ve bu benimle onların daha yakın ilişki kurmasını sağlıyor. Tabii ki hayalim çizgimi, hobilerimi, ilgi alanlarımı kaybetmeden aynı şekilde hayata devam etmek.

Mayıs'ta açılıyor.

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

30.Yılda büyük **1** adım atılıyor.

Eğitimin inovatif yüzü olan Anabilim, dünya standartlarındaki kampüs projesiyle büyümesine hız kesmeden devam ediyor.

2017-2018

ŞEHRİN MEKÂNLARI

DİLA ATLI SPOR KULÜBÜ

H A Y A T A
K E Y İ F L İ
B İ R M O L A

DİLA ATLI SPOR KULÜBÜ

BİNLERCE YILDIR DOĞAYLA TEMASIMIZIN EN İSTİSNAİ CANLILARI OLDU ATLAR. BİR YANDAN KAHRIMIZI ÇEKERKEN BİR YANDAN DA SAKİNLEŞTİREN, HUZUR VEREN YAKIN BİR ARKADAŞ MİSALİ HEP YANIMIZDAYDILAR. BİZ ŞEHİR YAŞAMININ KOŞUŞTURMACASI İÇERİSİNDE KAYBOLURKEN DİĞER BİRÇOK ŞEY GİBİ BU GÜZEL CANLILARLA OLAN TEMASIMIZI DA YİTİRDİK. BU SAYIMIZDA ZARARIN NERESİNDEN DÖNÜLSE KÂRDİR DİYOR VE SİZLERİ ATLARIN DOSTLUĞUNU HATIRLAMAYA DAVET EDİYORUZ. İSTANBUL, BEYKOZ'DA BULUNAN DİLA ATLI SPOR KULÜBÜ BUNUN İÇİN OLDUKÇA İDEAL BİR ORTAM SUNUYOR BİZLERE.

İnsanoğlunun ilk evcilleştirdiği canlılardan biri olan atlar, binlerce yıldır yine insanın en sadık dostu. Orta Asya'dan Anadolu'ya Türk kültürü içerisinde de büyük öneme sahip olan atlar, her birinin ayrı bir karaktere sahip olması, hırsları, güçleri ve özgürlüğe olan düşkünlükleriyle insana en yakın canlıların başında geliyor. Anadolu'da atların bir ulaşım aracı olarak kullanıldığı bazı yerler halen var ve hatta bunlar birer statü sembolü olarak algılanmaya devam ediyor. Büyük şehirlerimizde ise atlarla olan ilişkimiz oldukça kısıtlanmış bir hale gelse de bu güzel canlılardan ayrı kalmak pek de mümkün değil. Özellikle son yıllarda daha popüler hale gelmeye başlayan binicilik sporu sayesinde küçükten büyüğe herkes bir yandan sağlıklı bir hobi edinirken, bir yandan da ruhsal ve fiziksel sağlıklarını koruyabiliyor. İstanbul ve çevresinde binicilik sporuyla ilgilenmek isteyenler için tesisler mevcut ancak bunlar arasında tercih yaparken sunulan imkânları, zemin koşullarını ve atlara nasıl bakıldığını göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Atlarla iç içe olmak ve dahası binicilik sporuyla ilgilenmek isteyen her yaşta insan için hizmet veren Dila Atlı Spor Kulübü söz konusu kriterleri en üst düzeyde karşılayan tesislerin başında geliyor. Manejleri, uzman kadrosu ve teknik donanımıyla ziyaretçilerine dört dörtlük bir deneyim sunan Dila Atlı Spor Kulübü'nü yeni bir hobi arayanların veya kaliteli vakit geçirmek isteyenlerin mutlaka ziyaret etmesi gerekiyor.

HAYATA MOLA VE KEYİFLİ BİR BAŞLANGIÇ

Binicilik her yaşta insan için hem fiziksel hem de psikolojik sağlık açısından oldukça faydalı bir spor. Biniciliğe başlamanın yaşı yok aslında. Dila Atlı Spor Kulübü'nde biniciliğe yeni başlayan yetişkinler

ve çocuklar için eğitimler mevcut. 4-5 yaş aralığındaki çocuklara eğitim ve seyis eşliğinde ponylerle gezinti turlarının düzenlendiği Dila Atlı Spor Kulübü'nde, beş yaş ve üstü çocuklar içinse profesyonel eğitimler eşliğinde birebir binicilik dersleri veriliyor. Tesiste ayrıca bedensel ve zihinsel engelli vatandaşlarımıza özel olarak hipoterapi ile tedavi süreçlerine destek eğitimleri sunuluyor.

TÜM DETAYLAR EN İNCE AYRINTISINA KADAR DÜŞÜNÜLMÜŞ

Yaklaşık 30 dönümlük bir arazide hizmet veren Dila Atlı Spor Kulübü'nde uluslararası standartlarda bir adet 80 x 50 mt ölçülerinde açık maneje, bir adet 65 mt x 35 mt ölçülerinde kapalı maneje, bir adet 55 mt x 25 mt ölçülerinde yarı açık maneje ve pony eğitimlerinde kullanılan 20 x 10 mt ölçülerinde bir adet pony açık maneji olmak üzere, toplam dört adet maneje bulunuyor. Tüm maneje zeminlerinde atların sağlığı ve binicilerin vücut yaralanmalarının asgari düzeyde kalması için özel malzemeler kullanılıyor. Manejlerde özel aydınlatmalar, termal konfor şartları için de özel çatı sistemleri, özel yan duvarlar ve yalıtım malzemeleri bulunuyor. Ziyaretçilerin güneşli ve güzel havalarda açık manejerdeki binişleri seyredebilmeleri için açık seyir terasları da bulunan tesiste atların kendilerini doğal bir ortamda hissetmesi, taze ot yiyebildiği ve rehabilitasyonu için sekiz dönümlük bir padok yer alıyor.

Türkiye Binicilik Federasyonu'nun düzenlediği yarışlara da ev sahipliği yapan kulüpte, pansiyon atlar, kulüp atları ve misafir atların kalması için 150 adet box mevcut.

Zengin menülere sahip üç kapalı bir açık restorana da bulunan Dila Atlı Spor Kulübü, binicilik faaliyetlerinin yanı sıra iş toplantıları, grup yemekleri, doğum günü partileri, brunch gibi çeşitli aktivitelere ev sahipliği yapıyor.

Dila Atlı Spor Kulübü'nde binicilik eğitimi ve organizasyonların dışında, at ve binicilik malzeme satışı, at pansiyonu, at satışı ve nakliyesi gibi hizmetler de veriliyor.

BİNİCİLİK SAĞLIK İÇİN BİREBİR

Başta da belirttiğimiz üzere binicilik insana gerçekten çok iyi gelen bir spor. Çoğu kişi at binmeyi, pasif bir aktivite olarak görse de esasında bu spor, kalp-damar ve kas-iskelet sistemi üzerinde ciddi olumlu etkiye sahip. Aynı zamanda binicinin atın üzerinde durduğu sürece alması gereken pozisyon duruşu düzeltirken, denge ve koordinasyonu destekliyor. Böylece değişik kas grupları, özellikle de pelvik kaslar ve duruş kasları çalışıyor.

TÜRKİYE'DE BİNİCİLİK SPORUNA GÖNÜL VEREN VEYA YENİ TANIŞMAK İSTEYEN HERKESE EN İYİ KOŞULLARLA HİZMET VERMEYİ AMAÇ EDİNEREN DİLA ATLI SPOR KULÜBÜ, SAĞLADIĞI İMKÂNLARLA ULUSLARARASI DÜZEYDE HİZMET VERİYOR. İSTANBUL BEYKOZ'A BAĞLI İSHAKLI KÖYÜNDE YER ALAN TESİS, YOĞUN YAŞAMIN GETİRDİĞİ STRESİ DENGEMEK İSTEYEN İNSANLAR İÇİN MÜKEMMEL BİR ALTERNATİF SUNUYOR.

YAPAY ZEKÂ, İNSAN AKLINI İKİNCİ KEZ YENDİ

Yapay zekâ konusunda bilim dünyası çok hızlı bir ilerleme kaydederken, bunun somut yansımalarını da görmeye başladık. Son olarak Google tarafından geliştirilen AlphaGo yazılımı, Go oyununun efsanesi Lee Sedol ile karşılaştı. 5 maç üzerinden planlanan karşılaşmada AlphaGo yazılımı skoru 3-0'a getirerek Sedol'a şans bırakmadı. Alpha Go'yu yaratan Google'ın DeepMind bölümü kurucusu Demis Hassibis, maç sonucunu "tarihi bir an" diye değerlendirdi. Bu başarı yapay zeka tarihinde ikinci dönüm noktası. Zira 1997'de de IBM'in ürettiği Deep Blue adlı bilgisayar, satranç şampiyonu Garry Kasparov'u yenerek bir ilke imza atmıştı. Go oyununda ise satrançtan çok daha fazla hamle olasılığı var. Dolayısıyla Google yetkilileri de AlphaGo'nun Lee'yi yenemeyebileceğini kabul ediyordu. Güney Kore'nin başkenti Seul'de Mart ayında yapılan maç sonrası "Güçsüz bir görüntü sergilediğim için çok üzgünüm. Go'da çok deneyimli olmama rağmen böylesine ağır bir baskıyı hiç yaşamamıştım ve sanırım yeteneklerim bunun üstesinden gelmeye pek yetmedi" diye konuşan Lee Sedol, yapay zekânın performansına hayran kaldığını dile getirdi.

EVİRİM AĞACININ YENİ ÜYESİ: HOMO NALEDİ

2 milyon yıllık esrar

Güney Afrika'da konuşulan Sesotho yerel dilinde "yıldız" anlamına gelen "Naledi" ismi, fosilleri bulunduğu odaya saygı göstermek için verildi. Mağaradaki kalıntılarda 15 farklı kişiden 1500 iskelet parçası bulundu. İskelet parçalarının küçük çocuklara, yetişkin ve yaşlı bireylere olduğu bildiriliyor. Bacaklarının ve ayaklarının uzun mesafe yürüyüşü için kullanıldığının açık olduğunu söyleyen araştırmacılar, fosil bulduklarını zannederken iskelet kalıntılarıyla karşılaştıklarını dile getiriyor. Yapılan incelemeler sonucunda "Homo Naledi" adı verilen türün portakal büyüklüğünde bir beyne sahip olduğu anlaşıldı. Yaklaşık 1 metre 50 santim boyundaki türün ağırlığı ise 45 kilo olarak belirlendi. Araştırmada yer alan Wisconsin-Madison Üniversitesi uzmanı John Hawks, "Homo Naledi, ilkel atalarımızı andırıyor. Ama bununla birlikte şaşırtıcı şekilde insana benzer yönleri de var" açıklamasında bulundu. Fertlerin, mağaraya düzenli yerleştirilmiş halde bulunmaları, Homo Naledi'nin, diğer eski Homo türlerinde görülmemiş bir defin ritüeli uygulandığını gösteriyor. Fosiller'in yaşı henüz tam olarak belirlenirse de 2.5 milyon yıllık olduğu tahmin ediliyor.

KONUŞMALAR GÜVENLİK KAMERASINDAN TESPİT EDİLECEK

İngiltere'nin Norwich kentindeki East Anglia Üniversitesi'nin araştırmacıları, güvenlik kamerasına yakalanan insanların o anda ne söylediklerini tespit edecek yeni bir teknoloji geliştirdi. Araştırmacılar yeni teknolojinin "organize suçla ve terörle mücadelede" kullanılabileceğini söylüyor. Ancak söz konusu teknoloji, paparazilerce de kullanılabilir. Dudak okuyucular bugüne dek örneğin P ve B harfleri arasındaki farkı tespit etmekte çok zorlanmıştı. Geliştirilen yeni yazılımın ise bu sorunu çözdüğü iddia ediliyor. Bilim insanlarına göre yeni dudak okuma teknolojisi yapay zekâ yaratılmasında da hayati önem taşıyacak. Teknolojinin ayrıntıları ise Çin'in Şangay kentinde yapılan Uluslararası Akustik, Konuşma ve Sinyal İşlemleri Konferansı'nda kamuoyuna duyuruldu.

HUBBLE'DAN YENİ KEŞİF

Hubble teleskobu, Samanyolu Galaksisi'nin kenarında, 170 bin ışık yılı uzaktaki dev yıldızlar kümesini inceledi. Güneşten 100 kat daha büyük iki düzine kadar yıldız tespit edildi. Bunlardan dördü daha önce biliniyordu. R136a1 adı verilen dev yıldızın Dünya'dan 250 kat büyük olduğu belirlenmişti. Yeni araştırmada, Büyük Macellan Bulutu (LMC) adı verilen uzay bölgesinde başka birçok dev yıldız bulundu. İngiltere'deki Sheffield Üniversitesi'nden Profesör Paul Crowther, "Bu uydı galaksinin küçük bir bölümünde güneşten 100 kat büyük iki düzine kadar yıldız görüyoruz. Bunların 9'u birbirine çok yakın" diye konuştu. 2010'da tespit edilen R136a1 adlı yıldız, bugüne kadar görülen en büyük ve en parlak yıldız.

Bu yıldızın da içinde bulunduğu küme Şili'deki bir teleskoptan elde edilen verilerin incelenmesiyle tespit edilmişti. Uzayda yörüngede dolaşan Hubble'in yüksek çözünürlüklü ve mor ötesi ışınlara duyarlı teleskobu ile daha ayrıntılı görüntüler elde edildi. 2010'da bulunan kümede dört yıldız görülmüştü; Hubble beşinci yıldız da tespit etti. Prof Crowther, bu yıldızların aşırı büyük olduğu kadar, Güneş'ten 30 milyon kez daha parlak olduğunu dile getiriyor.

LMC'nin içindeki Tarantula Bulutsusu adı verilen bölgede neden bu kadar çok sayıda dev yıldızın bulunduğu merak konusu. Prof Crowther bunun nedenini, LMC'nin Samanyolu galaksisini çevrelemesi ile bölgedeki gaz ve tozların sıkışmasına bağlıyor. Ancak bu dev yıldızların ömrünün birkaç milyon yıldan fazla olmadığı belirtiliyor.

SERGİ

“YOK OLMADAN”

İstanbul Modern, 2016 yılındaki ilk ana sergisi “YOK OLMADAN: Doğa ve Sürdürülebilirlik Üzerine Bir Sergi” ile doğa ve ekolojiyi konu alırken sürdürülebilirlik kavramına da değinen sanatçıları bir araya getiriyor. 13 Ocak - 5 Haziran 2016 tarihleri arasında dünyanın farklı köşelerinden yirmi sanatçı ve sanat grubunu ağırlayan sergi, doğa algımıza dair farklı bakış açıları ve ekosistemle ilişkimize dair yeni farkındalıklar öneren çalışmalara yer veriyor. Sergideki yapıtlardan bazıları büyük ekolojik meseleleri çözmenin olanaksızlığına işaret ediyor, bazılarıysa ekosistemin korunmasına ve insan türünün onunla uyum içinde varlığını sürdürülebilirliğine yönelik öneriler içeriyor.

KONSER

İDİL BİRET

20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren klasik müziğe yorumcu olarak dünya çapında damgasını vurmuş bir sanatçı İdil Biret. Usta sanatçı, yarım yüzyılı aşan müzik kariyerinde oluşturduğu kendine özgü tonu, yorumu ve muhteşem tekniğiyle Boston Senfoni, Leningrad Filarmoni, Londra Senfoni, Dresden Filarmoni gibi dünyanın büyük orkestraları ve Leinsdorf, Monteux, Keilberth, Scherchen gibi büyük şefleri ile beş kıtayı kapsayan iki bine yakın konser verdi ve birçok festivale katıldı. 44. İstanbul Müzik Festivali, barok dönemden 20. yüzyıl müziğine uzanan geniş repertuarlı bir maraton ile bu sene 75. yaşını kutlayan, çağımızın büyük virtüözü İdil Biret'e bir kez daha saygısını sunuyor.

08 Haziran 2016, saat: 20:00, Aya İrini Müzesi

MÜZİKAL

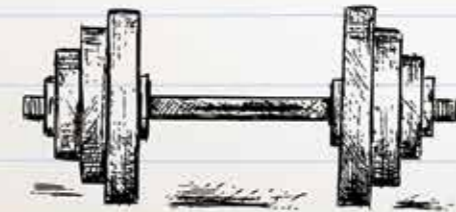
ÇOCUKLARINIZ CADİ İLE MAESTRO
TANIŞMAYA HAZIR MI?

Sihirli bir masalın içerisinde harikulade bir müzik yolculuğuna çıkmaya ne dersiniz? İşte karşınızda Cadı ile Maestro'nun öyküsü! Gözlerinizi kapattığınızda müzik sizi sihirli bir evrene taşıyacak: Minik bir köyün tuhaf sakinleri, kapkara bir ormanda kedisiyle birlikte yaşayan küçük cadı ve cesur Maestro ile tanışacak ve elbette cadının büyük sırrını öğreneceksiniz. Ama daha fazla anlatıp da sürprizi bozmayalım. Cadı ile Maestro size müzik dinleyerek geçireceğiniz mutlu bir saat vad ediyor. 44. İstanbul Müzik Festivali, müziğin büyüğü dünyasının kapılarını bu kez de çocuklara açıyor ve özel bir projeye çocukları bir masalın içinde sihirli bir müzik yolculuğuna çıkarıyor. Zürih Gençlik Senfoni Orkestrası'nın kurucusu, gençlik projelerine her zaman büyük önem veren, ülkemizde de çok sevilen ünlü İngiliz şef Howard Griffiths, metnini kendisinin yazdığı, müzikleri Fabian Künzli'ye ait olan Cadı ile Maestro masalında çocuklara klasik müziği eğlenceli bir dille sunuyor. Anlatım Türkçe, 4 yaş ve üzeri çocuklar için tavsiye ediliyor.

12 Haziran 2016 Pazar, Saat: 12.00 ve saat: 14.00, UNIQ Hall

MyClub'tan velilere özel
%30 indirim!

Anabilim Eğitim Kurumları velileri
MyClub'ta indirimli
spor yapıyor!

MyClub'World
0216 687 14 14

MyClub'Town
0216 650 18 12

MyClub'Eltes
0216 526 43 59

MyClub'Country
0216 641 21 53

MyClub'SkyTowers
0216 290 20 06

MyClub'Bahçelievler
0212 505 80 00

f/MyClubFitness

t/MyClub_Fitness

Yanlış eğitim telafisi yok

“Başarılı akademik gelecek için...”

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

K. Ataşehir Kampüsü

Ataşehir Anadolu Lisesi
Ataşehir Ortaokulu
Ataşehir İlkokulu
Ataşehir Ana Sınıfı

Sancaktepe Kampüsü

Sancaktepe Ortaokulu
Sancaktepe İlkokulu
Sancaktepe Ana Sınıfı

Anaokulları

Suadiye Anaokulu
Dragos Anaokulu
Çekmeköy Anaokulu

Eseşehir Anaokulu
Ataşehir Anaokulu
Koşuyolu Anaokulu

İletişim

T: 0216 415 00 00

www.anabilim.k12.tr